

॥ अथ मोहनचरितं प्रारभ्यते ॥

॥ विज्ञापना ॥

विदितमेतद्विदुषां यदेतस्मिन्भारते वर्षे चिरंतनानि धर्मप्रतिपादकानि दर्शनानि कालदोषादनु-
दिनं निदाघसमये सरांसीव तानवं भजन्ते । विरलतराश्चास्मिन्समये स्वयं समयानुसरणेन भवि-
कसंघं सन्मार्गं प्रापयन्तः सन्तोऽपि प्रत्यूषे तारकापुञ्जा इव । तद्यदि कोऽपि मरुष्वमरतरुरिवान्ध-
तमसे प्रदीप इव भवदवदग्धान्मिथ्याभिनिवेशान्धांश्च जनानुपदेशामृतं पाययित्वा सम्यक्त्वप्र-
दीपं च दत्त्वानुगृहीयात्तत्स लोकोत्तरगुणभाजनं पुरुषपुङ्गवः सर्वेषां गुणग्राहकाणां प्रशंसनी-
योऽभ्यर्चनीयश्च नात्र संशीतिः । सांप्रतं खरतरगच्छन्नभोनभोमणिकल्पाः श्रीमन्मोहनमुनयः सर्व-
ज्ञवचनानुगुणयुक्तियुक्तप्रबोधदानेन दुर्जनानां दौर्जन्यमपहरन्त एतामवसर्पिणीमुत्सर्पिणीदेश्यां
विदधते । चरितंगतेषामा जन्मतः श्रवणीयमभिनन्दनीयमनुकरणीयं चेत्यवधार्य जैनग्रन्थोत्ते-
जिकया पर्षदा प्रोत्साहितः स्वयमनुभूतं श्रुतं चानुबद्ध्येदं यथामति प्राणयम् । इदं चामूलान्नि-
रीक्ष्य संस्करणे सहाय्यं ददतां गाडगिळोपाहकेशवात्मजदिनकरशास्त्रिणां महान्तमुपकारभारं

विज्ञा-

॥ १ ॥

ब्रह्मामि । अत्र च भ्रान्तेः पुरुषधर्मत्वाद्यस्तोकां वा बहु वा स्वलितं परिदृश्येत तत्सुधीभिः
क्षन्तव्यं संस्करणीयं चेत्यलं पल्लवितेन । ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

अत्रच प्रथमद्वितीयसर्गयोर्त्रयं यत्र 'संवदि' इति पदमागच्छति तत्र तत्र 'संवद्वर्षे' इत्या-
दिकोशप्रामाण्येन संवदीत्येतस्य प्रयुक्तस्याशुद्धिप्रतिपादनं न कार्यम्, बहुषु जैनीयग्रन्थेषु तथा
प्रयुक्तत्वात् । अपिच, कोशकारस्यापि संवदित्यव्ययमेवेति नाग्रहः । ध्वनितं चेदं तदुपरितनटी-
काकारेण 'प्रभवाख्या संवत्' इत्युदाहरणं ददता महेश्वरेण । अन्यथा 'क्रियाव्ययविशेषणे'
इति लिङ्गानुशासनानुरोधेन 'प्रभवाख्यमित्येवोच्येत । नच तेनोदाहरणेन पाक्षिकी तस्य स्त्री-
लिङ्गता ध्वन्यत इति अमुकमिते संवदीत्यनुपपन्नमिति वाच्यम् । दृढं भक्तिरस्य 'दृढभक्तिः'
इत्यादाविव लिङ्गविशेषाभिधानाविवक्षया सामान्ये नपुंसकस्य सूत्रपादत्वात् भवत्येवोदीरितः
प्रयोग इति ।

मोहमय्याम्
ज्ञानपञ्चम्यां मङ्गले
संवत् १९९२.

दामोदरशर्मा.

पना.

॥ १ ॥

॥ श्रीः ॥ नमः सिद्धेय्यः ॥ शंसन्तं त्रिदिवपतिं न यः शशंस निघ्नन्तं
 वृषजंपुषं न यो निनिन्द ॥ यस्यासीङ्गनुषि मही प्रहर्षिणीयं सोऽव्या-
 दस्त्रिजगदिनो नवादन्नव्यात् ॥ १ ॥ बँचूवुरमिता इह त्रिजगदीश्वरा
 नाविनः स्वरूपत इमे समास्तदपि यस्तपोवृद्धितः ॥ जगत्यलनता-
 न्यडुर्लजयशःप्रयां पावनीं स पार्श्व इह संमतां दिशतु वः श्रुते सं-
 विदर्म् ॥ २ ॥ यदीयगुणगौरवात्कमलमप्यगाजौरवं यदीयवचनामृ-
 ताङ्गुररवासुचजौरवम् ॥ बुधैर्नृपसदोगतैः कृतमहार्हणागौरवं नजामि
 तदनारतं नयहरं पदं गौरवम् ॥ ३ ॥ अथ श्रीमन्महाराज-मोहना-

१ गोपम् । २ अस्य श्लोकस्य प्रहर्षिणी छन्दः सूचितमनेन । ३ अमङ्गलात् । ४ अस्य पृथ्वी छन्दः
 ५ तीर्थकराः । ६ सम्यग्ज्ञानम् । ७ अस्यापि पृथ्वी छन्दः । ८ श्रेष्ठत्वात् । ९ जडताम् । १० आ-
 त्मनि । आदरम् ११ गुरुसंबन्धि ।

मो०
॥ १ ॥

ख्यमुनीशितुः ॥ चरित्रं चारित्रयुत-मिदं प्रस्तूयतेऽद्भुतम् ॥ ४ ॥ म-
हान्ति सन्ति महतां प्रणीतानि महात्मनिः ॥ चरित्राणि लवित्राणि
घनकर्मलताततेः ॥ ५ ॥ किमिदानींतनस्यैक-मुनिराजस्य वृत्ततः ॥
प्रयोजनमिति प्राङ्-मन्याः केऽपि शशङ्किरे ॥ ६ ॥ तान्प्रत्याचक्ष्महे
जव्याः सत्यं वो वचनं परम् ॥ एकान्तवाददृष्टत्वा-न्न स्याद्वादिकसंम-
तम् ॥ ७ ॥ अपि जूमण्णलेऽखाण्णे मार्तण्णे चाण्णतां गते ॥ किं गर्जा-
गारतमसो नुदे दीपो न युज्यते ॥ ८ ॥ तन्नागेऽम्बुधिकद्वपेऽपि नृनि-
र्मन्दाग्निर्निर्न किम् ॥ नातिमिष्टं च लघु च कौपं पेपीयते पयः ॥ ९ ॥
तैपे तपनतापार्ता आढ्या जानपदा अपि ॥ किं न सौधं समुत्सृज्या-

स० १

॥ १ ॥

१ छेदकानि । २ वारंवारं पीयते । ३ ग्रीष्मे ।

रामोटजनिवासिनः ॥ १० ॥ शतघ्नी शतहन्त्री या तथान्याप्यायु-
 धावलिः ॥ सास्तां दूरे यन्निहन्ति शरूयेकान्तिकमागतम् ॥ ११ ॥
 एवमन्तरमासाद्य यः कश्चित्प्रजवत्यपि ॥ सत्स्वन्येषु प्रबन्धेषु तथा-
 यमवधार्यताम् ॥ १२ ॥ किं चाल्पगुणपात्रेषु गुणवत्त्वं प्रकल्प्य ये ॥
 नजन्ति सत्फलं तेऽपि लजन्त इति निश्चितम् ॥ १३ ॥ पुनः श्रीमु-
 निराजेऽस्मिन् नक्त्या च श्रद्धयापि च ॥ ये बिभ्रत्युत्कटं रागं ते स-
 त्फलजुजो न किम् ॥ १४ ॥ तेषां नक्तिविवर्धनाय नवसंतानादपचा-
 वाय च कालेनाध्यवसायशुद्धिवशातो निर्वाणसंपत्तये ॥ श्राद्धैः श्रद्धतां
 वरैः सुमतिभिः संप्रेर्यमाणो मुदा प्रस्तावागतमाजियेऽत्रविबुधाः द्वा-

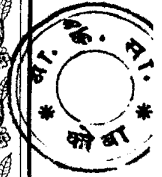
१ अस्य शार्दूलविक्रीडितं छन्दः।

मो०

॥ २ ॥

म्यन्तु वैयात्यकम् ॥ १५ ॥ क चरित्रप्रणयनं क चेयं प्राकृता मतिः॥
 नवितास्मि सतां नून-मुपहासस्य चाजनम् ॥ १६ ॥ महिमा श्री-
 गुरोर्यद्वा मनसोऽपि न गोचरः॥ तदालम्बादिदं कर्तुं प्रवर्तेऽहं सुडुष्क-
 रम् ॥ १७ ॥ (॥ इति प्रस्तावः ॥) चारतेऽस्मिन् दक्षिणार्धे मध्य-
 खण्डेऽब्धिमण्डिते ॥ सौवीराख्योऽस्ति विषयः सुवीरजनतास्पदम्
 ॥ १८ ॥ यत्रानूवन् नूरिचव्याः शीलनूषणनूषिताः ॥ रमाया यज-
 तिस्थानं हंसालेर्मानसं यथा ॥ १९ ॥ यस्मिन् राजन्वति जनाः प्रायः
 पुण्यपरायणाः ॥ शातमेवावेदयन्ता-बध्नंश्चापि तदेव हि ॥ २० ॥
 बन्धनं कुसुमेष्वेव वेदनं हाटकादिषु ॥ कुट्टनं स्वर्णरूप्यादौ यत्र ना-
 न्यत्र दृश्यते ॥ २१ ॥ कौटिल्यमलकेष्वेव कलङ्कश्च कलानिधौ ॥ का-

स० १

॥ २ ॥

लुप्यं वार्षिकजले यत्र नान्यत्र दृश्यते ॥ ११ ॥ दण्डो ध्वजे तथा
 वृत्रे कम्पश्च करिकर्णयोः ॥ चिन्ता गहनशास्त्रेषु यत्र नान्यत्र दृश्यते
 ॥ १२ ॥ करग्रहः परिणये रतावेव कचग्रहः ॥ चित्रकर्मसु वर्णानां सं-
 करोऽन्यत्र नेह्यते ॥ १४ ॥ शून्यं गृहं शारिफले मदो मत्तमतङ्गजे ॥
 जालमार्गो गवाक्षेषु यत्र नान्यत्र दृश्यते ॥ १५ ॥ गलबन्धः कूपघटे
 मर्दनं कुचकुम्भयोः ॥ निगरुश्च गजेन्द्रेषु यत्र नान्यत्र दृश्यते ॥ १६ ॥
 गोष्ठा ग्रामोपमा यस्मिन् ग्रामाश्च नगरोपमाः ॥ नगराणि पुनर्विद्या-
 धरश्रेणीसमान्यहो ॥ १७ ॥ गोकुलानि यदीयानि तिष्ठन्ति विहरन्ति
 च ॥ को वा ह्यमेत संख्यातु-मपि संख्यानपण्डितः ॥ १८ ॥ घटोर्ध्वो
 गृष्टयो यस्मिन् कामदोह्या दिवानिशम् ॥ यासां पयः पिबन् मर्त्यः

मो०

॥ ३ ॥

सुरधेनुं तृणायते ॥ १९ ॥ तत्रास्ति मथुरा नाम मथितारिण्टपाविता ॥
 राजन्वती राजधानी राजवृन्दनिषेविता ॥ ३० ॥ तीर्थे श्रीशीतले-
 शस्य हरिनामा नृपोऽजवत् ॥ बहवस्तद्वंशजवाः पालयन्ति स्म यां
 चिरम् ॥ ३१ ॥ ततस्तदीये वंशोऽनू-न्मुक्ताहारोपमो नृपः ॥ नाम्ना य-
 डुरिति ख्यातो यशोधवल्लिताम्बरः ॥ ३२ ॥ यदोराविरन्नूद्यस्यां य-
 डुवंशोऽतिविस्तृतः ॥ श्रीमता नेमिविजुना पावितो निजजन्मना ॥
 ॥ ३३ ॥ यस्यां श्रीजिनज्जाख्यैर्गणिजिर्वाचनाकृत ॥ तदादि प्रथिता
 लोके माथुरी वाचना किल ॥ ३४ ॥ मदवाची मकारः स्याज्जाकारो
 रागवाचकः ॥ यन्निवासी यूत्करोति द्वाविमौ मथुरा ततः ॥ ३५ ॥
 तस्याः प्रतीच्युत्तरस्यां गव्यूतिदशकान्तरे ॥ पुरं चन्द्रपुरं नाम वि-

स० १

॥ ३ ॥

द्यते सुनिमण्डितम् ॥ ३६ ॥ सुखेन यत्र वसति जन ईतिविवर्जितः ॥
 सधर्मो यत्र रमते विरागो विरते यथा ॥ ३७ ॥ ब्राह्मणा ब्रह्मनिरताः
 कृत्रियास्त्राणतत्पराः ॥ वैश्याश्च यत्र वाणिज्य-पराः शूजाश्च सेवकाः
 ॥ ३८ ॥ स्वस्वकर्मरता एवं धर्ममाराध्य नृकितः ॥ साधयन्ति चतुर्वर्गं
 त्रिवर्गं वा यथाबलम् ॥ ३९ ॥ यत्रानिशं यशःकान्ति-द्योतिताम्बर-
 मण्डलाः ॥ चतुःषष्टिकलावन्तः समाः पक्षद्वयेऽपि च ॥ ४० ॥ चन्द्रा-
 तिशाधिमाहात्म्याः सन्ति लोकाः सहस्रशः ॥ तेनेदं प्रथितं लोके
 नाम्ना चन्द्रपुरं किल ॥ ४१ ॥ चकारो वक्ति दुष्कर्म तं जावयति य-
 ज्ञनः ॥ तेन चन्द्रपुरं नामा-लक्षितैतन्मतं मम ॥ ४२ ॥ सनाढ्या नाम
 तत्रैका जातिरस्ति द्विजन्मनाम् ॥ विद्याविनयसंपन्ना यस्यामुदभवन्

मो०

॥ ४ ॥

द्विजाः ॥ ४३ ॥ योऽस्यां संजायते जातौ स ना आढ्य इति स्फुटम् ॥
 स्वकीयं नाम निर्वक्ति सनाढ्या तत उच्यते ॥ ४४ ॥ तस्यामेको द्विज-
 न्माजू-न्नाम्ना बदरमद्वकः ॥ तस्य शीलवती नाम्ना सुन्दरी सहध-
 र्मिणी ॥ ४५ ॥ बलवाची बकारः स्या-द्वकारेण दयोच्यते ॥ बलं कर्म-
 रिपून्हेदि दया षट्कायजीवनी ॥ ४६ ॥ एताभ्यां राजते यः स बदरः
 परिकीर्त्यते ॥ विनायुधं यो जयति रिपून्मद्वः स उच्यते ॥ ४७ ॥
 दधान ईदृशं योग-रूढं नाम स बाडवः ॥ गमयन्नस्ति कालं स्व-
 मार्तरौघविवर्जितः ॥ ४८ ॥ पतिशुश्रूषणरता विरतावद्यकर्मणः ॥
 शान्ता चोदारचित्ता च करुणाकोमला नृशम् ॥ ४९ ॥ दोषप्रकटने
 मूका गुणोजाने च वाग्मिनी ॥ दोषेक्षणे तथान्धा च गुणालोके सु-

स० १

॥ ४ ॥

लोचना ॥ ५० ॥ रहस्यश्रवणेऽन्येषा-मतीव बधिरा तथा ॥ गुणानु-
 वादश्रवणे पटुश्रवणशालिनी ॥ ५१ ॥ एवं सज्जुणरत्नानां मन्दिरं सा
 तु सुन्दरी ॥ कालं गमयति श्रेयः-काम्ययाधिविनाकृता ॥ ५२ ॥
 एकदा सा निशाशेषे सुखसुप्ता निरामया ॥ मुखे विशन्तमजाह्नीत्
 पूर्णमिण्डं शुचानना ॥ ५३ ॥ सद्यः प्रबुद्धा ननाम देवदेवं ततो मुदा ॥
 शुचिर्नूत्वा प्रबुद्धाय नर्त्रे स्वप्नमचीकथत् ॥ ५४ ॥ श्रुत्वा स्वप्नं स
 मोदावि-र्नवदस्त्रार्जगह्वकः ॥ प्राह प्रियामश्रुबिन्दून् हृदि हारनि-
 ज्ञान्दधत् ॥ ५५ ॥ दिष्ट्या सुन्दरि सूनुस्ते नविता जुवनातिगः ॥
 धन्यासि कृतपुण्यासि नवेशाराधनादृता ॥ ५६ ॥ स्वीकृत्य शिरसा
 पत्यु-र्वचनं सुन्दरी तदा ॥ देवं गुरुं पतिं चापि विशेषात्पर्युपास्त सा

मो०

॥ ५ ॥

॥५७॥ संहंस्रं च शर्तान्यष्टौ षडशीतिस्तथैव च ॥ एतौविदब्दप्रमिते
 विक्रमादित्यसंवदि ॥ ५८ ॥ आषाढ्यामुत्तराषाढा-गते सोमे निशी-
 यके ॥ स्वश्रुतः श्रीमोहनात्मा सुन्दरीगर्जमाविशत् ॥ ५९ ॥ तदादि
 मोदपूर्णा सा प्रसन्नास्या च सुन्दरी ॥ सत्ववन्तमथात्मानं निश्चिकाय
 स्वया धिया ॥ ६० ॥ द्वितीये मासि सुन्दर्याः शरीरे मानसे तथा ॥
 गर्जिणीलक्ष्णान्येवं प्राङ्मुरासन् शुभ्रान्यथ ॥ ६१ ॥ स्वयं काश्यप-
 रीकृत्या-पुषङ्गर्जं तु सादरात् ॥ परोपकारव्यसनी नहि स्वार्थमपेक्षते
 ॥ ६२ ॥ अस्मिन् जवेऽयं सूनुर्मे कर्माणि तनुतां नयेत् ॥ इतीवावे-
 दयन्ती सा तनोस्तानवमातनोत् ॥ ६३ ॥ कषायानिन्धियार्थाश्च प-
 रिग्रहमथाखिलम् ॥ वमेदयमितीवासौ वमिव्याजादसूसुचत् ॥ ६४ ॥

स० १

॥ ५ ॥

सुखं पौञ्जलिकं त्वस्मै नैवेषदपि रोचिता ॥ इतीव शंसितुं साञ्जू-दरो-
 चकनिपीडिता ॥ ६५ ॥ आचामाम्लादितपसा क्षपयिष्यत्यसौ रजः॥
 इतीवाम्लरसास्वादे सुन्दरी लालसां दधौ ॥ ६६ ॥ गर्जस्थेनैव मुनिना
 मूर्ध्ना या निरवास्यत ॥ सा निर्यान्ती कियत्काल-मवसत्सुन्दरीतनौ
 ॥ ६७ ॥ गर्जस्थेनैव यत्कर्म क्षपितं मुनिनाशुभम् ॥ तजोमराजिमि-
 षत उदियायोदरे किल ॥ ६८ ॥ पूतः पाता कदायं मे पय इत्येवमा-
 र्तितः ॥ अपि पुष्टं स्तनयुगं किलाञ्जूत्कृष्णचूचुकम् ॥ ६९ ॥ गर्जस्थस्य
 मुनेः सेवां कर्तुं गङ्गागमत्किल ॥ सा प्रसेकमिषान्मन्ये सुन्दरीमुख-
 तोऽवहत् ॥ ७० ॥ चतुर्विधस्य संघस्य रक्षामेष विधास्यति ॥ इतीव
 सुन्दरीरक्षा-स्वादने दोहदं दधौ ॥ ७१ ॥ धर्मोपदेशं विमलं नवि-

मो०

॥ ६ ॥

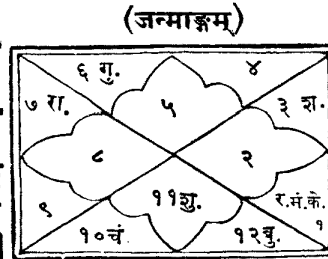
भ्योऽयं प्रदास्यति ॥ अतोऽनुकम्पादिदाने सुन्दरी सस्पृहा जवत् ॥ ७१ ॥
 गर्जस्थेनैव मुनिना प्रेरिता खलु सुन्दरी ॥ चतुर्थाद्येकचुक्तादि तपस्त-
 प्तुमियेष च ॥ ७३ ॥ ऐढत्सा देशानां दातु-मियेष व्रतपञ्चकम् ॥ चकमे
 विविधां तीर्थ-यात्रां संघेन संयुता ॥ ७४ ॥ एवमादीनि चिह्नानि शु-
 चोदकाणि जूरिशः ॥ शाताशातोत्पादकानि सेहे साम्येन सा सती
 ॥ ७५ ॥ मासेषु निधिर्मानेषु दिवसेषु च पञ्चसु ॥ अतिक्रान्तेषु सु-
 न्दर्याः सूतिका ल उपागमत् ॥ ७६ ॥ मुनीर्जगज्जूमिते नृपतिविक्र-
 मादत्सरे रवावुदगिते मधौ मधुसुमे सिते माधवे ॥ तिथौ च गुहदैवते
 शशिनि वैश्वदेवं गते तथा द्युमणिमण्डलेऽम्बरत लेललाटंतपे ॥ ७७ ॥

१ अस्य पृथ्वी छन्दः ।

स० १

॥ ६ ॥

रवावजगते विधौ मकरगे कुजे मेषगे बुधे ऊष-
गते गुरावपि च कन्यकायां गते ॥ नृगौ घट-
गते शनौ मिथुनगे च सिंहाभिधे सुलग्न इह
सुन्दरी सुतमसूत लोकोत्तरम् ॥ ७८ ॥ युग्मम् ॥

तदा प्रसन्ना हरितो बभूवुः सुखास्तथा गन्धवहा ववुश्च ॥ प्रदक्षिणा-
र्चिर्दुतनुग्दिदीपे सुनिर्मलं चाम्बु यथा घनान्ते ॥ ७९ ॥ कुँड्या तथोद्या-
नततिर्बचासे हृष्टाखिलाञ्जुङ्गनता नितान्तम् ॥ मन्येऽमुना स्वःसमुपा-
गतेन स्तोकं ददे दिव्यसुखं जनाय ॥ ८० ॥ कर्माष्टकोत्तेदकरं महद्वलं
संप्राप्नुतात्कालवशादयं मुनिः ॥ मत्वेति धात्रीतमसेचयद्वला-तैलेन

१ उपेन्द्रवज्रा वृत्तम् । २ इन्द्रवज्रा छन्दः । ३ इन्द्रवंशा छन्दः ।

मो०

॥ ७ ॥

सूतिव्यथितं सुतं मुदा ॥८१॥ कर्ता कुलोद्द्योतमयं किलात्मनू-रित्ये-
 वमाज्ञाय धियानवद्यया ॥ सावादयत्कर्णयुगेऽस्य गोलकौ यदुस्त्यजा
 लौकिकधर्मपद्मतिः ॥ ८२ ॥ ततः समाकर्ण्य सुतोद्भवं गृहे प्रहृष्टचेता
 बदरः समाययौ ॥ सुखप्रसूतामथ सुन्दरीं विदन् स जातकर्माकुरु-
 तात्मजन्मनः ॥ ८३ ॥ कर्माणि चत्वार्यवशेष्य घातका-न्यन्यानि
 चेत्ता कतिभिर्नवैरयम् ॥ मत्वेति नालं चतुरङ्गुलं तु सा मुक्त्वावशेषं
 सकलं समञ्चिनत् ॥ ८४ ॥ कान्त्या सुवर्णाञ्जनतनुर्जवेदयं ह्वान्त्याञ्जयं
 सत्वचयाय यञ्चतात् ॥ संप्रीणयेद्भव्यजनान्वचोऽमृतै-र्ब्राह्मीं स्थितिं
 साधयताञ्जनैः शनैः ॥ ८५ ॥ कर्माण्ययं तापयतात्तपश्चयै-रेवं समा-

स० १

॥ ७ ॥

१ अस्यापीन्द्रवंशैव । २ वंशस्थविलं वृत्तम् । ३ अतः परं श्लोकचतुष्टयस्य इन्द्रवंशा छन्दः ।

धाय मनस्यपाययत् ॥ धात्री सुवर्णं त्वज्यां वचामपि ब्राह्मीं तथा
 ताप्यकमर्जकं दुतम् ॥ ८६ ॥ युग्मम् ॥ गर्जोदकं वामयितुं ततश्च सा
 सर्पिस्तथा सैन्धवमप्यपाययत् ॥ स्वस्थं परिज्ञाय जहर्षुरर्जकं धात्री
 सुपात्री बदरश्च सुन्दरी ॥ ८७ ॥ दिनेषु रुद्रप्रमितेषु जन्मनो गतेषु
 माङ्गल्यविधिं विधाय सः ॥ व्यधत्त सूनोरन्निधानमादरा-ङ्गनेषु य-
 न्मोहन इत्युदीर्यते ॥ ८८ ॥ यथा कलावान् कलयैधते सिते यथा
 क्लृपः प्रावृषि पत्रलेखया ॥ तथैष बाल्ये कलयाभ्यवर्धत सन्तः शनैः
 सत्पदमाक्रमन्ति यत् ॥ ८९ ॥ आस्येन सोमं त्वधरेण बिम्बं पद्भ्यां
 कराभ्याममलं सरोजम् ॥ कण्ठेन कम्बुं च जिगाय बालः कर्माणि

१ वंशस्थविलं वृत्तम् । २ वंशस्थलेन्द्रवंशयोरुपजातिः । ३ इन्द्रवंशा छन्दः ।

मो०

॥ ८ ॥

जेतुं तुलना किलेयम् ॥ ८० ॥ स दन्तहीनस्मितचारुकान्तिना मुखेन
 बिम्बोष्ठपुटेन हारिणा ॥ अधश्चकाराग्निवाम्बुजन्मनः श्रियं नखा-
 लूनमृणालसंततेः ॥ ८१ ॥ मांसेषु पञ्चस्वय निर्गतेषु पञ्चाङ्गशुद्धे
 दिवसेऽतिहृष्टः ॥ सङ्गातिवर्गो बदरो व्यधत्त क्षीरौदनप्राशनकर्म सूनोः
 ॥ ८२ ॥ वैमानिकेष्वेषु जवाः कियन्तो जोग्या मयेतीक्षितुमेव मन्ये ॥
 षण्मासमेकाग्रदृशौव सोऽय-मुत्तानशाय्यूर्ध्वमपश्यदभ्रम् ॥ ८३ ॥
 नीचैः कियद्वारमहं पुरागा-मिति प्रसंख्यातुमिवैष बालः ॥ अधोमु-
 खीनूय ततो ददर्श संवेगकृत्पूर्वजवज्ञता हि ॥ ८४ ॥ ततोऽष्टमे मा-
 स्युदपद्यतास्य दन्तद्वयं कुन्दनिजं सुतीक्ष्णम् ॥ स्याद्वत्सरेऽयं दिग्गु-

१ वंशस्थविलं वृत्तम् । २ इन्द्रवज्रा वृत्तम् । ३ इन्द्रवज्रा छन्दः । ४ अतः परं श्लोकचतुष्टयस्य
 उपजातिश्छन्दः ।

स० १

॥ ८ ॥

णाष्टमाने दान्तोऽयमित्येवमसूचयत् ॥ ९५ ॥ जवे चतुर्गत्युपल-
 क्षितेऽह-मनन्तवारं निजकर्मणागाम् ॥ जानुद्वयेनापि करद्वयेन रिङ्ग-
 न्मुदेत्येवमचीकयत्सः ॥ ९६ ॥ गतिद्वयं देवनराजिधानं शिष्टं ममेति
 प्रकटीचिकीर्षुः ॥ करं जनन्या अवलम्ब्य गन्तु-मैष्ठ्यपदाश्यामसकृ-
 त्स्खलन्सः ॥ ९७ ॥ मां मा जनाः पतत संसृतिडस्तराब्धौ संयच्छते-
 न्द्रियगणं श्रयतात्मैधर्मम् ॥ इत्येवमाप्तवचनाडपदेष्टुकामो मामेति
 वाक्यमवदत्प्रथमं किलासौ ॥ ९८ ॥ विज्ञाय वाग्गिमनमथो सुतमा-
 त्मनीनं सद्वासरे स बदरो मुदितो नितान्तम् ॥ विद्याः कलाश्च परि-
 शीलयितुं बुधानु-मत्या तु लौकिकगुरोः कर आर्पयत्तम् ॥ ९९ ॥

१ अतःपरं श्लोकत्रयस्य वसन्ततिलकं छन्दः । २ ज्ञानदर्शनचारित्रादिरूपम् ।

मो०

॥ ए ॥

यद्यद्यथा गुरुवाच यथानुपूर्वि तत्तत्तथा सपदि सोऽपि विदाचकार॥
 गाय न मृन्मयतले लज्जते प्रतिष्ठां शुद्धे तु दर्पणतले सुलजावकाशा
 ॥ १०० ॥ इति विशदविशालप्रज्ञया मान्ययायं सपदि विदधदन्त-
 र्मोदमध्यापकं स्वम् ॥ जननदिवसतो निर्यापयामास सप्त विगलित-
 मदमानो वत्सरान्संमदेन ॥ १०१ ॥ ॥ ॥ ॥
 ॥ श्रीः ॥ नमः सिद्धेभ्यः ॥ शंकरः कर्मसंहाराद् विष्णुः सधर्मरक्षणात् ॥
 ब्रह्मा धर्मोत्पादकत्वाद् यः स वो दिशतु श्रियम् ॥ १ ॥ इतश्च नारते
 देशो मरुनामा मनोहरः ॥ गुणाधिकं यद्भुदकं वीक्ष्यागाद्धनतां घृतम्
 ॥ २ ॥ सुकृतैकनिधौ यस्मिन् प्रायो जानपदा जनाः ॥ पूर्णायुषोऽति-

१ मालिनी वृत्तम् ।

स० २

॥ ए ॥

बलिन-स्तथाधिव्याधिवर्जिताः ॥ ३ ॥ यन्मात्रावक्षेम मेरौ ततः स
 मात्रयाङ्कितः ॥ अमात्रमस्मिंस्तेनायं मरुरित्यभिधीयते ॥ ४ ॥ सौन्दर्यं
 यत्र सोदर्यं शीलं शशिकलोज्ज्वलम् ॥ वामानामप्यवामानां स्वान्तं
 सम्यक्त्वसंस्कृतम् ॥ ५ ॥ सज्जुणैकनिधौ यस्मिन् श्राद्धाः श्रद्धालवो
 नृशम् ॥ साधवोऽप्यनतीचार-चारित्राचरणोद्यताः ॥ ६ ॥ अर्हजि-
 राचार्यवर्यै-रुपाध्यायैश्च साधुभिः ॥ वासेन च विहारेण पुपूये यः
 पदे पदे ॥ ७ ॥ श्रवणेन जिनाज्ञायाः श्राद्धा विनयसंनृताः ॥ सधर्मे
 निरतास्तेन ख्याता यत्र जडा-(ला-)द्वपता ॥ ८ ॥ पतन्तः पाशकाः
 पात-वशाजोषवशंवदाः ॥ पातयन्ति ध्रुवं पात-यितारं नरकावनौ
 ॥ ९ ॥ अधर्म्यमयशस्यं च लोकद्वयसुखापहम् ॥ द्यूतं द्युतिहरं मूलं

मो०

॥१०॥

व्यसनानां प्रकीर्तितम् ॥ १० ॥ य इहेन्निरये गन्तुं मां स जुङ्गामि-
 हात्पधीः ॥ इति निर्वचनं यस्य तन्मांसमतिगर्हितम् ॥ ११ ॥
 जायायां च जनन्यां च पानाद्यस्य मतिः समा ॥ मद्यं तद्बहुसावद्यं
 यशोधर्मार्थनाशनम् ॥ १२ ॥ बलनाशकरं व्याधि-जरयोर्मूलमादिम-
 म् ॥ परस्त्रीसेवनं गर्ह्यं कोऽजिनन्देद्विचक्षणः ॥ १३ ॥ स-धर्मसाधनं
 देहं या तुब्धनलिप्सया ॥ विक्रीणातीह सा वेश्या विश्वस्तजनधा-
 तिनी ॥ १४ ॥ यत्र क्षणिकलीलार्थं ह्रियते जन्म जन्मिनाम् ॥ मृगया
 सेह मृतिदा परत्र निरयप्रदा ॥ १५ ॥ वित्तं नामेह जन्तूनां प्राणाः
 प्रोक्ता बहिश्चराः ॥ तद्धरन् हरति प्राणां-स्तस्माच्चौर्यं विगर्हितम्
 ॥ १६ ॥ प्रतिषिद्धं जिनवरै-रिदं व्यसनसप्तकम् ॥ ज्ञात्वा परिज्ञया

स० ९

॥१०॥

प्रत्या-ख्यायते यत्र धर्मिणिः ॥१७॥ नारते निखिलेऽप्यस्मिन्नाक्रान्ते
 यवनादिभिः ॥ देशो य आसीदार्याणां राज्ञां हस्ते यथा पुरा ॥१८॥
 कालेन यस्मिन् बहवोऽनूवन् माण्डलिका नृपाः ॥ तेषां कतिप-
 येऽद्यापि विद्यन्ते जनविश्रुताः ॥१९॥ ख्यातं नाम्ना जयपुरं जयश्री-
 केलिमन्दिरम् ॥ तथा योधपुरं नाम योधवृन्दविनूषितम् ॥ २० ॥
 राजधानीद्वयमिदं पुरग्रामादिसंकुलम् ॥ नारतश्रीविशालोरः-कल्पे
 तस्मिन् विराजते ॥ २१ ॥ द्वयोर्विरत्योः सर्वस्मा-द्विरतिर्यद्वृत्तमा ॥
 तथैतस्मिन्द्वये योध-पुरं सर्वपुरोत्तमम् ॥ २२ ॥ तत्र नृजसने राज-
 पुत्रारख्यान्वयजा नृपाः ॥ चिरादशासुस्तं देशं रघवः कोशलं यथा
 ॥ २३ ॥ विक्रमार्काब्धतस्योन-विंशस्यान्त्ये तुरीयके ॥ नागे तस्मिन्पुरे

मो०

॥२१॥

राजा मानसिंहान्निधोऽभवत् ॥ १४ ॥ मानसिंहे यथान्यायं राज्यं
 शासति धीमति ॥ प्रजाः प्रजावत्य आसन् धनाढ्या धर्मतत्पराः
 ॥ १५ ॥ नृकत्वात्तस्य राज्ञो जैनसंघश्चतुर्विधः ॥ यथार्हमाचरन् धर्मं
 तज्जाष्ट्रे बाधया विना ॥ १६ ॥ तस्माद्योधपुरात्पञ्च-त्रिंशत्क्रोशमितेऽ-
 न्तरे ॥ पुरं नागपुरं नाम विद्यतेऽतिसमृद्धिमतः ॥ १७ ॥ श्रेष्ठार्थगोचरो
 नाग-शब्दः शास्त्रे प्रकीर्तितः ॥ श्रेष्ठानां वसतेरेत-द्वेने नागपुरा-
 निधाम् ॥ १८ ॥ आलस्येनानुद्यमी यः सोऽग इत्यनिधीयते ॥ नै-
 वास्त्यगोऽस्मिन्नित्येत-त्पुरं नागान्निधं किल ॥ १९ ॥ आचार्योपा-
 ध्यायसाधु-वर्याणामत्र विद्यते ॥ नूयसी स्पर्शना तस्मा-दिदं पाव-
 नमुच्यते ॥ २० ॥ सन्ति यद्यपि राष्ट्रेऽस्य पुराण्यन्यानि नूरिशः ॥

स० १

॥२१॥

तथापि तेभ्यः सर्वेभ्य इदं राज्ञोऽतिवल्लभम् ॥ ३१ ॥ यद्यप्यस्माद्यो-
 धपुरं सुमहद्विशालि च ॥ तथापि राज्ञोऽत्र रुचि-नैतच्चित्रं यङ्-
 च्यते ॥ ३२ ॥ जनाः सुकृतिनो यस्मि-न्वसन्ति विमलाशयाः ॥ तत्पुरं
 नगरं वापि सतां स्वान्तं हरेत्सदा ॥ ३३ ॥ प्रायशो निवसन्त्यत्र जनाः
 सुलभबोधयः ॥ मुनयः समवासार्षु-रस्मिन् प्राजाविकास्तथा ॥ ३४ ॥
 बहवोऽत्र समाजग्मु-र्मुनयः पञ्चमीं गतिम् ॥ श्राद्धास्तथाराध्य धर्म-
 मवापुः स्वर्गतिं पराम् ॥ ३५ ॥ स्पर्शनार्हमतः क्षेत्र-मिदं मत्वा मुनी-
 श्वराः ॥ यथासुखं वसन्ति स्म श्राद्धैः संमानिता नृशम् ॥ ३६ ॥
 समवात्सुस्तत्र रूप-चन्द्राख्या विमलाशयाः ॥ यतयो निरतीचार-
 तुरीयव्रतधारिणः ॥ ३७ ॥ तदा खरतरे गच्छे-न्नवन् प्राजाविकास्तु

मो०
॥१२॥

ये ॥ रेखावन्त इमेऽनूवं-स्तेषु विद्याप्रज्ञावतः ॥ ३७ ॥ श्रुतं शमाय
मन्त्रादि-विज्ञानं विघ्नशान्तये ॥ वचो यदीयं बोधाय धन्यास्ते यतयो
नुवि ॥ ३८ ॥ शासनाधीशजगव-न्महावीराद्यथागमत् ॥ संतान
एषां तत्प्रास-ङ्गिकं किञ्चिदिहोच्यते ॥ ४० ॥ महावीरात्सुधर्मार्थ-
जम्बूश्रीप्रज्ञवादयः ॥ आचार्याः क्रमशोऽनूवन् नवत्रिंशत्सुसंयताः
॥ ४१ ॥ चत्वारिंशास्ततोऽनूव-न्सूरयः श्रीजिनेश्वराः ॥ अणहिद्वं
पत्तनं ते विहरन्तः समागमन् ॥ ४२ ॥ धर्मोदयोतं कृतं तत्र श्रीजिने-
श्वरसूरिभिः ॥ वीक्ष्य जीमनृपः सद्यः प्रससाद महामनाः ॥ ४३ ॥
प्रतिवादिमतोत्साद एते खरतरा इति ॥ तेभ्यः खरतरेत्याख्यं विरुदं
प्रददौ नृपः ॥ ४४ ॥ गगनेनव्योमर्चं च-मिते विक्रमसंवदि ॥ अल-

स० २

॥१२॥

जन्त नृपादेतद् विरुदं श्रीजिनेश्वराः ॥ ४५ ॥ शासने वर्धमानस्य
 कुलं चान्दं पुरातनम् ॥ तस्मादारभ्य लोकेऽस्मिन्नाप्नोत्वरतराग्नि-
 धाम् ॥ ४६ ॥ तत्पट्टे जिनचन्द्राख्या अजवन्सूरयस्ततः ॥ संवेगर-
 ङ्गशालादि-ग्रन्थरत्नविधायकाः ॥ ४७ ॥ सूरयोऽजयदेवाख्या-स्तेषां
 पट्टेऽतिविश्रुताः ॥ नवाङ्गीवृत्तिकर्तारो-ऽनूवंस्तीर्थप्रज्ञावकाः ॥ ४८ ॥
 ततस्तेषां पट्टे आसन् सूरयो जिनवद्वज्राः ॥ संघपट्टादिकर्तारो ज-
 न्यबोधविशारदाः ॥ ४९ ॥ तेषां पट्टे जङ्गिरेऽथ जिनदत्तादयोऽमलाः ॥
 सूरयः संयममिताः शासनोन्नतिकारकाः ॥ ५० ॥ प्राङ्गरासन्नेकषष्टि-
 तमे पट्टेऽथ वत्सरे ॥ नेत्रेन्द्रसर्जूमौने जिनचन्द्राख्यसूरयः ॥ ५१ ॥
 लुप्तप्रायमथाचारं साधूना संप्रधार्य ते ॥ संविघ्नैः साधुभिः सार्धं क्रि-

मो०

॥१३॥

योऽक्षरं व्यधुः स्वयम् ॥ ५१ ॥ पत्तनेऽथाणहिक्ष्वाख्ये कंचिड्सूत्रवा-
 दिनम् ॥ ते तत्त्वयुक्त्या निर्जित्य विशदं यश आसदन् ॥ ५२ ॥
 अथ लोहपुरे गत्वा-कबराख्यं महीपतिम् ॥ वाचोयुक्त्या विविधया
 बोधयामासुरन्वहम् ॥ ५४ ॥ प्रतिबुद्धः स तेभ्योऽदा-द्युगंधरपदं व-
 रम् ॥ अमारीपटहोद्धोषं पर्वसु प्रत्यपद्यत ॥ ५५ ॥ तेषु स्वर्गं प्रयातेषु
 जङ्गिरे पट्टधारकाः ॥ जिनसिंहाजिधास्तेऽपि वितेनुः शासनोन्नतिम्
 ॥ ५६ ॥ पट्टे तेषामराजन्त जिनराजाख्यसूरयः ॥ जिनरत्नाजिधाना-
 स्त-त्पट्टे सूरिवरा बन्धुः ॥ ५७ ॥ पञ्चषष्ठितमे पट्टे सप्तमा जङ्गिरे ततः ॥
 सूरयो जिनचन्द्रास्ते स्वनामानुगुणं व्यधुः ॥ ५८ ॥ पट्टे रसर्तुप्रमिते
 जिनादिसुखसूरयः ॥ रेजिरे शुद्धयशसा धवलीकृतदिङ्मुखाः ॥ ५९ ॥

स० १

॥१३॥

गोत्रैर्तुमितपट्टेऽथ जिनाद्या नक्तिसूरयः ॥ आसन्नव्यमनोऽम्भोज-
 प्रबोधे जानुसंनिजाः ॥ ६० ॥ जिनादिसुखसूरीणां कर्मचञ्जानिधाः
 परे ॥ विनेया नयनङ्गीषु निपुणा अजवन्नुवि ॥ ६१ ॥ तेषामीश्वर-
 दासाख्याः शिष्या आसन्सतां मताः ॥ तद्विनेया वृद्धिचञ्जा नयनी-
 तिविशारदाः ॥ ६२ ॥ तच्चिष्या लालचञ्जाख्या अजवन्नतिविश्रुताः ॥
 जिनजाषिततत्त्वार्थ-ज्ञातारोऽमलबुद्ध्यः ॥ ६३ ॥ तेषां विनेया अज-
 वन् रूपचञ्जा महाधियः ॥ प्रायः शातोत्पादके ते पुरे नागपुरेऽवसन्
 ॥ ६४ ॥ नैजोमुनिमिते पट्टे जिनहर्षाख्यसूरयः ॥ अलंचक्रूरूपचञ्जा-
 स्तत्पार्श्वे व्रतमादङ्गः ॥ ६५ ॥ एवं वीराङ्गूपचञ्ज-संतान उपवर्णितः ॥
 अधुना प्रस्तुताख्याना-वसरस्तन्निगद्यते ॥ ६६ ॥ एकदा क्षणदायामे

मो०

॥१४॥

चरमे गदवर्जिताः॥ सुखसुप्ता रूपचन्दाः स्वप्नमेवं व्यलोकयन् ॥६७॥
 हैमं कुम्भं पायसेना-पूर्णं कश्चित्करे दधत् ॥ प्रसद्येदं स्वीक्रियता-
 मेवं प्रार्थयते मुहुः ॥ ६८ ॥ ततः प्रबुद्धास्ते सद्यः स्वप्नार्थं तं यथा-
 श्रुतम् ॥ व्यचारयन्देशकाल-ज्व्यक्तेत्रानुसारतः ॥ ६९ ॥ विनेयो
 नयवान्नून-मस्माल्लब्धा मम दुतम् ॥ निश्चित्यैवं तेऽन्तरायो मा नू-
 दित्यजपन्मनुम् ॥ ७० ॥ इतश्चन्द्रपुरेऽप्यार्या सुन्दरी बदरस्तथा ॥
 चिन्तानाचान्तमनसौ स्वप्नमेवमपश्यताम् ॥ ७१ ॥ परिविष्टं पायसान्नं
 पुरोवर्त्यपि कश्चन ॥ जहार स्वर्णपात्रस्थं वीक्ष्येदं तौ विषेदतुः ॥७२॥
 पृष्ठो नैमित्तिकस्ताभ्या-मवोचत महाशयौ ॥ तनयो युवयोर्दीक्षां जै-
 नीमादास्यति ध्रुवम् ॥ ७३ ॥ प्रियसूनोरावयोश्च वियोगो नविता

स० २

॥१४॥

किल ॥ इति मत्वा तावन्नूतां मनसि व्यथितौ नृशम् ॥ ७४ ॥ यद-
 न्नावि न तन्नावि चावि चेन्न तदन्यथा ॥ एवं विदन्तावपि तौ जेतुं
 नाशकतां मनः ॥ ७५ ॥ अन्यदार्या सुन्दरी सा विवेकाक्षिदाशया ॥
 जित्वा सुदुर्जयं स्नेहं नर्तारमिदमब्रवीत् ॥ ७६ ॥ यदि स्वयमयं सूनु-
 र्विहायास्मान्ब्रजेत्तदा ॥ शोकाम्बुधौ मज्जतां नः शरणं को नवेद्भुवि
 ॥ ७७ ॥ सुपात्रं यतिनं वीक्ष्य स्वयमेव वयं यदि ॥ तनयं वितरेमैनं
 मनाग्दुःखं तदा नवेत् ॥ ७८ ॥ एवं श्रवणयोस्तस्य पपात स्त्रीवच-
 स्तदा ॥ विधीयतां कथं कार्य-मेवं चिन्ताकुलोऽनवत् ॥ ७९ ॥ चिन्त-
 यित्वा चिरं सोऽथ विवेकामलमानसः ॥ अजानाद्वारवचनं तदात्वे
 चायतौ हितम् ॥ ८० ॥ गृहीत्वेमं सुतं सम्यक् कः पालयितुमर्हति ॥

मो०

॥१५॥

ध्यायन्नेवमथो नाग-पुरस्यास्मरदप्यसौ ॥ ८१ ॥ रूपचन्डाः पुरे
 नाग-पुरे ये सन्ति सत्तमाः ॥ त एव पात्रमेतस्य निश्चिकायेति स
 जुतम् ॥ ८२ ॥ समये शोचनोदर्के बदरो मुदितोऽन्यदा ॥ शकुनैः
 प्रेरितो रम्यैः प्राप नागपुरं पुरम् ॥ ८३ ॥ वसतौ रूपचन्डाणां स
 गत्वाप परां मुदम् ॥ तेषां शमरसापूर्णं विज्ञाय हृदयाम्बुजम् ॥ ८४ ॥
 पप्रञ्चानामयं सोऽथ गुरुदेवप्रसादतः ॥ प्रत्यूचुरिति ते सोऽपि निज-
 वृत्तमचीकथत् ॥ ८५ ॥ स्वप्नः स्वप्नफलं विज्ञैः प्रोक्तं जायावचस्तथा ॥
 स्वान्निप्रायश्चेति सर्वं बदरेण न्यवेद्यत ॥ ८६ ॥ निपीय पीयूषनिजं
 वचनं बदरोदितम् ॥ रूपचन्डा निजं स्वप्नं फलोन्मुखमवीविदन् ॥ ८७ ॥
 ज्व्यद्वेत्ने कालजावौ यथामति विचिन्त्य ते ॥ वचोऽनुमेनिरे तस्य

स० २

॥१५॥

विज्ञायायतिमुत्तमम् ॥ ८८ ॥ अङ्गीकृते वचसि तैर्बदरान्तरात्मा हर्षं
 च शोकमजजद्युगपत्तदानीम् ॥ तेनायमन्वकुरुतेन्डमनूनबिम्बं राका-
 मुखोदितमपि प्रतताङ्कुरेखम् ॥ ८९ ॥ स्वप्नोऽविसंवादिफलस्ततोऽयं
 मदात्मजः स्थास्यति नैव गेहे ॥ न रूपचन्द्रप्रतिमोऽस्ति लोके श-
 रण्य इत्येष जहर्ष चित्ते ॥ ९० ॥ आलोक्यते स्म सुकृतैर्बहुजिर्यदीय-
 मस्मान्जिरिन्डविमलं वदनारविन्दम् ॥ योऽस्मन्मनोरथतरोर्दृढमूलमस्य
 सोढा कथं विरह एवमसौ शुशोच ॥ ९१ ॥ इत्थं क्वाणं प्रमदशोकव-
 शंवदः स श्रेयो द्वयोः कतरदित्यवगन्तुमीशः ॥ नाचूदवास्थित परं
 स्थिर एष कांत-युग्मेन कृष्ट इव मध्यगतोऽपि लोहः ॥ ९२ ॥ स

१ वसन्ततिलकं छन्दः। २ उपजातिश्छन्दः। ३ इतः श्लोकद्वयस्य वसन्ततिलकं छन्दः। ४ उपजातिश्छन्दः।

मो०
॥१६॥

रूपचञ्जानुमतिं गृहीत्वा गन्तुं प्रतस्थे पुरमुत्सुकः स्वम् ॥ गहन्नयं
वर्त्मनि नान्यचेताः विचिन्तयामास दशां जवित्रीम् ॥ ९३ ॥ आगा-
त्क्रमेणैष निजं निशान्त-मेनं निरीक्ष्याहृषदस्य जाया ॥ रथाङ्गकान्ता
विरहानलार्ता प्रत्यूषसीव प्रियमन्युपेतम् ॥ ९४ ॥ स सुन्दरीं तां
श्रवणोत्कमानसां सर्वं यथावृत्तमुवाच डर्मनाः ॥ सती परिज्ञाय तदी-
यमाशयं धैर्यं सृजन्त्येनमबोधयत्पुनः ॥ ९५ ॥ स बोधितः स्वप्रियया
बजार स्वान्तं प्रसन्नं शरदीव नीरम् ॥ तस्मिन्प्रसन्ने तनयोद्भवेन मो-
हेन सद्यो मुमुचे स धन्यः ॥ ९६ ॥ श्रीमोहनो यद्यपि वत्सराद्य-पृ-
थक्त्ववर्ती वयसा तदानीम् ॥ तथापि नैवत्स गृहेऽधिवस्तुं सन्तः

१ उपजातिश्छन्दः । २ वंशस्थविलेन्द्रवंशयोरुपजातिरियम् । ३ इतस्त्रयस्योपजातिश्छन्दः ।

स० ९

॥१६॥

प्रकृत्या विमुखा गृहेभ्यः ॥ ९७ ॥ अथो मुहूर्ते बदरो विशुद्धे स्नातः
 समभ्यर्चितदेवदेवः ॥ प्रोत्साहितः स्वप्रियया स नाग-पुरं प्रतस्थे
 तनयेन साकम् ॥ ९८ ॥ तंतश्च वामेतरमद्धि शश्व-ब्रीमोहनस्यास्फुर-
 दिष्टशंसि ॥ चाषश्च वामे ददृशे विहङ्ग-वृन्दं जुमाग्रे मधुरं चुकूज
 ॥ ९९ ॥ इति शुभशकुनैस्तावीषदाश्वास्यमानौ ययतुरनुपमानं पत्तनं
 नागपूर्वम् ॥ वसतिमुपगतावालोक्य तौ रूपचन्द्र-चरणयुगमनूता-
 मस्तचिन्तार्तिशोकौ ॥ १०० ॥ अवददथ स पुत्रं पादयोर्न्यस्य तेषां ब-
 दर इममनाथं पुत्रवञ्छतेति ॥ बदर तनयमेनं विद्धि राजासनस्थं कि-
 मपि न कुरु चित्तेऽशातमूचुस्त एवम् ॥ १०१ ॥ इति वचनसुधां स श्रो-

१ उपजातिश्छन्दः । २ इतस्त्रयस्य मालिनी छन्दः ।

मो०

॥१७॥

त्रपेयां निपीय सपदि सुतसमुत्थं मोहमुत्सार्य दूरम् ॥ अगमदनुमतः
 श्रीरूपचन्द्रैः स्वगेहं विगलितसलिलाम्भोवाहवत्सारहीनः ॥१०७॥
 इति श्रीत्पदवाक्यप्रमाणपारावारीण-विघ्नमुकुटाक्षंकार-श्रीबालकृष्णजग-
 वच्चरणारविन्दमिलिन्दायमानान्तेवासिनः कानडोपाह-गोविन्दात्मज-दा-
 मोदरस्य कृतौ शाङ्गे मोहनचरिते नागपुरागमनं नाम द्वितीयः सर्गः ॥ १ ॥
 ॥ श्रीः ॥ नमः सिद्धेभ्यः ॥ शङ्काकाङ्क्षादिरहितं दर्शनं यः प्रपन्न-
 वान् ॥ तस्मै मुक्तिपदं दत्ते यः स जीयादनारतम् ॥ १ ॥ प्राप्य ना-
 गपुरश्रीः श्री-मोहनं शुशुभे तराम् ॥ शारदी पूर्णमासीव कलापूर्णै
 कलानिधिम् ॥ २ ॥ चन्द्रालोकाधर्धतेऽब्धिः परमेतन्महाद्भुतम् ॥ यद्-
 पचन्धो ववृधे मोहनास्येन्दुदर्शनात् ॥ ३ ॥ रूपचन्द्रा अथो यद्य-

स० ३

॥१७॥

दन्तिलेषुः सुलक्षणम् ॥ तत्तत्प्रायो व्यलोकन्त मोहने मोहमुज्जरे ॥ ४ ॥
 अनुरूपविनेयस्य लाजाद्यङ्गायते सुखम् ॥ दावेव तद्विजानीतो केवली
 गुरुरेव च ॥ ५ ॥ अध्यापयामासुरिमं रूपचन्द्रा यथा यथा ॥ तथा
 तथैषा ववृधेऽध्यापनेष्ठा गुणेक्षणात् ॥ ६ ॥ पपाठ मोहनो रूप-
 चन्द्रप्रोक्तं यथा यथा ॥ तथा तथा पिपठिषा ववृधेऽस्यापि शोचना
 ॥ ७ ॥ शिष्यप्रज्ञाध्यापकस्या-ध्यापने कौशलं द्वयम् ॥ लावण्यं
 यौवनेनेव संपृक्तमशुचत्किल ॥ ८ ॥ प्रतिक्रमणसूत्रादि तथौपयिक-
 मेव यत् ॥ तत्सर्वं स्वल्पकालेन मोहनोऽपठदञ्जसा ॥ ९ ॥ उदारः
 कल्प एवायं यन्महाव्रतधारणम् ॥ सुडुश्चरं डुश्चरेषु तेषु तुर्यं व्रतं
 विडुः ॥ १० ॥ यदि तन्निरतीचारं तर्हि सज्जुरुसेवया ॥ शेषाणि यानि

मो०

॥१८॥

चत्वारि लज्यन्ते तानि निश्चितम् ॥ ११ ॥ ध्यात्वैवं प्राङ् मोहनाय
 रूपचञ्चा गुणेष्ठवः॥ दातुमैष्ठन्यतेर्दीक्षां सन्महाव्रतलब्धये ॥ १२ ॥
 संवीक्ष्य अव्यक्तेत्रादि पुनर्विममृशुस्ततः॥ षोडशोऽब्देऽस्य दीक्षायाः
 कालं ते प्रतिपेदिरे ॥ १३ ॥ नङ्गस्तथातिचारश्चो-त्पद्यते नवमाब्द-
 तः ॥ यद्यप्युपान्त्यं त्यक्त्वान्य-सद्गतानां प्रमादतः ॥ १४ ॥ तुर्यव्रते
 तथाप्येतौ यावदब्दं हि षोडशम् ॥ प्रायः संभवतो नैवे-त्येतद्धोके-
 ऽपि विश्रुतम् ॥ १५ ॥ एतस्यां यतिदीक्षायां मुख्यं तुर्यं व्रतं विडुः॥
 यतस्तदितराण्यस्यां प्रायः सन्त्यपि सन्ति नो ॥ १६ ॥ तथापि यति
 दीक्षा य-दीयते नवमेऽब्दके ॥ तत्पूर्वाभ्याससिद्ध्यर्थं पूर्वाभ्यासो हि
 दुर्लभः ॥ १७ ॥ वीरः स्वयं न यः सोऽत्र सेनाबलमपेक्षते ॥ तथेन्द्रि-

स० ३

॥१८॥

यदमाशक्तः पूर्वाभ्यासमनिन्दितम् ॥ १८ ॥ मोहनोऽयं स्वयं शूरः
 पूर्वाभ्यासोऽत्र किंफलः ॥ इतीव चिन्तयित्वा ते जगद्भुः षोडशोऽस्य
 ताम् ॥ १९ ॥ रूपचञ्चाशयं ज्ञात्वा मोहनोऽपि यथामति ॥ पपाठ
 पठनासक्तो दण्डकादीन्यथाक्रमम् ॥ २० ॥ एवं दिनानि कतिचि-त्त-
 योर्निवसतोः सुखम् ॥ मिथो गुणानुरागोऽनू-छितं हि सतामिदम्
 ॥ २१ ॥ एकदा सुप्रज्ञाते ते रूपचञ्चा व्यचिन्तयन् ॥ अत्रैव वसतिः
 श्रेय-स्यथवा विहतिः खलु ॥ २२ ॥ चिरमेकत्र वसते-र्मनःसंगो हि
 जायते ॥ स एव नवसंतत्या मूलं मुनिजिरुच्यते ॥ २३ ॥ विहारे सन्ति
 बहवो गुणा लोकद्वये सुखाः ॥ तस्मात्स एव कर्तव्य इहामुत्र सुखेप्सु-
 ज्ञिः ॥ २४ ॥ नानाविधेषु देशेषु पुमांसः पर्यटन्ति ये ॥ निपुणा जायते

मो०

॥१९॥

तेषां मतिर्व्यवहतौ किल ॥ १५ ॥ व्यवहारचणा ये ते निश्चयेऽपि
 विचक्षाणाः ॥ व्यवहारं विना यन्न निश्चयो लज्जते पदम् ॥ १६ ॥ कदा
 कथं वर्तितव्यं कथं दुःखं सहेत च ॥ कथं व्यवहरद्धोके सर्वेषां वल्लभो
 ज्ञवेत् ॥ १७ ॥ कस्मिन् जनपदे जान-पदा बीजेन केन वा ॥ कृषिवा-
 णिज्यनिरताः संपन्नाश्च निरामयाः ॥ १८ ॥ कस्मिन् देशे निमित्तेन
 केन वा तन्निवासिनः ॥ प्राज्ञाः शूरतमाश्चापि दौर्गत्येन निपीडिताः
 ॥ १९ ॥ को वा जनपदाधीशः केन लोकोत्तरेण वा ॥ गुणेन सर्वलो-
 कानां विद्यते प्रीतिनाजनम् ॥ २० ॥ को वा जनपदाधीशः केन दुर्व्य-
 सनेन वा ॥ द्विष्टः प्रजानां सर्वासां विद्यतेऽत्यन्तदुर्मनाः ॥ २१ ॥ को
 वा जनपदो वास-योग्यः सधर्मलान्तः ॥ को वा पाखण्डिबाहुल्या-

स० ३

॥२९॥

धर्मलोपकरोऽहितः ॥ ३२ ॥ को वा जनपदः केन सदाचारेण सत्फ-
 लम् ॥ को वाचारेण दुष्टेन फलं लेजेऽतिदुःखदम् ॥ ३३ ॥ पुरावृत्तप्र-
 सिद्धानि यदा स्थानानि पश्यति ॥ तदैवं सूक्ष्मया बुद्ध्या विवेकं ल-
 भते बुधः ॥ ३४ ॥ किं नामेदं स्थलं कस्य कर्मणा केन विश्रुतम् ॥ त-
 स्मात्स किं यशो लेजेऽथवा गर्हामवाप्तवान् ॥ ३५ ॥ नानाधर्मरतान्
 नाना-विधजातिकुलान्वितान् ॥ पर्यटन्विधान्देशा-नेतद्विज्ञानम-
 श्रुते ॥ ३६ ॥ (उक्तं च) लाघवं कर्मसामर्थ्यं दीप्तोऽग्निर्मेदसः क्षयः ॥
 विजक्तघनगात्रत्वं व्यायामादुपजायते ॥ ३७ ॥ आलोच्यैवं रूपचन्द्रा
 आगमोक्तं च लौकिकम् ॥ विहारफलमत्रस्ता निश्चिक्वयुस्तं परेद्यवि
 ॥ ३८ ॥ विहारमात्मना सार्धं रूपचन्द्रा विधित्सवः ॥ विज्ञायैतन्मो-

मो०

॥२०॥

हनोऽपि मुमुदे मोहमोहनः ॥ ३९ ॥ मुहूर्ते निश्चिते रूप-चञ्चा मो-
हनसंयुताः ॥ प्रतस्थिरे सुप्रशस्तैः शकुनैर्विकसन्मुखाः ॥ ४० ॥
दक्षिणस्यां जनपदा दक्षिणाः सन्ति नूरयः ॥ इतीव तां प्रति ययु-
र्दाक्षिण्यं हि सतां प्रियम् ॥ ४१ ॥ यथासुखं ते पन्थान-मतिक्रामन्त
आययुः ॥ स्थाने स्थाने वन्दमाना-श्रैत्यान्यमलया धिया ॥ ४२ ॥
दिनैः कतिपयैरूप-चञ्चाः श्रीमोहनोऽपि च ॥ प्रह्लादनपुरं नाम सा-
ह्लादैरार्हतैर्जृतम् ॥ ४३ ॥ युग्मम् ॥ गूर्जराणामुदीचीना-वाचीना म-
रुनीवृतः ॥ सीमा यङ्च्यते लोके पालनादिपुराख्यया ॥ ४४ ॥ तत्र-
स्थजिनचैत्यानां परिपार्तिं विधाय ते ॥ स्तोकमेवावसंस्तत्र पुरतो ग-
न्तुमुत्सुकाः ॥ ४५ ॥ प्रातः प्रह्लादनपुरात् प्रस्थितास्तेऽथ दक्षिणाम् ॥

स० ३

॥२०॥

गूर्जराणां श्रियं रम्या—मपश्यन्हृदयंगमाम् ॥४६॥ पार्श्वयोश्चम्पका-
 शोक—पाटलावकुलार्जुनान् ॥ जम्बीरजम्बूनारङ्ग—दाडिमामलका-
 दिकान् ॥४७॥ कपित्थबदरीचिञ्चा—रसालखदिरादिकान् ॥ हिंताल-
 तालखपुर—नारिकेलतमालकान् ॥ ४८ ॥ मल्लिकायूथिकाजिण्टी—सु-
 रसाप्रस्थपुष्पकान् ॥ वासन्तीमालतीकुन्द—मुचुकुन्दकुरण्टकान् ॥४९॥
 उद्यानान्तर्वर्तमाना—नेवं नानाविधानगान् ॥ शकुन्तध्वानमुखरान्
 वीक्षमाणाः क्वचिन्मुदा ॥ ५० ॥ क्षेत्रेषु शालिगोधूम—कर्पासतुवरी-
 मुखाः ॥ परिपक्वा ओषधीश्च प्रेक्षमाणाः पदे पदे ॥ ५१ ॥ क्वचिन्मा-
 लेऽकृष्टपच्या—त्रीवारादीन्मनोहरान् ॥ आरण्यकान्नूरुहांश्च कुर्वाणा

१ क्षेत्रविशेषः । 'माळ' इति महाराष्ट्र्यां प्रसिद्धमिति केचित् ।

मो०

॥२१॥

दृष्टिगोचरान् ॥ ५२ ॥ कुमुदैर्लीनमधुपैः पद्मैर्गुञ्जन्मधुव्रतैः ॥ निनद-
 जिश्चक्रवाकै-श्चकोरैः सारसैस्तथा ॥ ५३ ॥ विविक्तत्वाङ्गलं पातु-
 मागतैर्हरिणादिजिः ॥ मनोरमं सरो वीक्ष्य क्वचिद्विकसिताननाः ॥ ५४ ॥
 चञ्चूपुटेन हरितान् शालीनादाय वप्रतः ॥ वृक्षाग्रेषूपविशतः शुकान्
 दृष्ट्वा मुदं गताः ॥ ५५ ॥ रूपचन्दा मोहनेन सार्धमेवं यथासुखम् ॥
 विहरन्तः क्रमादापु-र्नगरं राजपूर्वकम् ॥ ५६ ॥ कुलकम् ॥ यत्रान्य-
 शासनरतै-रपि जैनजनैरिव ॥ प्राणातिपातविरतिः पाल्यते स्वयमेव
 हि ॥ ५७ ॥ उद्दीपयन्तः श्रीवीर-शासनं निजतेजसा ॥ देवचन्दाद-
 योऽनूवन् बहवो यत्र संयताः ॥ ५८ ॥ श्रेष्ठिनोऽपि श्रेष्ठतरा यत्रो-

१ क्षेत्रतः । प्राकारक्षेत्रयोर्वम इत्यभिधानम् ।

स० ३

॥२१॥

ऋवमवाप्नुवन् ॥ नूजानयोऽपि बहवो येषामासन् वशंवदाः ॥ ५९ ॥
 चतुर्विधोऽपि श्रीसंघो महान्यत्राय वर्तते ॥ जिनालयास्तथासेच-
 नकाः सन्ति परःशताः ॥ ६० ॥ एवंविधं रूपचन्द्रा अवलोक्य वरं
 पुरम् ॥ विधातुं तत्र वसतिं मनश्चक्रुः समाहिताः ॥ ६१ ॥ तेषामा-
 शयमालक्ष्य मोहनोऽनुससार तान् ॥ चन्द्रमेव हि चन्द्रस्य करो-
 न्वेति नचेतरम् ॥ ६२ ॥ मोहनेन समं तत्रो-पाश्रये दोषवर्जिते ॥
 तस्थिवांसो रूपचन्द्रा धर्मध्यानं वितेनिरे ॥ ६३ ॥ चैत्यानां परिपाठ्या
 च गहनागमचिन्तया ॥ मोहनाध्यापनेनापि तेषां कालो विनिर्ययौ
 ॥ ६४ ॥ मोहनो रूपचन्द्राणां सेवया पठनेन च ॥ कालं निर्यापया-

१ तदासेचनकं तृप्तेर्नास्त्यन्तो यस्य दर्शनादित्यमरः ।

मो०

॥२१॥

मास चैत्यानां वन्दनेन च ॥ ६५ ॥ एवं यथासुखं तत्र तेषां निवसतां
 सताम् ॥ निरगादपरिज्ञात इवैकः परिवत्सरः ॥ ६६ ॥ विद्वर्तुकामाः
 पुरतो रूपचन्द्रास्ततोऽजवन् ॥ मोहनोऽप्येकत्र वासा-जन्तुमुत्कमना
 अचूत् ॥ ६७ ॥ निजाशयानुकूलं ते मोहनं गुणमन्दिरम् ॥ परिज्ञा-
 याहनि शुभे शस्ते लग्ने प्रतस्थिरे ॥ ६८ ॥ विद्वरन्तः समासेडः क्रमात्ते
 जृगुपत्तनम् ॥ सुव्रतस्वामिपादानां निवासेन पवित्रितम् ॥ ६९ ॥
 यत्प्राचीनं क्षेत्रमाहु-र्यस्मिन् जव्यजना घनाः ॥ आर्षे धर्मं समाराध्य
 सज्जतिं समवाप्नुवन् ॥ ७० ॥ तत्रापि चैत्ययात्रादि विधायाग्रे यिया-
 सवः ॥ रेवामुत्तीर्य विषये दक्षिणे ते पदं न्यधुः ॥ ७१ ॥ महाराष्ट्रान्त-
 र्गतं यत् कोंकणाख्योपर्वतनम् ॥ सीमासुदग्जवां तस्य पश्यन्तस्ते मुदं

१ देशविषयौ तूपर्वतनमित्यमरः ।

स० ३

॥२१॥

ययुः ॥७१॥ ततः सूर्यपुरं नाम पुरं लोकेऽति विश्रुतम् ॥ प्राविशन्-
 पचन्ञा यत् समृद्धैरार्हतैर्युतम् ॥७३॥ यत्पूर्वमासीत्सामुद्र-व्यापारेण
 समृद्धिमतः ॥ देशान्तरायातपण्यो-त्तरणस्थानमेककम् ॥ ७४ ॥ त-
 त्रापि पूर्ववद्यात्रां कृत्वा प्रास्थिषताग्रतः ॥ कोंकणानां श्रियं रम्यां
 पश्यन्तः पार्श्वयोर्द्वयोः ॥ ७५ ॥ मुम्बापुरीं कतिपयै-र्दिवसैस्ते समा-
 ययुः ॥ या मोहमय्याख्ययापि प्रथिताखिलज्जुतले ॥ ७६ ॥ सांप्रतं
 दक्षिणार्धे य-ज्ञाजधानीत्रयं विद्धः ॥ या तत्रोद्यमबाहुल्या-त्समृद्ध्या
 च विशिष्यते ॥७७॥ सांप्रतं सन्ति यावन्तः ख्याता जनपदा जुवि ॥
 तेषां यया समं ज्ञूयान् व्यवहारोऽस्ति संप्रति ॥ ७८ ॥ देशान्तरेऽद्य
 यत्किञ्चि-त्सत्पण्यं कुशलैर्नरैः ॥ निर्मीयते तदायाति यस्यां प्रथमम-

मो०

॥२३॥

असा ॥७९॥ जातयः सन्ति यावन्त्यो धर्मा यावन्त एव च ॥ तद्धर्मी-
 यास्तथा तज्जा-तीयाश्चाधिवसन्ति याम् ॥ ८० ॥ यत्तुल्या नास्ति
 नगरी चारते विश्रुतेऽधुना ॥ शोभां यदीयामालोक्य नरः स्वर्गे नि-
 रादरः ॥ ८१ ॥ अतिक्रामति यः क्रोशान् मुहूर्तादिश पञ्च च ॥ स-
 बाष्पशकटो यस्याः संप्रति व्यासमासदत् ॥ ८२ ॥ या योजनसहस्राणां
 पृथक्त्वमपि लङ्घते ॥ निमिषेणापि सा विद्यु-त्तन्त्री लोकोत्तरस्यदा
 ॥ ८३ ॥ चीनपारसशार्मण्या-ङ्गलादिदेशेषु नूरिषु ॥ आर्यावर्तेऽपि
 विस्तारं यतः सांप्रतमागमत् ॥ ८४ ॥ तत्र श्रीरूपचन्द्रास्ते मोहनेन
 समं मुदा ॥ न्यवसन् वसतौ धर्म-ध्यानं तन्वन्त आत्मनि ॥ ८५ ॥
 कारणेऽथ समुत्पन्ने मोहनेन सहान्यदा ॥ गत्वा मालवके मुम्बा-पुरीं

स० ३

॥२३॥

पुनरुपागमन् ॥ ८६ ॥ एवं द्विस्त्रिर्मालवके गत्वा पुनरुपेयुषाम् ॥ तेषां
 चतुष्टयी जग्मु-र्वत्सराणां यथासुखम् ॥ ८७ ॥ मोहनोऽपि पठन्
 पञ्च-दशवर्षोऽनवत्तदा ॥ रूपचन्द्रास्तमालोक्य चेतस्येवमचिन्तयन्
 ॥ ८८ ॥ मया यत्प्रागवधृतं तस्यायं समयोऽभ्यगात् ॥ मोहनोऽयं
 पञ्चदश-वर्षो यत्समजायत ॥ ८९ ॥ देयास्मै यतिदीक्षा सा श्रीपू-
 ज्यैरेव दीयते ॥ तेषां योगश्च मगसी-पार्श्वोपान्ते नविष्यति ॥ ९० ॥
 एवं विमृश्य क्षणदावसाने शस्ते मुहूर्तेऽपि च मोहनं ते ॥ प्रस्थाप-
 यामासुरुदारसत्त्वं मुहुः पठन्तः परमेष्ठिमन्त्रम् ॥ ९१ ॥ मुम्बापुरा-
 त्स्थानकमग्रतः स ग्रामेष्वनेकेषु वसन्समागात् ॥ ख्यातं जनस्थान-

१ जनस्थानं 'नाशीक' इति प्रसिद्धम् ।

मो०
॥२४॥

मथो सुरम्यां रेवां समुत्तीर्य पुरश्चचाल ॥२१॥ अथेन्द्रपूर्वं पुरमन्यु-
पागा-यद्वाक्षिणात्यो नृपतिः प्रशास्ति ॥ यदध्यवात्सुर्विहरन्त आ-
गता-स्तदा गणाधीशमहेन्द्रसूरयः ॥ २२ ॥ आकर्ण्य ते मोहनमन्यु-
पेतं बन्धुवुरुत्कास्तमवेक्षितुं जाक ॥ आयातमात्रः स महेन्द्रसूरीन् नन्तुं
समागाधिधुतान्यकृत्यः ॥ २३ ॥ खरतरगङ्गाधिपति-श्रीपूज्यानां प-
दारविन्देषु ॥ पतितो मोहननृङ्गो मोदममानं समापेदे ॥ २४ ॥ उत्थाप्य
शीघ्रमेनं सास्त्रं चक्षुः प्रमृज्य पाणिज्याम् ॥ देवसुगुरुप्रसादा-त्स्वस्त्य-
स्त्विति सूरयः प्रोचुः ॥ २५ ॥ आदाय मोहनमथेन्द्रपुरात्प्रयाता-
स्ते सूरयः सुखमवापुरवाप्तमोदाः ॥ पार्श्वं च पार्श्वमहितं मगसीप्रतिष्ठं
घोरे कलावपि नुवि प्रथितानुजावम् ॥ २६ ॥ अदीक्ष्यन्ये यतिरूप-

स० ३

॥२४॥

१ इंद्रपुरं 'इंदोर' इति प्रसिद्धम् ।

चन्डान् पट्टेऽथ तेषां क्रमतोऽनवन्ये ॥ ते खल्विमे सूरिवरा महेन्द्रा-
 स्तीर्थं तथैतद्विदितं पृथिव्याम् ॥ ए७ ॥ योगैः खल्वयमीदृशो न
 सुलज्जो जाग्यादिना देहिनाम् प्राग्जन्मार्जितधर्मकर्मवशातस्तं मोह-
 नोऽभ्यागमत् ॥ प्राप्याथो सुमुदूर्तमागममतादाचार्यवर्या यति-दीक्षां
 ते विदितां दङ्गुणकरीं श्रीमोहनाय हुतम् ॥ ए८ ॥ जगति यतिदीक्षां
 सुप्रापां विचिन्त्य सुखप्रदाम् बहव उररीकृत्य प्रान्ते पतन्ति पयोहि-
 तात् ॥ विरल इह तामादाय प्राग्विवेकबलादथो नवति किल संवेगी
 धन्यः स एव महीतले ॥ १० ॥ इति श्रीमत्पदवाक्यप्रमाणपारावारीण-वि-
 ष्णुमुकुटालंकार-श्रीबालकृष्णजगवच्चरणारविन्दमिलिन्दायमानान्तेवासिनः
 कानडोपाह्वगोविन्दात्मजदामोदरस्य कृतौ शाङ्गे मोहनचरिते तृतीयः सर्गः ३

१ उपेन्द्रवज्रा छन्दः । २ शार्दूलविक्रीडितं छन्दः । ३ हरिणी छन्दः ।

मो०

॥२५॥

॥ श्रीः ॥ नमः सिद्धेयः ॥ शं तनोतु स वः शान्ति-र्नाकिनाथनम-
 स्कृतः ॥ स्वर्गापवर्गयोर्दाता निहन्ता सकलापदाम् ॥ १ ॥ अथ श्री
 मोहनेनात्त-यतिदीक्षेण सूरयः ॥ सहागमन्नन्तरिक्ष-पार्श्वपार्श्वं मुदा
 युताः ॥ २ ॥ यथोचितां तत्र यात्रां विधायाजग्मुरञ्जसा ॥ पुरं चूपा-
 लनामानं यत्रास्ते यवनो नृपः ॥ ३ ॥ दिनानि कति चित्तत्र स्थित्वा
 ते सूरयोऽन्यदा ॥ श्रीमोहनाय मुम्बायां गन्तुमाज्ञां वितेनिरे ॥ ४ ॥
 श्रीमोहनोऽपि लब्ध्वाज्ञां निश्चक्राम ततः पुरात् ॥ मुम्बापुरीं क्रमा-
 दाप रूपचन्द्रदिदृक्षया ॥ ५ ॥ दृष्ट्वा श्रीमोहनं रूप-चन्द्रा मोदमवा-
 मुवन् ॥ सोऽपि प्रचृति दीक्षाया वृत्तं सर्वमचीकथत् ॥ ६ ॥ ततस्तो-

१ ' भोपाळ ' इति भाषायां प्रतीतम् ।

स० ४

॥२५॥

कमुषित्वा ते मुम्बायामार्हतश्रियाम् ॥ श्रीमोहनेन नूपालं प्रयातुं
 निरचिन्वत ॥ ७ ॥ प्रस्थिताः सुमुदूर्ते श्री-मोहनेन समं मुदा ॥
 रूपचन्दाः क्रमादापु-नूपालं नूपराजितम् ॥ ८ ॥ प्रसन्नमनसस्तत्र
 रूपचन्दा अथावसन् ॥ न्यवात्सीह्रीमोहनोऽपि पठन्नागममादरात्
 ॥ ९ ॥ समीक्षयासन्नमथ ते वर्षासमयमागतम् ॥ तत्रैव वर्षावसतिं
 निश्चिक्युश्च समोहनाः ॥ १० ॥ देवानां च गुरूणां च प्रसादात्ते यथा-
 सुखम् ॥ प्रावृषं गमयामासु-स्तन्वन्तस्तपश्चादिकम् ॥ ११ ॥ रूप-
 श्रिया स्पर्धमाना गुणश्रीर्विवृधे तराम् ॥ यौवनश्रीरपि परा-जिग्ये
 तस्य गुणश्रिया ॥ १२ ॥ एवं प्रवर्धमानः स-कुणैः श्रीमोहनस्तदा ॥

१ निश्चयं चक्रुः ।

मो०
॥२६॥

समाचकर्ष चित्तानि विडुषामपि लीलया ॥ १३ ॥ गमनावसरं ज्ञात्वा
रूपचन्दाः सदोद्यताः ॥ मोहनेन समं मुम्बा—माजग्मुः स्वःपुरीनि-
नाम् ॥ १४ ॥ मुम्बायाः सुषमां दृष्ट्वा—जिनवामिव मोहनः ॥ मेने
तस्या मोहमयी—त्याख्यामनुगतार्थकाम् ॥ १५ ॥ तस्या विपण्यां व-
णिजो वाणिज्ये बहुशोऽन्वहम् ॥ दुःस्था नवन्ति संपन्नाः संपन्नाश्चापि
दुर्गताः ॥ १६ ॥ दृष्ट्वा विपर्यासमिमं निश्चिकाय स चेतसि ॥ संपद-
श्चञ्चलेत्याख्या—मन्वर्थागागमोदिताम् ॥ १७ ॥ तृणीकृतस्वर्गसुखान्
धनिनो धनदोषमान् ॥ शतखण्डांशुकधरान् याचमानांश्च दुर्गतान्
॥ १८ ॥ वीक्ष्य सोऽन्तर्निरणयद् धर्माधर्मफलं श्रुतम् ॥ धर्मात्सुखं
बहुविध—मधर्माद्दुःखमीदृशम् ॥ १९ ॥ युग्मम् ॥ राजमार्गान्तिकस्थेषु

स० ४

॥२६॥

सौधानां मूर्धसद्भसु ॥ श्रीमोहनोऽधिरुह्याध्व-चरान्पश्यन्नचिन्तयत
 ॥ १० ॥ पिपीलिकानिजा एते शतशोऽथ सहस्रशः ॥ गच्छन्त्यनेन
 मार्गेण नरा नार्यश्च संततम् ॥ ११ ॥ श्रेष्ठोऽहं जगतीत्येवं सर्वे यद्य-
 पि मन्वते ॥ तथाप्येषामसारत्व-मधुना स्फुटमीक्ष्यते ॥ १२ ॥ अ-
 सारे मानवे देहे सारं धर्ममतो विडुः ॥ तस्मात्स एव सततं सेवनीयः
 सतां मतः ॥ १३ ॥ एवं मुम्बापुरीशो ज्ञा-मालोक्याध्यात्मज्ञावनाम् ॥
 श्रीमोहनो वितन्वानो गमयामास वासरान् ॥ १४ ॥ वयस्यैः श्रीमो-
 हनस्य कथितां ज्ञावनामिमाम् ॥ रूपचन्द्राः परिज्ञाया-मानं मोद-
 मवाप्नुवन् ॥ १५ ॥ आसन्नां प्रावृषं वीक्ष्य रूपचन्द्राः समोहनाः ॥
 उत्तरस्यामयाशायां गन्तुकामास्तदा जवन् ॥ १६ ॥ उदीच्यां कुत्र

मो०

॥२७॥

गन्तव्य—मेवं ते हृदयेऽन्यदा ॥ चिन्तयन्तो मालवस्या—स्मार्पुर्जरत-
 हन्मणेः ॥ २७ ॥ मा संपूर्णास्ति मय्येवा—न्येषु देशेषु मालवः ॥ एवं
 योऽहर्निशं जल्प—न्नाप मालवनामताम् ॥ २८ ॥ गानवादनचञ्चुत्वा—
 ज्ञानाम्नायेऽपि योऽब्रुताम् ॥ रागेषु गणनां लेजे स्थाने ध्यानात्तदा-
 त्मता ॥ २९ ॥ गन्तव्यं तत्र सत्रा श्री—मोहनेनाविलम्बितम् ॥ निर्णी-
 येति शुजे लजे प्रस्थानं चक्रेरेऽथ ते ॥ ३० ॥ क्रमेण मालान्यमला—
 न्यजाह्नुर्मालवस्य ते ॥ संपन्नता तस्य यदा—लोकेनैवानुमीयते ॥ ३१ ॥
 ग्रामानुग्राममथ ते निवसन्तः समाययुः ॥ राजधानीं मालवस्यो—ऊ-
 यिनीं विजयावनिम् ॥ ३२ ॥ विख्यातविक्रमो विद्या—विदितो विद्वदा-
 श्रयः ॥ वदान्यः कल्पतरुवद् यामपादिक्रमो नृपः ॥ ३३ ॥ पश्चात्क्रमेण

स० ४

॥२७॥

ये ऋजा-सनं तस्याधिशिश्रियुः ॥ तेषां नैकोऽपि तद्वर्त्म व्यतीयाय
 शुजावहम् ॥ ३४ ॥ शासनोन्नतिकर्तुः श्री-सिद्धसेनमुनेर्वचः ॥ सत्यं
 चिकीर्षुः श्रीपार्श्वो यस्यां प्राकट्यमागमत् ॥ ३५ ॥ तत्त्वार्थोद्दयोतमात-
 न्वन् ऋव्याज्ञानतमोनुदम् ॥ यथार्थनामा यत्रासी-त्सिद्धसेनदिवा-
 करः ॥ ३६ ॥ शोचनो नाम यत्राचू-न्मुनिराडतिविश्रुतः ॥ धनपालं व्य-
 धात्सम्यग्-दृष्टिं स विविधोक्तिभिः ॥ ३७ ॥ यस्यामुपात्तजन्मासौ धन-
 पालो महाकविः ॥ धारायामाखेटरतं यदधीशमबोधयत् ॥ ३८ ॥
 तामालोक्यावदन् रूप-चञ्चाः श्रीमोहनं तदा ॥ अत्रैव वर्षावसतिः
 कर्तव्येति मतं मम ॥ ३९ ॥ श्रीमङ्गयो यजोचते त-न्मह्यमेवं प्रतिब्रु-
 वन् ॥ मोहनः श्रीरूपचन्द्र-वचनं प्रत्यपद्यत ॥ ४० ॥ उपज्वैर्विर-

मो०

॥२८॥

हितेऽध्युषितास्ते प्रतिश्रये ॥ तत्रातिवाहयामासु-वर्षामासचतुष्ट-
 यीम् ॥ ४१ ॥ अष्टादशाब्ददेशीयो मोहनोऽपि शुनैर्गुणैः ॥ गुणा-
 नुरागिणां तत्र स्पृहणीयोऽनवद्गमम् ॥ ४२ ॥ न प्रगल्भं वयो नापि
 श्रुते पारीणता तथा ॥ तथापि मोहने जव्य-जीवा रागं दधुस्तदा
 ॥ ४३ ॥ आसन्नेऽवसरे रूप-चन्द्रा निश्चिक्युरन्यदा ॥ विहारम-
 विलम्बेन पत्तने कोट्टनामके ॥ ४४ ॥ मोहनोऽस्मान्परित्यज्य विहर्ता
 किल सांप्रतम् ॥ मत्वेति तत्रत्याः श्राद्धा विषादं परमाययुः ॥ ४५ ॥
 वासरे सुप्रशस्तेऽथ रूपचन्द्राः प्रतस्थिरे ॥ मोहनोऽपि नमोऽर्हज्य
 इत्युक्त्वानुससार तान् ॥ ४६ ॥ अश्रान्तं विहरन्तस्त आययुः कोट्ट-
 पत्तनम् ॥ मनःप्रसत्तिदायां च वसताववसन्मुदा ॥ ४७ ॥ महेन्द्रसू-

स० ४

॥२८॥

रयस्तत्र विहरन्तः समाययुः ॥ रूपचन्द्रान्मोहनं च दृष्ट्वा मुमुदिरे
 तराम् ॥ ४८ ॥ परिच्छदपरीतानां सूरीणां समुपेयुषाम् ॥ वितेनुः स-
 मुदाचारं यथार्हं ते विचक्षणाः ॥ ४९ ॥ आगामिवर्षावसतिं चिकीर्षन्ति
 स्म तत्र ते ॥ श्रीपूज्यवचनाद्यस्मा-न्मन्तव्यं महतां वचः ॥ ५० ॥
 देवगुर्वोः प्रसादेन प्रत्यूहेन विनैव ते ॥ चतुर्मासीं तत्र निन्यु-स्तपः-
 स्वाध्यायतत्पराः ॥ ५१ ॥ हेमन्तेऽयं समायाते तेषां जिगमिषाञ्जवत् ॥
 गोपालनगरे चक्रु-र्निश्चयं विहतेस्तदा ॥ ५२ ॥ शिवो नाम प्रती-
 तोऽनू-नृपतिर्दक्षिणापथे ॥ निर्वास्य यवनान्येन साम्राज्यं विदधे पुरा
 ॥ ५३ ॥ मुख्यामात्यस्तस्य बाजी-नामासीदतिविक्रमी ॥ तस्य शिन्दो-
 पनामानू-जाणोजी नाम सन्नटः ॥ ५४ ॥ प्रचुप्रसादादञ्जव-त्स सा-

मो०

॥२९॥

मन्तशिरोमणिः ॥ मण्डलान्तर्वर्ति चेद-मध्युवास पुरं वरम् ॥ ५५ ॥
 तदन्वयज्ञवा नूपा अथ यावदिदं पुरम् ॥ पालयन्ति प्रजापीडा-ह-
 रणे विहितादराः ॥ ५६ ॥ महेन्द्रसूरयो रूप-चन्द्राः श्रीमोहनोऽपि
 च ॥ विदधुर्विहरन्तोऽथ तत्रैव वसतिं क्रमात् ॥ ५७ ॥ स्थित्वा तत्र
 चतुर्मासी-मग्रे तेऽथ यियासवः ॥ प्राङ्मुखा विहरन्ति स्म कृत्वा वा-
 राणसीं हृदि ॥ ५८ ॥ पूतापि या श्रीपार्श्व-तारेणापूयताधिकम् ॥
 तीर्थान्तरीयैरपि या वाग्देवीपीठमुच्यते ॥ ५९ ॥ जैरवो भ्राजते गङ्गा
 वहते वसतीश्वरः ॥ अन्नपूर्णा पृणात्यन्त्रै-स्तारकस्तारकस्तथा ॥ ६० ॥
 सामग्र्येवंविधा यस्यां तदेतत्क्षेत्रमुत्तमम् ॥ सेवनीयं प्रयत्नेने-त्येवं
 वेदविदो विदुः ॥ ६१ ॥ युग्मम् ॥ निरन्तरायमुद्धृष्ट्य मार्गमागत्य तां

स० ४

॥२९॥

पुरीम् ॥ वसतिं सपरीवाराः सूरयः समुपाविशन् ॥ ६२ ॥ कांश्चिद-
 ज्ञानकष्टं च सकामां निर्जरां तथा ॥ कांश्चिदाचरतो वीक्ष्य सूरय-
 स्तोषमासदन् ॥ ६३ ॥ प्रसन्नमनसो रूप-चन्दाः श्रीमोहनोऽपि च ॥
 महेन्द्रसूरिसांनिध्या-त्काशीमध्यवसन्मुदा ॥ ६४ ॥ पिपठीर्मोहनो
 वारा-णसी विद्यासुधानिधिः ॥ योगोऽयं दुर्लभोऽप्यासी-त्सुलभो
 नाग्ययोगतः ॥ ६५ ॥ मोहनो विनयी रूप-चन्दाङ्गां शिरसा वहन् ॥
 पठतीति प्रहृष्टाः श्री-सूरयोऽथ प्रतस्थिरे ॥ ६६ ॥ मानयन् रूपच-
 न्दाङ्गां कुर्वन्नावश्यकक्रियाम् ॥ पठन्त्यथाशक्ति शास्त्र-मास्ते श्रीमो-
 हनो मुदा ॥ ६७ ॥ पूर्वं सारस्वतमथो चन्द्रिकां च ततः परम् ॥ गद्य-
 पद्यात्मकं काव्य-मधीयाय स सत्वरम् ॥ ६८ ॥ पुष्पेभ्यः सारमादत्ते

मो०

॥३०॥

यथा मधुकरस्तथा ॥ पपाठ मोहनो यद्य-त्सारं तस्याददेऽञ्जसा
 ॥६९॥ अधीयानस्य तस्यैवं निरगादत्सरद्वयम् ॥ तावता रूपचन्द्राणां
 शरीरेऽनूदपाटवम् ॥७०॥ व्योमेन्दुनन्दनूर्माने विक्रमादित्यवत्सरे ॥
 चैत्रे सिते चैकादश्यां रूपचन्द्रा दिवं ययुः ॥ ७१ ॥ जानानस्यापि
 देहादेः क्षणजङ्गुरतां तदा ॥ स्वान्तं श्रीमोहनस्यानू-ञ्चोकध्वान्तसमा-
 कुलम् ॥ ७२ ॥ अपनोदाय तस्याय शारदारुणसंनिजाः ॥ सूरयः
 समुपागत्या-बोधयन्मोहनं तदा ॥ ७३ ॥ सूरीणामुपदेशाच्च काल-
 निर्गमनादपि ॥ मोहनः स्वास्थ्यमासाद्य यथापूर्वमथापठत् ॥ ७४ ॥
 एकाकी कथमत्रायं स्थास्यतीति विचिन्त्य ते ॥ वाराणस्यां वसन्ति
 स्म सदृशं महतामदः ॥७५॥ वत्सरांश्चतुरो याव-दधीते स्म ततोऽ-

स० ४

॥३०॥

प्यसौ ॥ सूरयश्च समावात्सु—स्तावत्कालं निराकुलाः ॥ ७६ ॥ विह-
 तुमयमेकाकी कटपते संयतेन्द्रियः ॥ परिज्ञायैवमप्यस्मै विहाराज्ञां
 न ते दडुः ॥ ७७ ॥ सार्धं ते मोहनेनाथ पुरे लक्ष्मणनामनि ॥ विजि-
 ह्नीष्व आगामि—दिने निरणयन् गमम् ॥ ७८ ॥ संवेगात्सर्वविरतिं
 जिघृक्षुरपि मोहनः ॥ जोग्यं कर्मालोक्य तस्य क्षपणायोपचक्रमे
 ॥ ७९ ॥ अथासौ लक्ष्मणानिख्ये पुरे जगति विश्रुते ॥ गन्तुमैच्छन्
 महेन्द्र—वचनं परिपालयन् ॥ ८० ॥ वाराणसीवास्तव्या ये—ऽनुरक्ता
 मोहनेऽनवन् ॥ ते सर्वेऽपि वियोगोऽस्य जावीति शुशुचुर्नृशम्
 ॥ ८१ ॥ साग्रान् षड् वत्सरान्याव—त्काश्यां श्रीमोहनोऽवसत् ॥ राग-
 वन्तः परं काल—मिमं क्षणमिवाविडुः ॥ ८२ ॥ दृढानुरागबद्धानां पु-

मो०

॥३१॥

नर्दशनमस्तु ते ॥ इत्येतद्वचनं तस्य श्रुतिगोचरतां ययौ ॥ ८३ ॥
 संयोगा विप्रयोगाश्च संसारेऽस्मिन्ननेकशः ॥ अन्नवन्नवितारश्च को-
 ऽत्र हृष्यति शोचति ॥ ८४ ॥ सधर्म एव सद्बन्धु-र्योऽनुयाति नवा-
 न्तरम् ॥ गुरुरेव शरण्यो यत् स तारयति संसृतेः ॥ ८५ ॥ इत्यागमा-
 विसंवादि-वचनैस्तान्प्रबोधयन् ॥ मोहनश्च महेन्द्राश्च विजहुः स-
 मये शुभे ॥ ८६ ॥ यात्रां विधाय गन्तास्मो लङ्घ्ये नगरे वयम् ॥
 निश्चित्यैवं तेऽभ्यगच्छ-अम्पापापादिषु क्रमात् ॥ ८७ ॥ सत्संग-
 तिश्चाशुचकर्महानि-र्मनःप्रसत्तिर्विविधार्थसिद्धिः ॥ मत्वेति ज्ञावेन
 वितेनिरे ते सत्तीर्थसेवां मनसामलेन ॥ ८८ ॥ अथ श्रीसूरयः श्रान्ता
 विश्रान्तेर्लिप्सयाभ्यगुः ॥ लङ्घ्ये नगरे लङ्घ-ध्वजकोटिध्वजाङ्किते

स० ४

॥३१॥

॥८९॥ तत्र श्राद्धानृद्धतमा—नुदारान्धर्मतत्परान् ॥ आलोक्य सूरयो
 मोद—ममानमन्नजंस्तदा ॥९०॥ गुणानुरागिणस्तेऽपि मोहनं गुणम-
 न्दिरम् ॥ ज्ञात्वा मुमुदिरे स्थाने गुणज्ञानां गुणे रतिः ॥ ९१ ॥ रूपा-
 नुरूपं तच्चित्तं तच्चित्तानुगुणान् गुणान् ॥ गुणानुरूपं विज्ञानं विज्ञाय
 मुमुदे जनः ॥ ९२ ॥ यथोचितं यतित्वेऽपि वितन्वन्धर्ममादरात् ॥
 मोहनो न्यवसत्तत्र श्राद्धानावर्जयन् गुणैः ॥ ९३ ॥ महेन्द्रसूरयः स्तोत्रं
 विज्ञाय निजजीवितम् ॥ कथनीयं यदासीत्—न्मोहनाय न्यवेदयन्
 ॥ ९४ ॥ अब्धिन्नूनन्दर्धरणी—मितेऽब्दे सूरयोऽनघाः ॥ जाडे सिते
 च पञ्चम्यां देवन्नूयं प्रपेदिरे ॥ ९५ ॥ मोहनः सूरिविरहा—त्क्षणं खि-
 न्नमना अन्नूत् ॥ स्वरूपं संसृतेर्ज्ञात्वा ततः संवेगमासदत् ॥ ९६ ॥

मो०
॥३२॥

यत्तित्वे यद्विधेयं त-त्संविग्नत्वे न संजवेत् ॥ एवमालोच्य वित्तं स
धर्मकर्मण्ययोजयत् ॥ ९७ ॥ यथा यथायं स-धर्मे वित्तस्य व्ययमा-
तनोत् ॥ तथा तथैतद्वृधे धर्मादर्थो हि वर्धते ॥ ९८ ॥ यथायथार्थो
वृधे तथा धर्मं व्यवर्धयत् ॥ धर्मादर्थोऽर्थाच्च धर्म एतत्सत्यं वदन्ति
हि ॥ ९९ ॥ सूरिपट्टे निधायैकं वात्रं लक्षणलक्षितम् ॥ चातुर्मा-
स्यमथैकं च तत्र निर्वर्त्य मोहनः ॥ १०० ॥ सिद्धाचले गन्तुमना अ-
जवत्सुकृतोदयात् ॥ तावद्बुद्धनमद्वयस्य संघः सज्जोऽप्यनूद्भुतम्
॥ १०१ ॥ विद्भुतः संघपतिना मोहनो हृष्टमानसः ॥ संघं व्यञ्जुष्य-
द्वा-धै-धनाढ्यैः परिशोजितम् ॥ १०२ ॥ उदारत्वात्संघपते-र्याञ्जु-
धर्मोन्नतिस्तदा ॥ निश्चितं सास्मदादीनां वर्तते वागगोचरा ॥ १०३ ॥

स० ४

॥३२॥

विक्रमांश्चैसंभूतनन्द-भूमिते किल वत्सरे ॥ मोहनो व्यतनोत्सिद्ध-गिरेः
 स्पर्शं महामुदा ॥ १०४ ॥ विधाय यात्रां भूयः स लङ्घयन् नगरेऽन्य-
 गात् ॥ तत्र स्थित्वा चतुर्मासीं पुनस्तीर्थाटनं व्यधात् ॥ १०५ ॥
 एवमाचरतस्तस्य द्वादशाब्दी विनिर्ययौ ॥ स्वरूपं संसृतेस्ताव-दजा-
 नात्स यथायथम् ॥ १०६ ॥ वदधे तेन संवेगः स्तोकं यः प्रागवर्तत ॥
 तृणराशौ निपतितो-ऽनलोऽनिलवशाद्यथा ॥ १०७ ॥ एकदा सु-
 प्रज्ञातेऽसौ चेतसीदं व्यचिन्तयत् ॥ अहो भवेऽस्मिञ्जीवानां सुखं किं
 नाम विद्यते ॥ १०८ ॥ न दुर्गते न संपन्ने न जीरौ नापि जित्वरे ॥
 न मूर्खे नापि चतुरे सुखमन्यूनमीक्ष्यते ॥ १०९ ॥ वित्तं यदि स्वा-
 स्थ्यहेतुः किमेते धनदोषमाः ॥ श्रेष्ठिनो विविधैरेतै-र्दुःखैर्दुन्वन्त्यह-

मो०

॥३३॥

निर्दिशम् ॥ ११० ॥ निर्धना धनमिच्छन्ति दुर्बला बलमेव च ॥ रोगिणो
 रोगहानिं च तृष्ण्या को न वञ्चितः ॥ १११ ॥ न संतोषसमं सौख्यं
 न दानमजयात्परम् ॥ न दयासदृशो धर्म—स्तत्त्वमेतत्सतां मतम्
 ॥ ११२ ॥ वेदनायाः प्रतीकारः सुखत्वेनाजिमन्यते ॥ सुखं नैसर्गिकं
 तेन तिरोज्जुतं न लक्ष्यते ॥ ११३ ॥ सुखे पौञ्जलिके हित्वा रतिमा-
 त्मरतिर्नवेत् ॥ यः स धन्यतमो लोके तरंस्तारयते परान् ॥ ११४ ॥
 आलोच्यैवं पुनरसौ तीर्थयात्राविधित्सया ॥ विहर्तुमैच्छत्पूर्वस्यां पू-
 र्वपुण्यसमीरितः ॥ ११५ ॥ गुणेषु पक्षपातित्वा—च्चिरं परिचयादपि ॥
 मोक्तुं न मोहनं शेकुर्लक्ष्मणाख्यपुरस्थिताः ॥ ११६ ॥ बाष्परुद्धग-
 लान्सोऽथ नव्यान्मधुरया गिरा ॥ बोधयन्निरगाढीघ्रं लक्ष्मणाख्या-

स० ४

॥३३॥

तपुरादसौ ॥ ११७ ॥ तीर्थानि यावन्तीदानीं पूर्वस्यां प्रथितानि च ॥
 प्रायः सर्वाणि तान्यागा-न्मोहनोऽघनिवृत्तये ॥ ११८ ॥ मनःप्रस-
 तिर्यत्राजू-दसंस्तत्र यथारुचि ॥ कलिकाताराजधान्या-महोजिः कै-
 श्वनाय्यगात् ॥ ११९ ॥ तत्रापि रागिजिः श्राद्धै-र्मन्यमानः स मो-
 हनः ॥ उवास कतिचिन्मासा-न्संवेगामलमानसः ॥ १२० ॥ यथा
 यथास्यमनसि संवेग उदपद्यत ॥ तथा तथा प्रशिथिला-दरोऽनूत्स
 परिग्रहे ॥ १२१ ॥ वृथा वाचालतां स्वैर-मीरणं मनसा तथा ॥ सा-
 वद्यं चिन्तनं हित्वा सोऽनवधर्मचिन्तकः ॥ १२२ ॥ तपस्तपन्नेकदा
 स ध्यानलीनमना नृशम् ॥ सर्पं सर्पन्तमजाह्नीत् पुरो विस्फारिता-
 ननम् ॥ १२३ ॥ सहसोन्मील्य नयने परितो यावदीक्षते ॥ न कापि

मो०

॥३४॥

तावडुरगो दृशोगोचरतां ययौ ॥ १२४ ॥ निःश्चायैतच्चित्रमसौ दध्यौ
 चेतसि विस्मितः ॥ किमिदं शोचनमथा-शोचनं वा नवेदिति
 ॥ १२५ ॥ श्रुतोपयोगादथ च पारंपर्योपदेशतः ॥ विचार्य निर्णि-
 नायास्य नूतार्थमिति मोहनः ॥ १२६ ॥ चिरं श्रीपार्श्वनाथस्य चरणौ
 चिन्तयाम्यहम् ॥ तेन प्रसन्नो नागेन्द्र आत्मानं समदर्शयत् ॥ १२७ ॥
 असूचयच्च मामेवं वर्णतोऽहं यथा तथा ॥ कालोऽयं जावतः कालो
 दशति स्वेष्टया जगत् ॥ १२८ ॥ वृथा तन्मानवज्जवं मा हार्षीर्बो-
 धमाश्रय ॥ नवे नवे नुक्तमुक्तान् विषयान्मा नजस्व च ॥ १२९ ॥
 अथैकदा नजकत्वा-त्कश्चिदागत्य मोहनम् ॥ इत्थामीत्यालाप-
 मुक्त्वा ववन्दे विधिपूर्वकम् ॥ १३० ॥ श्रुत्वा तमालापमथ सुप्तो-

स० ४

॥३४॥

त्थित इवाञ्जसा ॥ मोहनश्चारित्रमोह—नीयहेदादचिन्तयत् ॥ १३१ ॥
 उद्दिश्य मामिदं वक्ति ह्दमाश्रमण इत्ययम् ॥ तन्नामानुगुणाः सन्ति
 गुणाः कति हते मयि ॥ १३२ ॥ दुर्लभं मानवज्जवं मुधा हारितवान-
 हम् ॥ लब्धंचिन्तामणिं मौग्ध्या—द्वयक्रीणां काचमूल्यतः ॥ १३३ ॥
 धन्यास्ते शंसनीयास्त आदृतं पालयन्ति ये ॥ मया प्रमादाच्चारित्रं
 वृथैव मलिनीकृतम् ॥ १३४ ॥ वित्तं किं नाम मरणा—ज्झितुं शक्नु-
 यान्नरम् ॥ किमर्थं कष्टतोऽप्येत—दज्यते मन्दबुद्धिभिः ॥ १३५ ॥
 वसनाशनपानादि—सुखमैहिकमाप्नुयात् ॥ सप्तदेव्यां च वपना—ज्जवे-
 दामुष्मिकं फलम् ॥ १३६ ॥ एतद्वित्तफलं चित्ते निधाय तदुपार्ज्यते ॥
 प्रतिज्ञाति च नो चारु तथैतदपि मे वचः ॥ १३७ ॥ वसनाशनपानादि

मो०

॥३५॥

निरवद्यं च शुद्धिदम् ॥ यावदर्थं हि लोकेऽस्मि—न्यर्यटन्न लजेत किम्
 ॥ १३८ ॥ सावद्येनोपार्ज्य वित्तं यस्तस्माद्धर्ममिच्छति ॥ पादं पङ्के
 मङ्गयित्वा पुनः क्वालयतीह सः ॥ १३९ ॥ वित्तस्योपार्जनेनेह बध्यते
 कर्म यन्नवम् ॥ तदेव धर्मेण नश्ये—तत्को नाम नवो गुणः ॥ १४० ॥
 हालाहलं विषं नैव वित्तं विषमवेम्यहम् ॥ प्रथमं स्वदृष्टः खाय
 द्वितीयं निरयार्तये ॥ १४१ ॥ विषयाणां सेवनेन विषयाशा न शा-
 म्यति ॥ नाज्येन वह्निर्निर्वाति किं तु न्यूयः प्रवर्धते ॥ १४२ ॥ आ मृ-
 तेर्यदि सेव्यन्ते विषयास्तर्हि तज्जता ॥ आशौव वर्धते प्रान्ते नान्य-
 त्किमपि शिष्यते ॥ १४३ ॥ वार्धके हीनशक्तित्वा—द्विषयान्नोक्तुम-
 ह्वमः ॥ नोगाशया हि जीवोऽयं व्याकुलीक्रियते नृशम् ॥ १४४ ॥

स० ४

॥३५॥

यथा यथास्य जोगाशा वर्धतेऽयं तथा तथा ॥ विषयैस्त्यज्यते दूरं
 जरठः कस्य वल्लभः ॥ १४५ ॥ कृत्वास्माद्धौलुपान्प्रान्ते विप्रलभ्य
 स्वयं यदि ॥ गन्तार एते तर्ह्येषां परित्यागो हितावहः ॥ १४६ ॥
 स्वयमेव परित्यक्ताः पुरुषेण विवेकतः ॥ परिबाधां विधातुं हि हतास्ते
 प्रभवन्ति किम् ॥ १४७ ॥ तस्मात्परिग्रहं सर्वं विहाय विरतिं श्र-
 येत् ॥ तां विना न भवोत्तारे विद्यते साधनान्तरम् ॥ १४८ ॥ ततो
 मूर्ध्नि परित्यज्य भवसंततिवर्धिनीम् ॥ संविग्रतां श्रयाम्यद्य-प्रचृत्या-
 त्महितावहाम् ॥ १४९ ॥ निश्चित्यैवं मोहनेन यदासीत्संनिधौ वसु ॥
 सर्वं न्ययोजि तद्धर्म-क्रियायामविलम्बितम् ॥ १५० ॥ क्रियोद्धारं
 विधातुं स देशकालाद्यचिन्तयत् ॥ सर्वं ददर्श सदृशं देशमेकं विना

मो०
॥३६॥

तदा ॥ १५१ ॥ वङ्गदेशे श्रावकाणां निवासोऽल्पतरस्ततः ॥ तदन्तर्व-
र्तिग्रामेषु विहर्तुं नैव कल्प्यते ॥ १५२ ॥ सौराष्ट्रा गूर्जराश्चैव कञ्चाश्च
मरवस्तथा ॥ एते विहर्तुं संविघ्नैः शक्यन्ते न तथेतरे ॥ १५३ ॥
पन्थाः सुदूरस्तत्रापि श्राद्धवासो न नूरिशः ॥ वङ्गादिहर्तुं नान्यत्र
शक्यते संयतैस्ततः ॥ १५४ ॥ सत्यप्येवंविधे देश-स्वरूपेऽसौ त-
दास्मरत् ॥ शुनस्य शीघ्रमित्येतद्-चनं विश्वविश्रुतम् ॥ १५५ ॥
चञ्चलं हि मनस्तस्या-ध्यवसायास्तथाविधाः ॥ को वा जानात्यना-
याते समये किं न विष्यति ॥ १५६ ॥ शुनोऽस्त्यध्यवसायोऽयं तदिदा-
नीमनातुरः ॥ क्रियोद्धारं करिष्येऽथा-पत्कल्पः शरणं मम ॥ १५७ ॥
आपत्कल्पालोचना य-त्सुलनास्मिन्नवे नृणाम् ॥ परं विशुद्धश्चा-

स० ४

॥३६॥

रित्र-परिणामः सुडर्लनः ॥ १५७ ॥ तन्नाद्यप्रचृति ज्व्यं प्रतिगृ-
 ह्णामि नूतनम् ॥ यदस्ति पार्श्वे तत्त्याग-संकल्पं विदधामि च ॥ १५८ ॥
 इति मनसि विचिन्त्य प्राज्यसंवेगलानात् विमलपरिणतिः श्रीमो-
 हनः कर्महत्यै ॥ विधुतसकलकामः संनवेशस्य पार्श्वे व्यधित सपदि
 दहः स क्रियोद्धारमेवम् ॥ १६० ॥ ॥ इति श्रीमत्पदवाक्यप्रमाणपारा-
 वारीण-विद्वन्मुकुटालंकार-श्रीबालकृष्णजगवच्चरणारविन्दमिद्विन्दायमा-
 नान्तेवासिनः कानडोपाह्व-गोविन्दात्मज-दामोदरस्य कृतौ शाङ्गे श्रीमोह-
 नचरिते क्रियोद्धारकरणं नाम चतुर्थः सर्गः ॥ ४ ॥ ॥ ॥ ॥
 ॥ श्रीः ॥ नमः सिद्धेभ्यः ॥ शंपासंपातसदृशं रामाणां रागमीदृय यः ॥
 कुमार एव चारित्रं लेने दद्याद्भ्रियं स वः ॥ १ ॥ विहर्तुकामा मुनयो

१ अस्य मालिनी वृत्तम् ।

मो०

॥३७॥

मोहना मरुनीवृत्ति॥ तत्र स्तोकमुषित्वाथ प्रातिष्ठन्त दिने शुभे ॥१॥
 नदीयाने मुखगिरौ तथान्येषु पुरादिषु ॥ विहरन्तः क्रमात्तेऽथा-ज-
 ग्मुर्वाराणसीपुरम् ॥ ३ ॥ संविग्नान्मोहनमुनीन् दृष्ट्वा वाराणसी-
 स्थिताः ॥ श्राद्धाः संमदनाजोऽथ रागं पूर्वाधिकं दधुः ॥ ४ ॥ अव्यं
 यद्विनियोक्तव्यं तत्रासीत्पूर्वकल्पितम् ॥ तत्रत्यान्दर्शयामासुः श्राद्धां-
 स्तन्मोहनर्षयः ॥ ५ ॥ यथार्हमथ ते तस्य विनियोगं वितेनिरे ॥
 स्थित्वा तत्र चतुर्मासीं मुनीन्जा जग्मुरग्रतः ॥ ६ ॥ अथ ते मुनिशा-
 र्दूलाः क्रमाद्भावस्त्ययोध्ययोः ॥ यात्रां विधाय विधिना ययुर्लक्ष्मण-
 पत्तनं ॥ ७ ॥ चिरं निवसनाद्वा-स्तत्रत्या अतिसंस्तुताः ॥ संवि-
 ग्नान्मोहनमुनी-न्यथाविधि ववन्दिरे ॥ ८ ॥ पूर्वसंकल्पितं वित्तं तै-

स० ५

॥३७॥

स्तत्रापि निवेदितम् ॥ श्राद्धा जिनालयादौ त-द्योजयामासुरञ्जसा
 ॥ ९ ॥ इन्द्रप्रस्थप्रदेशेऽथ तथाग्राप्रान्त एव च ॥ विहरन्तो जय-
 पुर-राष्ट्रं ते समवाप्नुवन् ॥ १० ॥ न दविष्टे न नेदिष्टे ग्रामादाराम
 एकदा ॥ विदधुर्वसतिं संध्या-मासन्नां वीक्ष्य मोहनाः ॥ ११ ॥
 श्वापदानामरण्येषु सौलभ्यादर्धरात्रके ॥ शार्दूलः पुण्डमास्फाट्य ग-
 र्जन् संमुखमागमत् ॥ १२ ॥ संनद्धेन सदा स्थेयं मुनिना मरणं प्रति ॥
 धर्मध्यानं विधेयं चे-त्येवं तेऽस्मार्पुरागमम् ॥ १३ ॥ एगो मे सासउ
 अण्णा नाणदंसणसंजुउ ॥ सेसा मे बाहिरा जावा सवे संजोगल-
 खणा ॥ १४ ॥ खामेमि सबजीवे सवे जीवा खमंतु मे ॥ मित्ती मे
 सबनूएसु वेरं मज्जन केण इ ॥ १५ ॥ कायोत्सर्गं विधायैवं ध्याय-

मो०

॥३०॥

न्तस्ते चिदात्मनि ॥ तद्धीनतामवाप्याशु तत्पञ्चममतां तनोः ॥१६॥
 महानुजावान् दृष्ट्वा तान् शार्दूलोऽगात्पराञ्छुखः ॥ कः सर्वचूतसुहृदं
 हन्तुं जगति शक्नुयात् ॥ १७ ॥ स-धर्मो जयतीत्येवं वदन्तो मोहन-
 र्षयः ॥ स्मृत्वा पञ्चनमस्कारं कायोत्सर्गमपारयन् ॥ १८ ॥ वियद्व-
 ह्यङ्गुलधरणी-मिते विक्रमवत्सरे ॥ श्रीमोहनपदैः पूत-मञ्जूक्यपुरं
 पुरम् ॥ १९ ॥ अव्यतो जावतश्चैव निर्ग्रन्था यतयोऽथ ते ॥ सर्व-
 सावद्यविरता न्यवसंस्तत्र संमदात् ॥ २० ॥ अथासन्नतमं वर्षा-वासं
 तत्र चिकीर्षवः ॥ श्रीमोहनर्षयोऽनूवं-स्तपःस्वाध्यायतत्पराः ॥ २१ ॥
 तापत्रितयसंतप्तान् नव्यान्धर्मपरायणान् ॥ देशनामृतवर्षिण्या गिरा
 ते निरवापयन् ॥ २२ ॥ अतिक्रान्तासु वर्षासु निर्यातायां शरद्यपि ॥

स० ५

॥३०॥

विजिहीर्षन्ति स्म तदा—जयमेरुपुरे वरे ॥ १३ ॥ संविघ्नकटपमाश्रित्य
 गुप्ताश्च समितास्तथा ॥ नव्यबोधं वितन्वन्तः पुरातस्मात्प्रतस्थिरे
 ॥ १४ ॥ प्राप्ता अजयमेवार्ख्यं पत्तनं पत्तनोत्तमम् ॥ धर्मध्यानोचितायां
 ते वसताववसन्मुदा ॥ १५ ॥ मूर्गारहितमात्मानं देशं च विहतिह्म-
 मम् ॥ विज्ञायाथ क्रियोद्धारं विधित्सन्ति स्म ते पुनः ॥ १६ ॥ क-
 लिकाताराजधान्यां सामान्येन पुरा कृतः ॥ स एव विधिनैतस्मिन्
 व्यधायि जिनसाक्षिकम् ॥ १७ ॥ महाव्रतधरास्तेऽथ संविघ्ना मोहन-
 र्षयः ॥ ठेदोपस्थापनं तत्र विधायाथ प्रतस्थिरे ॥ १८ ॥ विहारेणो-
 द्यतेनाथ विहरन्तः क्रमेण ते ॥ मरुदेशान्तर्गतायां पट्ट्यां पादाब्ज-
 मादधुः ॥ १९ ॥ श्रीमोहनपदद्वन्द्व—मन्निवन्द्य पुनः पुनः ॥ तत्रत्याः

मो०

॥३९॥

श्रावकाः प्रापु-मोदं वाचामगोचरम् ॥ ३० ॥ अथ ते मोहनमुख-
 परिपूर्णेन्द्रनिःसृतम् ॥ देशनामृतमापीय तिरश्चक्रुर्दिवौकसः ॥ ३१ ॥
 अत्यासन्ना वीक्ष्य वर्षाः पट्टीस्थाः श्रावकास्तु तान् ॥ अत्रैव वर्षा-
 वसतिं कुरुतेति व्यजिज्ञपन् ॥ ३२ ॥ समीक्ष्य देशं कालं च श्रा-
 नप्यनुरागिणः ॥ श्रीमोहनमुनीन्द्रास्त-ध्वनं प्रतिपेदिरे ॥ ३३ ॥
 तदङ्घ्रिपङ्कजालीना-नवत्पट्टी यदा तदा ॥ नामधेयमनूत्तस्या यो-
 गरूढं सुविश्रुतम् ॥ ३४ ॥ षष्ठाष्टमाष्टाहिकादि तपः कुर्वन् यथाव-
 लम् ॥ पट्टीनिवासी श्रीसंघ-श्चतुर्मासीमयापयत् ॥ ३५ ॥ इन्द्रो
 मुनीन्द्रात्को वान्यो गुरुः सङ्गुरुतोऽपि वा ॥ देशनायाः सुधा कन्या
 पट्टीत्थं स्वर्गतामगात् ॥ ३६ ॥ मोहोज्जिता अपाकुर्यु-मोहमत्र

स० ५

॥३९॥

किमद्भुतम् ॥ चित्रं यन्मोहनोऽप्येषां दृष्टिमोहमपाकरोत् ॥ ३७ ॥
 शुनकर्मोदयाद्वा-स्तदा मोहनपादयोः ॥ शिरो निधाय जावेन
 कर्माशुनमसूदयन् ॥ ३८ ॥ वर्धयन्तः पूर्वचितं तपः षष्ठाष्टमादिना ॥
 बोधयन्तश्च नविका-न्मुदासन्मोहनर्षयः ॥ ३९ ॥ विक्रमार्कादिंश-
 शत-स्यैकत्रिंशो वितेनिरे ॥ पट्ट्यां ते प्रथमां वर्षा-वसतिं मुनिवा-
 सवाः ॥ ४० ॥ मार्गशीर्षेऽथ संप्राप्ते श्राद्धा विरहकातराः ॥ नाका-
 मयन्त तान्मोक्तुं बद्धा रागेण न्यूसा ॥ ४१ ॥ विहृतौ सन्ति यावन्तो
 गुणा जगति विश्रुताः ॥ चिरमेकत्र वसतौ दोषास्तावन्त एव हि
 ॥ ४२ ॥ इति निश्चित्य ते श्राद्धा निवासनपरा अपि ॥ प्रत्याख्याताः
 शीघ्रमेतै-र्विजिहीर्षुर्निरग्रतः ॥ ४३ ॥ प्रायो मरुप्रदेशेषु विहरन्तो

मो०

॥४०॥

यथारुचि ॥ चिरादवापुर्विश्रान्त्या अर्बुदेशपुरं प्रति ॥ ४४ ॥ राज-
 पुत्रान्ववायेन राज्ञा तत्प्रतिपालितम् ॥ पुरं शिरोहीति नाम्ना सांप्रतं
 प्रथितं जुवि ॥४५॥ मरोर्जागद्वये योऽल्प-मरुरित्यभिधीयते ॥ तत्र
 प्रधानं नगर-मेतदेव वदन्ति हि ॥ ४६ ॥ तत्र प्रसन्नमनसो-ऽवसं-
 स्ते मुनिसत्तमाः ॥ धर्मध्यानं यत्र नवे-त्स देशो मुनिसंमतः ॥४७॥
 तत्रापि देशनास्वाति-पयः श्रावकचातकाः ॥ निपीय विजडुस्तृष्णां
 तृष्णा हि नववर्धिनी ॥ ४८ ॥ बालं मध्यं बुधं चैव देशकालानुसा-
 रतः ॥ तत्तदर्होपदेशेन बोधयन्ति स्म ते सदा ॥ ४९ ॥ यत्र यस्य
 नवे-र्धमे-ऽभिनिवेशश्चतुर्विधे ॥ तत्र तस्यारुचिर्न स्या-तथा ते त-
 त्वमूचिरे ॥ ५० ॥ आर्जाप्रवेशोऽत्यासन्ने श्राद्धानामुपरोधतः ॥ तत्रैव

स० ५

॥४०॥

तेषामजव-धर्षावासविनिश्चयः ॥ ५१ ॥ तदा लाज्जाङ्गदाराणां सज्ज-
 रुणां मनीषिणाम् ॥ वितेनुर्विविधं श्राद्धा-स्तत्रत्या उत्सवं मुदा
 ॥ ५२ ॥ देशनामृतमा तृप्तेः पिवन्तः श्रावकोत्तमाः ॥ मरुदेशान्तर्गतं
 त-न्मेनिरेऽनूपसंनिजम् ॥ ५३ ॥ कुन्देन्धुधवलं तेषां यशः प्रसरदे-
 कदा ॥ तत्पुराधीशानृपतेः कर्णगोचरतामगात् ॥ ५४ ॥ श्रुत्वा चम-
 त्कारगर्जं तेषां चरितमादरात् ॥ सोऽनूतदर्शने सद्यो नृशमुत्सुक-
 मानसः ॥ ५५ ॥ निर्णीतपूर्वे समये समागत्य स नूपतिः ॥ श्रीमो-
 हनपदधन्व-मकरोदक्षिगोचरम् ॥ ५६ ॥ माध्यस्थ्यमवलम्ब्याथ
 तेषां बोधं वितन्वताम् ॥ वचोऽवञ्चकमाकर्ण्य नञ्जावमगादसौ ॥ ५७ ॥
 शासनोन्नतिमेतां ते विलोक्य श्रावकास्ततः ॥ मोहनाङ्घ्रियुगे रागं

मो०

॥४१॥

विदधुः पूर्वतोऽधिकम् ॥ ५७ ॥ धर्मोदयोतं वितन्वन्त एवं ते मुनिपु-
 ङ्गवाः ॥ निन्युर्यथासुखं तत्र वर्षामासचतुष्टयीम् ॥ ५८ ॥ नयनानि^{१९३३}ल-
 नन्देन्दु-मिते विक्रमवत्सरे ॥ चतुर्मासी द्वितीया^{१९३३}नू-त्सादडीपत्तने
 शुभे ॥ ६० ॥ अथो विहारयोग्येषु संजातेषु च वर्त्मसु ॥ विजृम्भ-
 माणे हेमन्ते विहरन्ति स्म ते दुतम् ॥ ६१ ॥ विहारक्रमयोगेन पुन-
 रागत्य सत्वरम् ॥ पुरमेतन्निजपदैः सनाथीक्रियतां किल ॥ ६२ ॥
 एवमभ्यर्थमानांस्ते श्रावकान्विनयानतान् ॥ आगमोक्तेन विधिना
 बोधयन्तोऽग्रतो ययुः ॥ ६३ ॥ एकद्वित्रिचतुःपञ्च-प्रयाणानि सहा-
 ययुः ॥ अर्बुदेशपुरीवासि-श्राद्धास्तेष्वनुरागिणः ॥ ६४ ॥ अथ
 श्रीमोहनमुनि-विकसन्मुखपङ्कजम् ॥ विलोक्येव वनान्तःस्थं म-

स० ५

॥४१॥

म्लावम्भोजमण्डलम् ॥ ६५ ॥ मानूद्धिहरतामेषां बाधा कापि मदा-
 तपात् ॥ इतीवालोच्योष्णरश्मि-र्नात्युष्णकिरणोऽनवत् ॥ ६६ ॥
 विहरत्स्वेषु मुनिषु ऋतुस्तापोपशान्तिः ॥ शैत्यं समागात्तेनास्मिन्
 शीतं प्रसरति क्षितौ ॥ ६७ ॥ मरौ च मेदःपाटे च विहरन्तो यथा-
 गमम् ॥ मार्गागतानि तीर्थानि नमन्तश्च यथाविधि ॥ ६८ ॥ यथा-
 पात्रं वितन्वन्तो धर्मबोधमयान्यदा ॥ श्रीमोहनमुनीन्द्रास्ते पल्ली-
 प्रान्तं समासदन् ॥ ६९ ॥ तडपश्रुत्य पल्लीस्थाः श्राद्धा निर्वृतमा-
 नसाः ॥ सहसागत्य विनता मोहनाङ्घ्री ववन्दिरे ॥ ७० ॥ अचदंश्च
 पुनः पूज्यैः पद्ध्यां कृत्वा पदं निजम् ॥ पावनीयाश्चिराद्भूमि-दर्शनो-
 त्कण्ठिता वयम् ॥ ७१ ॥ विज्ञप्तिमुररीकृत्य पल्लीमागत्य तैः सह ॥

मो०

॥४१॥

धर्मं विवर्धयन्तस्ते न्यवसन्वसतो सुखम् ॥ ७२ ॥ कामं ववर्ष वर्षासु
 यथा सर्वत्र वारिदः ॥ देशनाम्बु तथैवायं मोहनाब्दोऽपि लीलया
 ॥ ७३ ॥ वृष्टेर्यथा कालिकायाः क्षेत्रमङ्कुरवज्रवेत् ॥ तथा धर्माङ्कुरं
 तस्याः केचिन्मनसि दधिरे ॥ ७४ ॥ तपस्यन्तमवेद्दयैक-मन्यो न-
 व्योऽपि जावतः ॥ तपस्यामातनो-धर्मा-धर्मोऽप्येवं प्रवर्धते ॥ ७५ ॥
 विक्रमाँधैयग्निनन्द-नूमिते परिवत्सरे ॥ वर्षावासस्तृतीयोऽनू-
 त्पद्भ्यां धर्मप्रवर्धकः ॥ ७६ ॥ अथ वृश्चिकगे सूर्ये समयं विहतिहमम् ॥
 विलोक्य शोचने लग्ने व्यहार्पुर्मोहनर्षयः ॥ ७७ ॥ वन्दमाना धर्म-
 लाजं सास्त्रा बोधप्रदां गिरम् ॥ तथा योगं वर्तमानं पुनरागमनेष्ठवः
 ॥ ७८ ॥ विविधं च तथा प्रत्या-ख्यानं धर्मक्रियारताः ॥ तदैवमुचितं

स० ५

॥४१॥

तेभ्यः श्राद्धा लाजमवाप्नुवन् ॥७६॥ युग्मम् ॥ कचिदाहारपानीयं क-
 चिद्वसतिमेव वा ॥ कचित्तुजयं चापि कुर्वाणास्ते यथाश्रुतम् ॥७७॥
 एकरात्रं द्विरात्रं वा त्रिरात्रं वा ततोऽधिकम् ॥ ग्रामादिषु वसन्तश्च
 देशकालाद्यपेक्षया ॥७८॥ विहृत्य धन्वसु चिरं समवापुः क्रमेण ते ॥
 पुरं यत्सादृशीनाम्ना प्रथितं सांप्रतं नुवि ॥७९॥ विशेषकम् ॥ संघ-
 स्तत्रत्योऽद्ययाव-त्पपौ तेषां यशःसुधाम् ॥ अद्य नाग्योदयाद्वेजे
 डर्लनं देशनामृतम् ॥ ८० ॥ अथामोदमनिर्वाच्यं तत्रस्था नेजिरे
 जनाः ॥ यत्तत्र वर्षावसतिं मुनीन्द्रास्ते प्रपेदिरे ॥ ८१ ॥ अङ्गप्रविष्टं
 वा किञ्चि-डपाङ्गमपि किञ्चन ॥ प्राक्पौरुष्यास्ततोविद्व-त्प्रणीतं च-
 रितादिकम् ॥ ८२ ॥ धर्मव्याख्यानमेवं ते गिरा मधुरयान्वहम् ॥

मो०

॥४३॥

श्रावयन्तः कस्य चित्तं धर्मरक्तं न चक्रिरे ॥ ८६ ॥ युग्मम् ॥ सम-
 न्ततो ये न्यवस-ऽश्राद्धाः सरलबुद्ध्यः ॥ ते पर्युषणवेलाया-माग-
 तास्तत्र सत्वरम् ॥ ८७ ॥ उत्साहवन्तः सर्वेऽतो-ऽनवत्तत्रोत्सवो
 महान् ॥ तथा तपोऽपि विविधं चक्रे संहननान्वितैः ॥ ८८ ॥ चातु-
 र्मास्यज्ञवे जाते प्रतिक्रमणकर्मणि ॥ धर्मक्रियासु पूर्णासु निर्विघ्नं नि-
 खिलासु च ॥ ८९ ॥ विजिहीर्षा मुनीन्द्राणां नैराश्यमनुरागिणाम् ॥
 विमलत्वं वर्त्मनां च समकालमनूतदा ॥ ९० ॥ युग्मम् ॥ विक्रमाद-
 ष्ठिवह्नेर्यङ्क-जगतीमितवत्सरे ॥ वर्षावासं तुरीयं ते विदधुः सादडी-
 पुरे ॥ ९१ ॥ यथापूर्वं विहृत्याथ चिरात्ते मोहनर्षयः ॥ महन्मरुषु
 विरूपातं ययुर्योधपुरं वरम् ॥ ९२ ॥ श्रीसंघस्तन्निवास्यासी-त्पूर्वतो-

स० ५

॥४३॥

ऽप्येषु रागवान् ॥ संविज्ञानवलोक्यैनां—स्तदैवं सोऽन्वमन्यत ॥ ९३ ॥
 जात्यं सुवर्णं रत्नेन प्रत्युप्तं राजतेऽधिकम् ॥ मुनिस्वर्णं तथैवेदं रत्न-
 चारित्रयोगतः ॥ ९४ ॥ अपि नूषितसर्वाङ्गं सुन्दरं महिलावपुः ॥
 तिलकेनैव लसति मुनिरत्नं व्रतेन वा ॥ ९५ ॥ तारकोपेतमथवा शर-
 त्कालिकमम्बरम् ॥ राजते रजनीशेन मुनिरत्नमिदं तथा ॥ ९६ ॥
 एवं दृढानुरागेण बद्धास्ते श्रावकोत्तमाः ॥ मुञ्चेयुः किं मुनीन्शांस्ता-
 न्वर्षातिक्रमणं विना ॥ ९७ ॥ तपःशस्त्रैः कर्मशत्रुः पराजिग्य इहैव
 यैः ॥ त एव योधास्तेषां च वासाद्योधपुरं विद्धः ॥ ९८ ॥ एतादृशो
 पुरे श्रीम-न्मोहनाङ्घ्रिसरोरुहम् ॥ रराज तत्र कियती वक्तव्या शा-
 सनोन्नतिः ॥ ९९ ॥ नूतपूर्वं चतुर्मासी-चतुष्के या पुराजवत् ॥ एत-

मो०

॥४४॥

स्यामधिका तस्मा—धर्मोन्नतिरञ्जुतदा ॥ १०० ॥ पर्व पर्युषणं पूतं त-
 पस्या विविधापि च ॥ उत्सवादि तदा सर्वं निर्विघ्नं निरवर्तत ॥ १०१ ॥
 यतिव्रतैर्गन्धिनन्दोर्वी—मितेऽब्दे मोहनर्षयः ॥ वर्षावासं पञ्चमं ते च-
 क्रुर्योधपुरे वरे ॥ १०२ ॥ मार्गोऽयं विमलो व्यधायि न किमप्यत्रास्ति
 दोषोऽधुना दीनेऽह्नाय दयां विधाय चरणस्पर्शोऽद्य मे दीयताम् ॥
 मार्गाख्याविधृतेरितीव मनसो जावं स्फुटं कुर्वति मासे तेविदधुर्वि-
 हारममलस्वान्तैर्जनैः संस्तुताः ॥ १०३ ॥ इति श्रीमत्पदवाक्यप्रमाण-
 पारावारीण—विघ्नमुकुटालंकार—श्रीबालकृष्णजगवच्चरणारविन्दमिलिन्दा—
 यमानान्तेवासिनः कानडोपाह्व—गोविन्दात्मज—दामोदरस्य कृतौ शाङ्गे
 मोहनचरिते प्रथमादि—पञ्चमावधि—चातुर्मास्यवर्णनं नाम पञ्चमः सर्गः ५

१ शार्दूलविक्रीडितं छन्दः ।

स० ५

॥४४॥

॥ श्रीः ॥ नमः सिद्धेभ्यः ॥ शङ्खलक्ष्मा शिवायास्तु यड्वंशाब्धिच-
 न्जमाः ॥ यो न रेमेऽन्यरामाग्नि-मुक्तिरामारतोत्सुकः ॥ १ ॥ विहर-
 न्तो मुनीन्जास्ते-ऽजयमेरुपुरं ययुः ॥ प्रायः प्रमाणं विहृतौ यदृणा
 संयतात्मनाम् ॥ २ ॥ यत्रोपरोधः श्राद्धानां विशेषात्परिदृश्यते ॥
 तत्रैव वर्षावसतिं नूम्ना कुर्वन्ति संयताः ॥ ३ ॥ क्रियोद्धारो यत्र चक्रे
 तत्र वर्षा वसाम्यहम् ॥ ईदृशी मोहनमुनि-वाङ्मनूत्सफला तदा
 ॥ ४ ॥ प्रायः शुचतरं यस्य कर्म स्यादुदयोन्मुखम् ॥ तस्य धर्मक्रि-
 यायां स्या-दन्तरायः कुतोऽपि किम् ॥ ५ ॥ उद्वेजकत्वं वचसि सावद्यं
 हृदये तथा ॥ यत्र नेदं द्वयं तत्र जनः किं नानुरज्यति ॥ ६ ॥ धर्मा-
 त्पराङ्मुखा आस-न्ये जनास्तेऽपि तत्पराः ॥ धर्मक्रियायामनवन-

मो०

॥४५॥

मुनिराजप्रज्ञावतः ॥ ७ ॥ धर्मवृद्धिः पापहानिः प्रसत्तिरपि चेतसः ॥
 समाप्तिश्च चतुर्मास्याः सुखमेवाज्ञवत्तदा ॥ ८ ॥ सुवर्णं पार्थिवं मेरा-
 वतो जय्यः स कीर्त्यते ॥ धर्मस्वर्णं यतोऽत्रेद-मजयाद्यन्निधं पुरम्
 ॥ ९ ॥ गुहांस्यैवह्निनन्दोर्वी-मितेऽब्दे धर्मतत्पराः ॥ षष्ठं चातुर्मास्य-
 मेते-ऽजयमेरुपुरेऽवसन् ॥ १० ॥ अथ तेऽवसरे प्राप्ते वितेनुर्विहतिं
 लघु ॥ विहारेऽप्रतिबन्धे हि साधूनामुत्सवो महान् ॥ ११ ॥ विहरन्तो
 यथाकामं संयतास्ते समाययुः ॥ क्रमाद्योधपुरप्रान्तं गन्तुं तत्र समु-
 त्सुकाः ॥ १२ ॥ तेषां प्रविशतां योध-पुरं दक्षिणमीक्षणम् ॥ तथा-
 पसव्यो बाहुश्च पस्पन्दे शोचनं हि तत् ॥ १३ ॥ पूर्णकुम्भधरा नारी
 संमुखं समुपागता ॥ चेरुः शकुन्ता मधुरं कूजन्तः पार्श्वयोस्तथा

स० ६

॥४५॥

॥ १४ ॥ शोचनाञ्जकुनान्दृष्ट्वा दध्युरेवं मुनीश्वराः ॥ प्रतिबोधं कोऽ-
 पि ज्व्यो मत्तो लब्धेति निश्चितम् ॥ १५ ॥ अथ ते संमुखायातैः
 श्राद्धैः सास्त्रैः समानतैः ॥ संमानिताः समागत्य वसताववसन्सुखम्
 ॥ १६ ॥ अलंचन्जो नाम तत्र ज्व्य एकः समागमत् ॥ देशनामपि
 शुश्राव श्रीमोहनमुखोद्भवाम् ॥ १७ ॥ आसन्नोदयमेनं ते ज्ञात्वा स-
 जुरवोऽपि हि ॥ तथोपदिदिशुर्धर्मं यथासौ प्रत्यबुध्यत ॥ १८ ॥
 चारित्रमोहनीयस्य ह्ययोपशमतः स तु ॥ महाव्रतानि मे दत्ते—त्येवं
 व्यङ्ग्यपयजुरुन् ॥ १९ ॥ वीक्ष्यायतिं तेऽलंचन्ज—विङ्गतिं प्रतिपेदिरे ॥
 मुहूर्तोऽयासन्न आसी—तदा दैववशाच्चुजः ॥ २० ॥ मुन्यग्निनन्द^{१९३७}धर-
 णी—मितेऽब्दे वैक्रमे शुजे ॥ शुचौ सिते दशम्यां चा—लंचन्जो व्रत-

मो०
॥४६॥

माददे ॥ ११ ॥ सङ्गुरुणां पादनख-मण्डले सति सुन्दरे ॥ अलं
चन्द्रेणेति वदं-स्तन्नामायमनूत्किल ॥ १२ ॥ नवदीक्षितशिष्येण
सहिता मोहनर्षयः ॥ वितत्य विहर्तिं प्रापुः पद्धीं पद्धीनसङ्गनाम्
॥ १३ ॥ शातमेव तदा तस्या-मविन्दः श्राद्धसत्तमाः ॥ अनुत्तर-
विमानस्या यथा त्रिदिवनायकाः ॥ १४ ॥ पद्धीस्थानां महङ्गाग्र्यं
यदेते मुनिसत्तमाः ॥ वर्षावासमिमं तत्र विधातुमनुमेनिरे ॥ १५ ॥
स्थानाङ्गं श्रावयामासुः श्राद्धांस्तेन विवेकिनः ॥ ज्ञानावृतेः ह्ययं
चोप-शमं केचिदवाप्नुवन् ॥ १६ ॥ श्रीमन्मोहनपादाब्जे-ऽवनताः
श्रावकर्षणाः ॥ आत्मानमुन्नतं चक्रु-र्नमनाङ्गतिर्वरा ॥ १७ ॥ जलै-
(डै-)र्मलिनसंसर्गा-द्वेजे वर्षास्वधोगतिः ॥ नव्यैस्तु साधुसत्संगा-

स० ६

॥४६॥

तदोर्ध्वगतिराप्यत ॥ २८ ॥ विज्ञायते नैव कालो यथा विषयसं-
 गिज्ञिः ॥ निर्यातापि चतुर्मासी तथा नाज्ञायि धर्मिज्ञिः ॥ २९ ॥ मु-
 निमोहनगीरेवा-मूलमन्त्रं हि कर्मणं ॥ यतस्तां शृणुते यः स य-
 योक्तं प्रतिपद्यते ॥ ३० ॥ श्रीमोहनेन गोपेन नीता आगमशास्त्रले ॥
 गावः पट्ट्यां लसन्ति स्म सार्था साञ्चूतदा किल ॥ ३१ ॥ विमला वि-
 रतौ वृष्टे-रजायन्त जला-(डा-)शयाः ॥ प्रायो नैव परोत्कर्षं सहन्ते
 ड्यर्ग्रहा जडाः ॥ ३२ ॥ दक्षिणाध्वचरस्यापि मम किं किरणावलिम् ॥
 मलीमसो रुणक्ष्येष जलवाहो जडान्तरः ॥ ३३ ॥ इतीव रोषादा-
 दित्य-स्तताप निखिलैः करैः ॥ पाटञ्चरा इव तदा मेघा जग्मुर्दिशो
 दश ॥ ३४ ॥ पूताऽविकरस्पर्शा-न्मलिना अपि नीरदाः ॥ मालि-

मो०

॥४७॥

न्यमपनिन्युः स्वं जाड्यं चान्यन्तरस्थितम् ॥३५॥ तेजस्तिग्मं वीक्ष्य
 पद्म-बन्धोर्विकसिताभवत् ॥ पद्मिनी तत्परिमलः प्रथते स्म सम-
 न्ततः ॥ ३६ ॥ अत्यन्तमत्ययं वीक्ष्य मेघानामपि जास्करः ॥ कवो-
 ण्णान्किरणाञ्चक्रे कोपो हि क्षणिकः सताम् ॥ ३७ ॥ प्रह्वीणे बाह्य-
 तापेऽपि मनस्तापो व्यवर्धत ॥ पद्मीस्थानां यतः शीघ्रं विजहुर्मोह-
 नर्षयः ॥ ३८ ॥ गिरिवह्नेर्धृङ्क्षून्माने वत्सरे मोहनर्षयः ॥ न्यवसन्स-
 त्मीं पद्म्यां चतुर्मासीं यथासुखम् ॥ ३९ ॥ अथ नागपुरं प्रापु-र्वि-
 हारेणोद्यतेन ते ॥ विनासक्तिं विहरतां किं दूरे किमु वान्तिके ॥४०॥
 दृढानुरागिणां तत्र श्राद्धानामुपरोधतः ॥ स्थित्वा स्तोकं पुरश्चेलु-
 र्विकानेरपुरं प्रति ॥४१॥ तत्प्रदेशेऽथ पर्याप्तं विहृत्यैते यथासुखम् ॥

स० ६

॥४७॥

क्रमाद्योधपुरप्रान्त-माययुर्विमलाशयाः ॥ ४२ ॥ श्रुत्वा योधपुरावा-
 स-श्रावका मोहनागमम् ॥ समेत्य सज्जुरुन्नन्तुं निर्जग्मुरविलम्बि-
 तम् ॥ ४३ ॥ अलंचन्जस्य दीक्षाव-सरेऽस्मान्निः कृतार्थना ॥ मो-
 घाजवदजाग्यान्नः सा चूयात्सफलाधुना ॥ ४४ ॥ हीनेऽस्मिन्समये
 प्रायो-ऽस्मादृशां गुरुकर्मणाम् ॥ युष्मादृशां सज्जुरुणां योगो जाग्यै-
 र्विना कुतः ॥ ४५ ॥ कृपां कृत्वा तदस्माकं पूरणीया मनोरथाः ॥ सं-
 सृतौ सीदतां शीघ्र-मुद्धारो हि सतां व्रतम् ॥ ४६ ॥ निपीड्य चर-
 णावेवं प्रार्थयन्तो मुहुर्मुहुः ॥ उमित्युत्तरमापुस्ते सत्सु नाश्रयार्थना
 वृथा ॥ ४७ ॥ गीतवादित्रपूर्वं ते श्रावकैः परया मुदा ॥ प्रवेशिता
 नतेभ्योऽङ्ग-धर्मलान्नं मुनीश्वराः ॥ ४८ ॥ मरावदपा मेघवृष्टिः कल-

मो०

॥४८॥

ङ्कमिममस्य ते ॥ निराकर्तुमिवानल्पं वटपुर्देशनापयः ॥ ४९ ॥ ऊपरं
 क्षेत्रमन्नव-त्क्षेत्रं बीजसमन्वितम् ॥ बीजमाप्नोदङ्कुरता-मङ्कुरः क्षुप-
 तामगात् ॥ ५० ॥ क्षुपो विटपितामाप विटपी कुसुमोज्जमम् ॥ कुसुमा-
 न्यन्नवञ्शीघ्रं फलदानोन्मुखानि च ॥ ५१ ॥ मिथ्यात्वमूषरं प्रोक्तं
 क्षेत्रं नञ्कता तथा ॥ सम्यक्त्वं बीजमित्याहु-रङ्कुरोऽणुव्रतानि च
 ॥ ५२ ॥ क्षुपः स्यात्सर्वविरति-र्विटपी ह्यायिकं व्रतम् ॥ देवलोकस्तु
 कुसुमं फलं निर्वाणमुच्यते ॥ ५३ ॥ अब्दवृष्टिस्तु सुक्षेत्र-मात्रे फ-
 लवती परम् ॥ यथापात्रमन्नूदेवं सफला धर्मदेशना ॥ ५४ ॥ तापेऽ-
 रतिप्रदेऽर्कस्य शान्तेऽथ नविका जनाः ॥ तपो विविधमातेनुः शोधनं
 हि तपः परम् ॥ ५५ ॥ शीतेन तापशान्तिर्हि विदिता नुवनेऽखिले ॥

स०६

॥४८॥

तपस्तापात्कर्मतापो-च्छेदश्चित्रकरः परम् ॥ ५६ ॥ वृत्ते पर्युषणाप-
 र्ब-ण्यनूत्तत्रोत्सवो महान् ॥ उत्साहशक्तिर्यत्रास्ति तत्रानारतमुत्सवः
 ॥ ५७ ॥ विक्रमादिर्नैवैह्यङ्क-नूमिते वत्सरे शुभे ॥ चतुर्मास्यष्टमी
 तेषां पुरे योधपुरेऽभवत् ॥ ५८ ॥ मेदःपाटादिदेशेषु विहरन्तो यथा-
 गमम् ॥ शिरोहीनगरं प्रापुः संयता मोहनर्षयः ॥ ५९ ॥ नैन्दान्नि-
 न्दचूमाने वत्सरे वैक्रमेऽथ ते ॥ नवमीं न्यवसंस्तत्र चतुर्मासीं यथा-
 सुखम् ॥ ६० ॥ ततोऽवसरमासाद्य विजह्मुर्मुनिसत्तमाः ॥ प्रायः सन्तो
 नावसरं विफलीकुर्वते किल ॥ ६१ ॥ विहरन्तः संयतास्ते-ऽजयमे-
 रुपुरं ययुः ॥ ततश्च नगरे नूतन-नगराख्येऽतिविश्रुते ॥ ६२ ॥ शुभै-
 र्निमित्तैः कथित-शुभायतिरनाकुलः ॥ तत्रैकः श्रावकोऽभ्यागा-ज्ज्ये-

मो०

॥४९॥

षो नाम्ना गुणैरपि ॥६३॥ आसन्नोदयमैक्ष्यास्य चारित्रं मोहनर्षयः ॥
 प्रतिबोधार्थमित्येव—मूचुः समयकोविदाः ॥ ६४ ॥ ज्येष्ठ त्वमिह सं-
 सारे ज्येष्ठं धर्मं समाश्रय ॥ नहि तेन विना किञ्चि—त्सारं जगति वि-
 द्यते ॥ ६५ ॥ रसमिच्छोः समादाय कूर्चकस्त्यज्यते यथा ॥ देहाद्धर्मं
 तथादाया—सारमेनं समुत्सृजेत् ॥ ६६ ॥ शाताशातं कर्मफलं जीवो
 वेदयते हि यत् ॥ तत्रादृपं प्रायशः शातं तदपीह न शाश्वतम् ॥ ६७ ॥
 उदर्को दारुणोऽत्यन्तं विषयाणामवेक्षते ॥ तथापि मूर्खया तत्र सुखं
 जीवोऽन्निमन्यते ॥ ६८ ॥ तस्माद्वैषयिकं हित्वा सुखाज्ञासं विवेकतः ॥
 चारित्रं प्रतिपद्येत जन्म तस्य प्रशस्यते ॥ ६९ ॥ विवेक एव जीवानां
 दुर्लभो मानवे नवे ॥ तद्वलादेव निखिला दोषा नश्यन्ति तद्यथा

स० ६

॥४९॥

॥ ७० ॥ अस्त्यस्मिन्नेव नरते श्रीपुरं श्रीविराजितम् ॥ श्रीषेणो नाम
 तत्रासी-न्मतिमान्नीतिमान्नृपः ॥ ७१ ॥ पुरोहितस्तस्य सोम-शर्मा
 वंशक्रमागतः ॥ राजप्रसादादभव-त्पात्रं निःशेषशर्मणाम् ॥ ७२ ॥
 परं पुत्रमुखं नासा-वपश्यद्वैवदोषतः ॥ वार्धक्यमासन्नमनू-भ्यक्का-
 राणां यदालयः ॥ ७३ ॥ एकदा तं नृपः प्रोचे तवेयमनपत्यता ॥
 यथा मां बाधते न त्वां तथात्र किमु कारणम् ॥ ७४ ॥ निर्व्यूढोऽनू-
 दित्यत्काल-मावयोरन्वयक्रमः ॥ अतः परं को नविता मत्सुतस्य
 पुरोहितः ॥ ७५ ॥ कुलीनो यद्यसौ नैव लज्येतादृष्टदोषतः ॥ को नाम
 तत्र विश्वास एषा चिन्ता कथं न ते ॥ ७६ ॥ सोमोऽवदच्चिन्तयात्र किं
 दैवायत्तवस्तुनि ॥ नूनक्ति स्वकृतं जीवो नादत्तमुपतिष्ठते ॥ ७७ ॥

मो०

॥५०॥

आत्मायत्ते गुणाधाने नैर्गुण्यं वचनीयता ॥ दैवायत्ते पुनः कार्ये पुंसः
 का नाम वाच्यता ॥ ७८ ॥ राजावोचछपायोऽस्ति दैवं येन नवेदञ्जु ॥
 विधाय साहसं देवी-माराधय कुलागताम् ॥ ७९ ॥ धर्माय पूज्यते
 वीत-रागोऽन्ये विघ्नशान्तये ॥ ते तां यदि न कुर्वीरं-स्तत्पूजा किं-
 फला वद ॥ ८० ॥ एवं राज्ञेरितः सोमो देवीजवनमागमत् ॥ दर्जसं-
 स्तारके तस्याः पुरः स समुपाविशत् ॥ ८१ ॥ पुत्रदानान्निवचनं यदा
 देवि प्रदास्यसि ॥ तदा जोक्तास्म्यहं नो चे-न्नेत्यन्निग्रहमग्रहीत्
 ॥ ८२ ॥ तृतीयेऽहनि सा देवी क्रुब्धा सोमस्य संततिम् ॥ अपश्य-
 न्त्यागत्य सिद्ध-यत्नमेवमवोचत् ॥ ८३ ॥ कष्टं नो वर्तते कुर्वे किमद्य
 यदयं द्विजः ॥ पुत्रं मां याचतेऽदृष्टे सोऽस्य नैवोपलभ्यते ॥ ८४ ॥ श्रु-

स० ६

॥५०॥

त्वैतदूचे यत्तोऽसौ मुग्धे सुकरमुत्तरम् ॥ तं ब्रूहि विप्रं यदहो तव पु-
 त्रोऽस्ति किंत्वसौ ॥ ८५ ॥ पारदार्यरतो द्यूत-करश्चौरश्च निश्चितम् ॥
 दोषाणामपराणां च निधानं स न विष्यति ॥ ८६ ॥ युग्मम् ॥ एकैक-
 मप्यनर्थाय पारदार्यादि सेवितम् ॥ यस्मिन्मयमिदं तेन किं पुत्रेण
 करिष्यति ॥ ८७ ॥ प्रहृष्टा सागमद्यत्त-प्रोक्तमूचे पुरोधसम् ॥ सोऽपि
 गत्वा नृपाच्यर्णं देवीवचनमब्रवीत् ॥ ८८ ॥ विमृश्य नृपतिः प्रोचे का
 हानिः सोम याच्यताम् ॥ यदीदृशोऽप्यस्तु पुत्रः किं तु देवि विवेक-
 वान् ॥ ८९ ॥ आदाय शिक्षां तां गत्वा द्विजो देवीमयाचत ॥ प्र-
 तिपन्नं तयाप्येत-त्तोऽसौ स्वगृहं गतः ॥ ९० ॥ अथ तस्यास्ति
 गणिका काचिद्विश्रम्भनाजनम् ॥ तावन्त्यहानि साप्यस्था-नूस्वापा

मो०

॥५१॥

त्यक्तजोजना ॥ ९१ ॥ चेष्ट्या निवेद्य सपदि तत्स्वरूपं बलादपि ॥
 तजृहेऽनायि तत्रासौ स्नातनुक्तोऽवसन्निशाम् ॥ ९२ ॥ प्रातः स्वगृ-
 हमागच्छ-न्दध्यावेवमसौ द्विजः ॥ धिग्मां जायां सुकुलजा-मुपेक्ष्यात्र
 स्थितं शठम् ॥ ९३ ॥ लब्ध्वा प्रसादं देव्या य-दत्रैवावसमुन्मनाः ॥
 कुक्षेत्रजस्तत्पुत्रो मे जावी नूनं न चान्यथा ॥ ९४ ॥ अन्तर्विषीदन्त-
 मिहं नृपः प्राह पुरोधसम् ॥ हर्षस्थाने किमेवं ज्ञोः शुचाक्रान्तोऽसि
 तद्वद ॥ ९५ ॥ किं विप्रलब्धो देव्या वा मन्तुं कंचित्समाचरः ॥ ततो
 यथायथं सर्व-माख्यद्रूपं पुरोहितः ॥ ९६ ॥ राज्ञोचे मा कृथाः खेद-
 मेतादृशि कुले यतः ॥ जवन्ति देवतादिष्ठा-स्तादृशास्तव का ह्यतिः
 ॥ ९७ ॥ परं तावदसौ नैव प्रकाश्यो यत्नतस्त्वया ॥ विवेकरविराविर्न

स० ६

॥५१॥

यावद्दोषतमोदरः ॥ ९८ ॥ राजादेशसुधां पीत्वा सोमः स्वगृहमाग-
 मत् ॥ प्रब्रन्नां तां कारयित्वा ररद्वावहितो नृशम् ॥ ९९ ॥ समयेऽ-
 सूत सा सूनुं ततो राजानुशासनात् ॥ निनृतं कृतसंस्कारः सोमेनासौ
 व्यवर्धत ॥ १०० ॥ ततोऽध्ययनयोग्यं तं विज्ञायासौ विचक्षणः ॥
 स्वयमेवाध्यापयितु—मारेजे जनकः सुतम् ॥ १०१ ॥ सुरङ्गान्तस्थित-
 स्यास्यो—परिडुफलकासनः ॥ गत्राणां पुरतः शास्त्रं बहिरध्यापयत्य-
 सौ ॥ १०२ ॥ सूत्रं बद्ध्वा निजाङ्गुष्ठे तदग्रं सूनवे ददौ ॥ संदेहेऽदश्चा-
 नीयमिति संकेतपूर्वकम् ॥ १०३ ॥ प्रज्ञाशाली सूनुरसौ जानाति
 स्तोकतो बहु ॥ प्रस्तावात्प्रथितं पद्य—मेतदागमदन्यदा ॥ १०४ ॥
 दानं जोगश्च नाशश्च वित्तस्येदं गतित्रयम् ॥ न दत्तं नापि चुक्तं त-

मो०
॥५१॥

तृतीयां गतिमाप्नुयात् ॥ १०५ ॥ व्याख्यां श्रुत्वास्य कुरुते सुतः संदे-
हसूचनम् ॥ सोमदत्तोऽवबोधार्थं पुनर्व्याख्याति पूर्ववत् ॥ १०६ ॥
व्याख्याते द्विस्त्रिरप्येष सूत्रं चालयते पुनः ॥ सोमदत्तस्तदा रोषा-
त्सर्वाज्जात्रान्व्यसर्जयत् ॥ १०७ ॥ बहिराकृष्य तनय-मेवं स वि-
जनेऽब्रवीत् ॥ रे मूढ सागरं तीर्त्वा कथं मङ्गसि गोष्पदे ॥ १०८ ॥
गहनान्यपि शास्त्राणि लीलया गाहते स्म या ॥ उत्तानार्थे वचस्य-
स्मिन् सा मूढा त्वन्मतिः कथम् ॥ १०९ ॥ सुतोऽवददहो तात य-
द्वित्तस्य गतित्रयम् ॥ व्याख्यातं न्वता तन्न प्रतिज्ञात्युचितं मम
॥ ११० ॥ (यतः) आयासशतलब्धस्य प्राणेष्व्योऽपि गरीयसः ॥
गतिरेकैव वित्तस्य दानमन्या विपत्तयः ॥ १११ ॥ सर्वोत्तमं तत्पात्रे

स० ६

॥५१॥

स्या-द्वयारूयं पुनरर्दिते ॥ वनीपके यशस्यं च बन्धुषु प्रेमवर्धनम्
 ॥ ११२ ॥ विघ्ननाशाय चूतादौ वैरनाशाय वैरिषु ॥ एवमौचित्येन
 दत्तं दानं न कापि निष्फलम् ॥ ११३ ॥ जोगे तु क्षणिकं सौख्य-
 मैहिकं केवलं जवेत् ॥ इहामुत्र विनाशाय नाशस्तस्येति निश्चितम्
 ॥ ११४ ॥ आकर्ण्य तनयस्येत्यं विवेकविशदं वचः ॥ पुरोहितः प्रह-
 ष्टात्मा गत्वा राज्ञे न्यवेदयत् ॥ ११५ ॥ राजाह साधु साध्वेष विवे-
 कार्कः समुज्जतः ॥ आवयोर्दुःखतमसां जालं जागपनोत्स्यति ॥ ११६ ॥
 तदारोप्य गजेजं तं त्वरया त्वमिहानय ॥ तथा नामास्य सुमति-रि-
 त्यस्तु स्वगुणार्जितम् ॥ ११७ ॥ एवमादिश्य नृपतिः प्रेषयामास ह-
 स्तिनम् ॥ सोमोऽपि सदनं गत्वा बन्धुवर्गममेलयत् ॥ ११८ ॥ ततः

मो०

॥५३॥

शृङ्गाररुचिरं कृतस्वस्त्ययनं सुतम् ॥ गजारूढं महर्घ्यासौ निन्ये नृप-
 तिमन्दिरम् ॥ ११९ ॥ राजा संमुखमागत्य विधायोचितमादरम् ॥
 पौरोहित्ये पदे चैनं न्ययोजयदतुङ्गधीः ॥ १२० ॥ राजकार्यपटुः सोऽथ
 विवेकोदयनिर्मलः ॥ विद्यानां पारदृश्वानू-त्क्रमान्नृपतिसंमतः ॥ १२१ ॥
 विवेकमन्यदा तस्य परीक्षितुमना नृपः ॥ अपृच्छत्स ज्ञोः कस्मा-ङ्गी-
 वानां विविधा स्थितिः ॥ १२२ ॥ प्रोवाच सुमतिं देव जानानोऽपि
 नृवानिदम् ॥ पृष्ठत्यत्र प्रसादो हि हेतुस्तत्किञ्चिदुच्यते ॥ १२३ ॥
 कर्मणामेव वैचित्र्या-ङ्गीवा वैचित्र्यमागमन् ॥ नृमिकोचितवेषाणां
 नानात्वाङ्गरता यथा ॥ १२४ ॥ इत्यादिवचनैस्तस्य राजा प्रीतमना
 नृशम् ॥ चक्रेऽस्खलजतिं शीघ्र-मेनमन्तःपुरादिषु ॥ १२५ ॥ देवता-

स० ६

॥५३॥

दिष्टदोषेण चलचित्तोऽयमेकदा ॥ विजने नूपतेर्हार-मालोक्यापज-
 हार च ॥ १२६ ॥ यावत्सशङ्कः संगोप्य तं द्रुतं तरलेक्षणः ॥ निर्याति
 तावत्सहसा विवेकः प्रकटोऽभवत् ॥ १२७ ॥ दध्यौ च धिगहो राज्ये
 निखिले करवर्त्तिनि ॥ मया विनिर्ममे मोहा-जर्दितं कर्म दुःखदम्
 ॥ १२८ ॥ अदत्तादानसदृशं पृथिव्यां नास्ति क्षीणम् ॥ राजपू-
 ज्योऽपि येनाद्य रङ्गादपि बिभ्रेम्यहम् ॥ १२९ ॥ इतीवान्तर्व्याहरता
 विवेकेनोपरोधितः ॥ हारं च स्तेयवृत्तिं च मुक्त्वागात्सुमतिर्बहिः
 ॥ १३० ॥ अथान्यदायं लावण्य-निर्जितानङ्ग आत्मवान् ॥ राङ्गीनिः
 सरूपहं दृष्टः कामबाणवशं ययौ ॥ १३१ ॥ कुमतीनूय सुमति-गन्तुं
 तत्रोद्यतोऽभवत् ॥ यावत्तावदरौत्सीतं विवेको बन्धुसोदरः ॥ १३२ ॥

मो०

॥५४॥

सोऽचिन्तयच्च यदहो महामोहविजृम्भितम् ॥ विचक्रे जोगसौस्थ्ये-
 ऽपि यजाङ्गीष्वधमं मनः ॥ १३३ ॥ शिरश्छेदोऽत्र नरको-ऽमुत्र
 स्यात्पारदार्यतः ॥ अकीर्तिश्च यथाहृत्या-संगतः स्वःपतेरपि ॥ १३४ ॥
 स हि धन्यतमो लोके यः सदा दूरतो वसेत् ॥ जुजङ्गीष्य इवैताभ्यः
 कुटिलाभ्यः परित्रसन् ॥ १३५ ॥ एवमालोच्य सुमति-स्ततो राजप-
 रिग्रहे ॥ निर्विकारमनाः सोऽनू-त्परनारीसहोदरः ॥ १३६ ॥ कौतु-
 केनैकदा सोऽगा-त्सन्निकानां निवेशने ॥ तत्रादृतो न केनापि प्रत्यु-
 तायं तिरस्कृतः ॥ १३७ ॥ गालिप्रदानं कलहं वेदनं ताडनं तथा ॥
 कुर्वाणांस्तान्समालोक्य स तु गाढं व्यरज्यत ॥ १३८ ॥ विवेकान्मा-
 नसे चैवं व्यजावयदसौ कृती ॥ द्यूतं हि धुरि सर्वेषां व्यसनानामधि-

स० ६

॥५४॥

ष्टितम् ॥ १३ए ॥ यद्वा किमुच्यतेऽनेन युधिष्ठिरनलादयः ॥ विमम्बि-
 तास्तद्विडुषा नात्र स्येयमपि क्लृणम् ॥ १४० ॥ सुहृदेव विवेकेन द्यू-
 तादेवं निवारितः ॥ सुमतिर्व्यसनत्यागा-ज्ज्ञोऽनूदतिवद्वज्रः
 ॥ १४१ ॥ विश्वासो नैव कुत्रापि राज्ञा कार्य इति श्रुतम् ॥ तत्कथं
 तव देवास्ति विश्वासोऽयं मयीदृशः ॥ १४२ ॥ एवं सुमतिना पृष्ठो-
 ऽन्यदा प्रोवाच नृपतिः ॥ सुमते वरलब्धस्त्व-मस्मद्वंशपुरोधसः
 ॥ १४३ ॥ तदीदृशः कथं वत्स विश्वासस्त्वयि नोचितः ॥ पुरोधो वि-
 श्वासपात्रं वरलब्धो विशेषतः ॥ १४४ ॥ यद्येवं तर्हि किं गुप्तौ बा-
 ल्येऽहं निदधेऽन्वहम् ॥ विश्वस्तं नैव बध्नाती-त्येवं सुमतिनोदिते
 ॥ १४५ ॥ राजा प्राहोदयं वत्स विवेकस्य प्रतीक्षितुम् ॥ विवेकार्को-

मो०

॥५५॥

दये दोषाः समुज्जन्त्येव दोषताम् ॥ १४६ ॥ कुलादपि वरं शीलं वरं
 दारिद्र्यमामयात् ॥ राज्यादपि वरं विद्या तपसोऽपि वरं क्षमा ॥ १४७ ॥
 यस्मात्कस्मात्प्रसूतोऽपि गुणवान्पूज्यते नरः ॥ सुवंशोऽपि धनुर्दाहो
 निर्गुणः किं करिष्यति ॥ १४८ ॥ इत्येतद्वचनं श्लाघा-गर्जितं नृप-
 तेर्मुखात् ॥ श्रुत्वा स सुमतिस्तस्थौ विनयावनतो नृशम् ॥ १४९ ॥
 सद्दिवेकवशादेवं ध्वस्तदोषः सतां मतः ॥ सुमतिः सुगतिं प्राप स-
 धर्माराधनात्क्रमात् ॥ १५० ॥ एवमन्योऽपि यो न्नव्यो विवेकमवल-
 म्बते ॥ सज्जतिं समवाप्नोति स क्रमात्सुमतिर्यया ॥ १५१ ॥ ज्येष्ठ
 त्वमपि वेगेन विवेकालम्बनं कुरु ॥ विवेको मानवे देहे संसृतौ स तु
 दुर्लभः ॥ १५२ ॥ सुखं पौञ्जलिकं चैव सहजं च श्रुते श्रुतम् ॥ श्रे-

स० ६

॥५५॥

यस्तयोः किं तदिदं विवेकेन विनिर्णय ॥ १५३ ॥ सुखे पौञ्जलिके
 तुङ्ग-बुद्धिर्जीवस्य जायते ॥ विवेकस्य परा काष्ठा प्रोच्यते सा विवे-
 किञ्चिः ॥ १५४ ॥ तुङ्गबुद्धिर्यदा तस्मिन् जीवस्योत्पद्यते दृढा ॥ तदा-
 त्मरतिरेवासौ प्रायश्चारित्रमश्नुते ॥ १५५ ॥ ज्येष्ठ प्रमादमुत्सृज्य त-
 द्विवेकं समाश्रय ॥ नवे नवे नुक्तमुक्तं सुखं पौञ्जलिकं त्यज ॥ १५६ ॥
 सुश्रावकोऽसि नव्योऽसि तपस्व्यसि सुधीरसि ॥ तत्त्वं विवेकालम्बेन
 चारित्र्यं नव सुव्रत ॥ १५७ ॥ सङ्गुरुणां मुखादेतां ज्येष्ठ आकर्ण्य
 देशनाम् ॥ गत्वा योधपुरं दीक्षां ग्रहीतास्मीत्यज्ञावयत् ॥ १५८ ॥
 तेनाथ दीक्षादानार्थं विज्ञप्ता मोहनर्षयः ॥ आगच्छामो योधपुर-मि-
 त्येवं प्रतिपेदिरे ॥ १५९ ॥ वियदंध्यङ्गनूमाने वत्सरे शोचने क्षणे ॥

मो०

॥५६॥

ज्येष्ठे सिते च पञ्चम्यां ज्येष्ठो दीक्षां समाददे ॥ १६० ॥ श्रीमोहन-
 र्षयो वास-क्षेपावसर आगते ॥ ज्येष्ठोऽयमद्यप्रचृति यशोनामेति ते
 जगुः ॥ १६१ ॥ चतुर्मासीषु नवसु यत्तैर्यश उपार्जितम् ॥ यशोमु-
 निमिषान्मूर्ते तदेवागादिह ध्रुवम् ॥ १६२ ॥ दीक्षोत्सवस्तदा तत्र-त्यैः
 श्राद्धैरनुरागिभिः ॥ यथा स्यान्नासनश्लाघा तथाकारि प्रमोदतः
 ॥ १६३ ॥ यशोमुनियुतास्तेऽथ विजद्भुर्मोहनर्षयः ॥ क्रमादजयमे-
 वारूयं पत्तनं च समागमन् ॥ १६४ ॥ व्योमाब्धिर्नन्दं नूमाने वत्सरे
 तत्र तेनिरे ॥ दशमीं ते चतुर्मासीं यशोमुनिनिषेविताः ॥ १६५ ॥
 इत्थं तैर्जविकप्रबोधकुशलैः शिक्षां सदा ग्राहितः स्वाचारे निपुणो
 यशोमुनिरनूत्संसेवनात्सजुरोः ॥ यो ज्ञव्यं विदधाति धर्मनिपुणं बो-

स० ६

॥५६॥

धामृतं पाययन् यो ज्वयश्च निषेवते गुरुपदं धन्या मतास्ते जुवि
 ॥ १६६ ॥ इति श्रीमत्पदवाक्यप्रमाणपारावारीण-विघ्नमुकुटालंकार-श्री-
 बालकृष्णजगवच्चरणारविन्दमिद्विन्दायमानान्तेवासिनः कानडोपाह्व-गोवि-
 न्दात्मज-दामोदरस्य कृतौ शाङ्गे मोहनचरिते षष्ठादि-दशमावधि-चातु-
 र्मास्यवर्णनं नाम षष्ठः सर्गः ॥ ६ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥
 ॥ श्रीः ॥ नमः सिद्ध्यै ॥ शम्बूकगर्जसंकाश-कान्तिश्चन्द्रप्रजः
 प्रजुः ॥ अज्जीष्टां जवतां दद्या-बुद्धिं दर्शनगोचराम् ॥ १ ॥ अथ
 तेऽजयमेवाख्ये पत्तने मोहनर्षयः ॥ श्रीसंघं प्रीणयामासु-दैशना-
 सुधयान्वहम् ॥ २ ॥ श्रीमोहनमुनीन्जाणां यथा पुण्योदयस्तथा ॥
 तत्रोत्सवतपस्याद्य-मज्जवत्पूर्वतोऽधिकम् ॥ ३ ॥ चतुर्मास्यां व्यती-

मो०

॥५७॥

तायां समये शोचनेऽथ ते ॥ वियोगजीरुकान्नञ्जव्या—न्बोधयन्तो वि-
 निर्ययुः ॥ ४ ॥ यशोमुनिस्तु ज्ञावेन वैयावृत्यं समाचरन् ॥ विहारं
 गुरुभिः सार्धं विततान महामनाः ॥ ५ ॥ दक्षिणास्ते दक्षिणस्या-
 मथ यातुं प्रयेतिरे ॥ अपूर्वापूर्वदेशेषु विहारो हि सतां मतः ॥ ६ ॥
 साहाय्यं नैव काङ्क्षेयुः कस्य चिन्मुनिसत्तमाः ॥ परं यदृञ्जालब्धं
 तत्कुर्युर्न विफलं हि ते ॥ ७ ॥ यशोमुनेः साहाय्येन मुनीन्द्रास्ते
 विशेषतः ॥ विहर्तुमनसस्तीर्थ—यात्रायै निश्चयं व्यधुः ॥ ८ ॥ प्राक्प-
 ञ्चतीर्थीं कृत्वाग्रे प्रस्थितास्ते समागमन् ॥ सिद्धाचलमसंख्याताः
 सिद्धा यत्र शिवं ययुः ॥ ९ ॥ ज्ञव्यानां पुण्यसंघातं संपिण्डितमिवै-
 कधा ॥ दृष्ट्वा सिद्धाचलं ते स्वं सफलं मेनिरे जवम् ॥ १० ॥ गिरि-

स० ७

॥५७॥

मारोहतां तेषां मोदो योऽनूत्पदे पदे ॥ लब्धबीजो ज्ञव्य एव जानी-
 यात्तं नचेतरः ॥ ११ ॥ पुण्णरीके पुण्णरीक-मृषन्नं च जिनर्षजम् ॥
 दृष्ट्वैनोऽनादिनिचितं कथाशेषं वितेनिरे ॥ १२ ॥ राजादनीं च तन्नाये
 राजमानं पदद्वयम् ॥ प्रदक्षिणीकृत्य मुक्ते-मार्गं ते दक्षिणं व्यधुः
 ॥ १३ ॥ वीर्यगुप्तिर्यथा न स्या-न्न स्याच्च तदतिक्रमः ॥ तथा द्विस्त्रिः
 प्रतिदिन-मारोहन्विमलाचलम् ॥ १४ ॥ यात्राणां नवनवते-रासी-
 त्परिणतिर्दृढा ॥ परं ते समयाज्ञावा-द्विजहुश्चात्रसंयुताः ॥ १५ ॥
 अथ मल्लिजिनेशं ते ज्ञोयनीग्रामवासिनम् ॥ अजिवन्द्य पुरश्चेलु-
 र्यशसा सहिता द्विधा ॥ १६ ॥ क्रमात्सिद्धपुरोपान्त-मागवन्मोह-
 नर्षयः ॥ संघः पट्टनवास्येषा-मनून्मार्गप्रतीक्षकः ॥ १७ ॥ सिद्ध-

मो०

॥५८॥

राजादयोऽनूवन् बहवो यत्र नूमिपाः ॥ येऽस्य गूर्जरराष्ट्रस्य प्रतत-
 स्तम्भसंनिभाः ॥ १८ ॥ कुमारपालो नूपालो धर्मोन्नतिसहायकः ॥
 यत्रानूदतिदातृत्वात् सुरङ्गुरिव जङ्गमः ॥ १९ ॥ कलिकालेऽपि सर्व-
 झ-नामधेयविनूषिताः ॥ शुष्यधर्मजुमारामो-ज्जेदे जलदसंनिभाः
 ॥ २० ॥ मिथ्यात्वध्वान्तशमने शारदार्ककरोपमाः ॥ हेमचन्द्रा
 जात्यहेम-निभा यत्रोदयं ययुः ॥ २१ ॥ युग्मम् ॥ प्रबोधिता हेम-
 चन्द्रै-बहवो यत्र मानवाः ॥ मिथ्यात्वं दूरतस्त्यक्त्वा जिनधर्ममशि-
 श्रियन् ॥ २२ ॥ पुरातनं पत्तनं य-ज्जैनानां परिकीर्त्यते ॥ यस्मिंश्च
 समवासार्षु-राचार्या बहवः पुरा ॥ २३ ॥ लाजमालोक्य ते तस्मि-
 न्नणहिद्वारूपत्तने ॥ संघेन तत्रत्येनानि-नन्दिताः प्राविशन्मुदा

स० ५

॥५८॥

॥ १४ ॥ रागिणः श्रावका बोध-निष्णाता गुरवस्तथा ॥ योग एषां
 नवे-धर्म-वृद्धिस्तत्र किमनुतम् ॥ १५ ॥ श्रा-क्षानां रागिणां धर्म-ला-
 नोऽस्त्विति विचिन्त्य ते ॥ तेषामत्युपरोधेन चतुर्मासीं समावसन्
 ॥ १६ ॥ अथ स्वाध्यायनिरतो यशोमुनिरनूतदा ॥ विहारविरतौ
 प्रायः स्वाध्यायो यतिनां नवेत् ॥ १७ ॥ दृढसंहननत्वेन तपः षष्ठा-
 ष्टमादिकम् ॥ विविधं तेन मुनिना चक्रे कर्मनिकृन्तनम् ॥ १८ ॥
 प्रज्वलज्ज्वलनं यो वा-क्राम्येदज्जलषन् सुखम् ॥ स एवाङ्गां सज्जु-
 रूणां न मन्येत हताशयः ॥ १९ ॥ यशोमुनिस्तु गुर्वाङ्गा-तिक्रमं
 फणिमस्तके ॥ पादन्याससमं मेने सञ्चात्राणामियं स्थितिः ॥ २० ॥
 पितेव सत्सुतं दृष्ट्वा सञ्चात्रं मोदते गुरुः ॥ सुतेभ्यो निर्विशेषा हि

मो०

॥५॥

वात्राः प्रोक्ता महात्मनिः ॥ ३१ ॥ यशोमुनेः सज्जुणत्वा-तथा ते मो-
 दमाप्नुवन् ॥ यथैवं मेनिरे वात्र ईदृशो दुर्लभः क्षितौ ॥ ३२ ॥ अथ
 पर्युषणं पर्व तथा नवपदावलिः ॥ सर्वं यथानिलपित-मनून्मोहन-
 पुण्यतः ॥ ३३ ॥ कश्चित्किमपि जावेन प्रत्याख्यानं समाददे ॥ सज्जु-
 रूणां सेवनेन शुजा परिणतिर्नवेत् ॥ ३४ ॥ तत्रत्याः श्रावकाः प्राप्य
 मोहनर्षिसमागमम् ॥ यथाशक्त्युत्सवं तेनु-रुत्सवाच्चासनोन्नतिः
 ॥ ३५ ॥ जूम्भ्यब्धिनन्दनूमाने वत्सरे पत्तनेऽवसन् ॥ एकादशीं चतु-
 र्मासीं सञ्जात्रा मोहनर्षयः ॥ ३६ ॥ अथासन्ने शीतकाले सौम्ये-
 ष्वर्ककरेषु च ॥ शङ्खेश्वराख्यं पार्श्वं ते ऽष्टुमैष्ठ्यनीश्वराः ॥ ३७ ॥
 चित्रं यन्मोहनर्षीणां विहारः सुखदुःखकृत् ॥ पत्तनस्थाः प्रापुराति

स० ७

॥५॥

सुखं शङ्खेश्वरस्थिताः ॥३८॥ शङ्खेश्वरं नाम पार्श्व-मज्जिवन्ध्र विधा-
 नतः ॥ गत्रेण सहिताश्चेत्तु-रग्रतो मोहनर्षयः ॥ ३९ ॥ अथ प्रह्ला-
 दनपुर-वासिनः श्रावकोत्तमाः ॥ श्रीमोहनागमं श्रुत्वा बन्धुवुर्वन्दनो-
 त्सुकाः ॥४०॥ प्रह्लादनं नाम तस्य यथार्थं समजायत ॥ यन्मोहना-
 गमाङ्गुले सर्वेषां ह्लादकारि तत् ॥ ४१ ॥ प्रीत्या निवासयामासुः
 श्रावकास्तान्महामुनीन् ॥ अत्यासन्नां चतुर्मासीं वीक्ष्य तेऽप्यव-
 सन्सुखम् ॥ ४२ ॥ जोक्तारः श्रावकाश्चित्रं साधवः परिवेषकाः ॥
 गुरुभिः परिविष्टं ते पपुर्यद्देशनामृतम् ॥ ४३ ॥ अथैकः श्रावकस्तत्र
 बदरो नाम नञ्जकः ॥ आगत्य प्रत्यहं नावा-हृणुते धर्मदेशनाम्
 ॥ ४४ ॥ इङ्गितज्ञानकुशला-स्तं विज्ञाय शुभाशयम् ॥ श्रीमो-

मो०
॥६०॥

हनमुनीन्जास्त-द्वोधनार्यैवमूचिरे ॥४५॥ बदरेह जवे धर्मा-दन्यत्किं
सारमीक्षसे ॥ सुखं यदिह तत्सर्वं धर्मादेवोपजायते ॥ ४६ ॥ राजा-
नोऽपि पुरा केचि-द्भुञ्जाना अपि संपदम् ॥ न राज्यं धर्ममेवेह सारं
सारार्थिनो विदुः ॥ ४७ ॥ तद्यथा जोजनामासी-ज्जा राजशिरो-
मणिः ॥ तमाह कश्चिदेवं जोः प्रेतेशस्त्वाक्यत्ययम् ॥ ४८ ॥ श्रुत्वा
तद्वोधवचनं जोजोऽनू-धर्मतत्परः ॥ प्रतिबोद्धे बुधायादा-डुचितं पा-
रितोषिकम् ॥ ४९ ॥ एकदा नैष्किकस्यानू-द्विलम्बो द्वारि याचकः ॥
आशिषः शतशो दत्त्वा स्वमजीष्टमयाचत ॥ ५० ॥ स्वालंकारं वि-
तीर्यास्य जोजोऽजीष्टमपूरयत् ॥ तदा पार्श्वचरैः पृष्ठः प्रत्याह्वैवं च
नूमिपः ॥५१॥ उत्थायोत्थाय बोधव्यं किमद्य सुकृतं कृतम् ॥ आयुषः

स० ७

॥६०॥

खाण्मादाय रविरस्तं प्रयाति हि ॥ ५२ ॥ लोकः पृच्छति मां वार्तां
 शरीरे कुशलं तव ॥ कुतः कुशलमस्माक-मायुर्याति दिने दिने ॥ ५३ ॥
 श्वः कार्यमद्य कुवर्ति पूर्वाह्णे चापराह्णिकम् ॥ मृत्युर्न हि परीक्षित कृतं
 वास्य न वा कृतम् ॥ ५४ ॥ मृतो मृत्युर्जरा जीर्णा विपन्नाः किं विप-
 त्तयः ॥ व्याधयो बाधिताः किं नु हृष्यन्ति यदमी जनाः ॥ ५५ ॥ अ-
 नित्यज्ञावनामेवं ज्ञावयन्स नराधिपः ॥ विधायावहितो धर्मं प्रान्ते
 स्वर्गतिमासदत् ॥ ५६ ॥ सत्वरं बदरैवं त्वं जिनोक्तं धर्ममाश्रय ॥
 देशसर्वविरत्याख्यः स धर्मो द्विविधः श्रुतः ॥ ५७ ॥ शक्तिश्च परि-
 णामश्च यदि स्यात्पूर्वपुण्यतः ॥ तत्सर्वविरतिं मुक्ति-रमणीदूतिकां
 श्रयेत् ॥ ५८ ॥ विना यत्सर्वविरतिं मुक्तिद्वारमपावृतम् ॥ कर्तुं न

मो०

॥६१॥

कोऽपि प्रजवे-तस्मादेषा प्रशस्यते ॥ ५९ ॥ यदि निर्वहणे शक्तिः
 परिणामोऽपि सुस्थिरः ॥ तदिमां सर्वविरति-मुररीकुरु नञ्क ॥ ६० ॥
 निशम्यैतत्सङ्गुरुणां वचो निर्वेदगर्जितम् ॥ चारित्रग्रहणे गाढ-नि-
 श्रयोऽसौ तदाजवत् ॥ ६१ ॥ व्यजिङ्गपच्च मां दीनं समुद्धर्तुं नवार्ण-
 वात् ॥ चारित्रं तरणीकल्पं दयया दातुमर्हथ ॥ ६२ ॥ परिणामःप-
 रीक्ष्योऽस्य विचिन्त्येति मुनीश्वराः ॥ दडुनैश्चयिकं नैव तस्मै प्रतिवच-
 स्तदा ॥ ६३ ॥ यथा वर्षात्यये मेघा-वरणं नाशमासदत् ॥ तथो-
 पदेशाङ्गव्यानां ज्ञानावरणमञ्जसा ॥ ६४ ॥ यथापूर्वमञ्जुत्तत्र धर्मो-
 न्नतिरनुत्तमा ॥ मनःप्रसत्तिश्च सर्व-ज्व्यानां गुरुलाजतः ॥ ६५ ॥
 चातुर्मास्येऽथ निर्वृत्त कृतौ च विहतिहमे ॥ सिद्ध्येन्न वा ममाजीष्टं

स० ७

॥६१॥

बदरश्चेत्यचिन्तयत् ॥ ६६ ॥ नेत्राब्धिर्नन्दधरणी-मितेऽब्दे मोहन-
 र्षयः ॥ तपोमितां चतुर्मासी-मूषुः प्रह्लादने पुरे ॥ ६७ ॥ अथो वि-
 हारसमये विज्ञप्त^१ मोहनर्षयः ॥ मार्गे प्रतीक्ष्योऽवसरो बदरं तेऽवद-
 न्नि ॥ ६८ ॥ यशोमुनिद्वितीयास्ते डीसारख्यं पुरमागमन् ॥ बदरोऽ-
 प्याजगामाशु शुचकर्मोदयेरितः ॥ ६९ ॥ श्रीमोहनानुजिघृक्षा बद-
 रस्यागमस्तथा ॥ मुदूर्तासन्नतेत्येवं त्रितयं संगतं तदा ॥ ७० ॥
 विक्रमाज्जुणवेदाँङ्क^३-जगतीमितवत्सरे ॥ मार्गेऽसिते द्वितीयायां चारित्रं
 बदरोऽग्रहीत् ॥ ७१ ॥ यशश्चारित्रजनितं कान्त्येदानीं समागमत् ॥
 इतीव विदधे कान्ति-मुनिरित्यस्य नाम तैः ॥ ७२ ॥ समं शिष्य-
 द्येनाथ संयतास्ते यथाक्रमम् ॥ विहरन्तोऽर्बुदगिरौ जिनाधीशान्व-

मो०
॥६२॥

वन्दिरे ॥ ७३ ॥ पञ्चतीर्थीं तथान्यानि तीर्थान्यासेव्य जावतः ॥ स-
शिष्या मुनिवर्यास्ते पुरं योधपुरं ययुः ॥ ७४ ॥ तत्र कान्तिमुनेस्तेऽथ
वेदोपस्थापनं व्यधुः ॥ श्राद्धैस्तदानीं विदध उत्सवो जावतो महान्
॥ ७५ ॥ तत्रोपरोधात्कार्याच्च स्थित्वा मासत्रयं ततः ॥ प्रापुः पुरीं
फलवतीं श्राद्धैरय्यार्थिता नृशम् ॥ ७६ ॥ गमनागमने पूर्व-मत्राहं
बहुशोऽवसम् ॥ वर्षावासः पुनर्नास्मि-न्नद्ययावदन्नूत्किल ॥ ७७ ॥
इति संचिन्त्य मनसि श्राद्धाशां मोहनर्षयः ॥ अपूरयन्त्यतः सन्तः
प्रमाद्यन्त्युचिते नहि ॥ ७८ ॥ गुणाब्धिर्नन्दन्नूमाने वत्सरे ते सुसं-
यताः ॥ त्रयोदशीं चतुर्मासी-मूषुः फलवतीपुरे ॥ ७९ ॥ सर्वान्नीनो-
ऽपि सुहितो मिष्टमप्यन्नमुज्जति॥परं फलवतीसंघ-स्तृप्तोऽप्यौज्जन्न

स० ७

॥६२॥

तान्गुरुन् ॥ ८० ॥ पुण्याहेऽथ विजहुस्ते शिष्याभ्यां सहिता मुदा ॥
 पुरं जेसलमेराख्यं जग्मुश्च स्पर्शनावशात् ॥ ८१ ॥ ततो निवृत्ता
 निषेव्य पञ्चतीर्थीं विशुद्धिदाम् ॥ नूयो ववन्दिरे जावा-दर्बुदे तीर्थ-
 नायकान् ॥ ८२ ॥ अथावतरतां तेषा-मर्बुदाधेरुपत्यकाम् ॥ मुनिवे-
 षधरः कश्चि-ज्वयो दृष्टिपथं ययौ ॥ ८३ ॥ आगत्यासौ मोहना-
 ड्घ्रि-पङ्कजान्यभ्यवन्दत ॥ शातमापृच्छ पुरतो-ऽतिष्ठन्न विनया-
 न्वितः ॥ ८४ ॥ सरलप्रकृतिर्बोध-योग्योऽयमिति निश्चयात् ॥ ऊचे
 तैर्मुनिभिः किं त्व-मेकाकी पर्यटन्नसि ॥ ८५ ॥ स प्राह गीतार्था वेषः
 स्वयमेवायमावृतः ॥ कर्मनिर्मूलनार्थं च तीर्थयात्रां करोम्यहम् ॥ ८६ ॥
 गुरवः प्रोचिरे ज्वय धीरोऽसि मतिमानसि ॥ संविज्ञोऽसि परं किञ्चि-

मो०

॥६३॥

त्कथयामि शृणुष्व तत् ॥ ८७ ॥ यथोत्पथचरो वाहो विना सूतं
 विनश्यति ॥ तथा चारित्रीह युवा सज्जुरुनन्तरा ध्रुवम् ॥ ८८ ॥ देवे
 गुरौ च धर्मे चे-ह्रृद्वा निरतिचारिणी ॥ सफलं तर्हि कर्मात्र दृष्टान्तं
 लौकिकं शृणु ॥ ८९ ॥ कानने कचिदेकान्त आसीदेकः शिवालयः ॥
 तत्रैकः शबरो नित्य-मागत्यापूजयन्निवम् ॥ ९० ॥ अनन्निज्ञो जा-
 तिहीनो-ऽप्यसौ श्रद्धासमन्वितः ॥ पुष्पाण्यवचिनोत्यादौ गत्वा-
 टव्यां यथारुचि ॥ ९१ ॥ स्नात्वा र्जवपुरम्भोजि-मुखमापूर्य सत्व-
 रम् ॥ पादेन शिवनिर्माल्यं निपातयति लीलया ॥ ९२ ॥ तिष्ठन्ग-
 एमूषपातेन स्नपयित्वा शिवं रयात् ॥ पुष्पाणि मस्तके ह्निष्ट्वा याति
 शीघ्रं यथागतम् ॥ ९३ ॥ विप्रोऽपि कश्चिदायाति शिवपूजार्थम-

स० ७

॥६३॥

न्वहम् ॥ विधिनार्चति गौरीशं स्तुत्वा नत्वा च गच्छति ॥ ९४ ॥
 प्रातरायाति विप्रोऽसौ तदा पूजां स्वयंकृताम् ॥ निष्काशितां नवीनां
 च रचितामवलोकते ॥ ९५ ॥ कोऽयं धृष्टः पूर्वकृतां पूजां निष्काश्य
 हेलया ॥ आरण्यकानि पुष्पाणि क्षिपति स्थाणुमूर्धनि ॥ ९६ ॥ इति
 संचिन्त्य कोपात्स तस्यौ तं प्रति पालयन् ॥ शबरोऽपि यथापूर्व-
 मागत्यापूजयन्निवम् ॥ ९७ ॥ निर्याते शबरे विप्रो रोषारुणितलो-
 चनः ॥ शिवं निर्जर्त्सयामास वचोन्निर्निष्ठुरैर्नृशम् ॥ ९८ ॥ ततः
 शिवोऽवदद्विप्र-मविनीतोऽप्यसौ द्विज ॥ श्रद्धानुर्नक्तिमांश्चेति तु
 प्याम्यस्यार्चया नृशम् ॥ ९९ ॥ प्रातः श्रद्धास्य ज्ञष्टव्ये-त्येवं श्रुत्वा
 शिवोदितम् ॥ विप्रोऽगाहुर्मनाः प्रातः पुनरागाद्विद्वद्वया ॥ १०० ॥

मो०

॥६४॥

धारमुद्धाट्य नत्वा च शिवमूर्तिमवेक्षते ॥ दक्षिणं नयनं ताव—दस्या
 उत्कृत्तमैक्षत ॥ १०१ ॥ अनर्चनीया जग्नेयं प्रतिमेत्यपसृत्य सः ॥
 दूरेऽस्थाञ्चबरं जपुं नृशमुत्सुकमानसः ॥ १०२ ॥ आगत्य शबरो मू-
 र्तिमद्विहीनां विलोक्य च ॥ निजमुत्कृत्य नयनं तस्यां शीघ्रं न्यवे-
 शयत् ॥ १०३ ॥ ततः प्रसन्नः शबरा—नीष्टं शंजुरपूरयत् ॥ विप्रस्तु
 विमनाः श्रद्धा—माहात्म्यमबुधत्स्वयम् ॥ १०४ ॥ एवं त्वमपि देवा-
 दि—त्रिके श्रद्धायुतो जव॥आज्ञावर्ती सङ्गरूपां नूत्वा सुखमवाप्नुयाः
 ॥ १०५ ॥ श्रुत्वैतद्वचनं सोऽथ गुरवः शरणं मम ॥ इत्युक्त्वा मोहन-
 मुनि—चरणान् नावतोऽनमत् ॥ १०६ ॥ स्वयमादृतवेषाय तस्मै
 दीक्षां यथाविधि ॥ दड्ढमुनिवरास्तेऽथ खराडीसंनिवेशने ॥ १०७ ॥

स० ७

॥६४॥

यतोऽस्य दीक्षावसरे ननन्दुरखिला जनाः ॥ ततो हर्षमुनिर्नूया-
 न्नाम्नायमिति तेऽभ्यधुः ॥ १०८ ॥ अर्ब्धैर्ब्धिनन्दनूमाने वैक्रमे व-
 त्सरे शुभे ॥ चैत्रे सिते तथाष्टम्यां ललौ हर्षमुनिर्व्रतम् ॥ १०९ ॥
 यशःकान्ती लजेयातां सुकृतैः पूर्वसंचितैः ॥ हर्षः संगच्छेत् तत्र यदि
 तद्युक्तमेव तत् ॥ ११० ॥ शिष्यत्रययुतास्तेऽद्य संविज्ञा मोहनर्षयः ॥
 विहरन्तः क्रमाज्जाज-नगरं समवाप्नुवन् ॥ १११ ॥ धर्मक्रियासु कुश-
 लान् श्राद्धांस्तत्र विवेकिनः ॥ दृष्ट्वापरिमितं मोद-मासदंस्ते सुसं-
 यताः ॥ ११२ ॥ दृष्ट्वा द्वैत्रं गुणोपेतं श्रावकान्निपुणांस्तथा ॥ रा-
 गिणामुपरोधं च वर्षावासं प्रपेदिरे ॥ ११३ ॥ यथापूर्वमनूत्तत्र चतु-
 र्मासी निरत्यया ॥ तपस्या विविधा यस्मा-त्तत्रत्यानां हि सा प्रिया

मो०

॥६५॥

॥ ११४ ॥ ततः सिद्धाचलं गन्तु—मैत्रंस्ते मुनिपुङ्गवाः ॥ परं हर्षमुने-
 गात्रे वाताडुदन्नवजुजा ॥ ११५ ॥ यशोमुनिं वैयावृत्य—कृते तत्र
 न्यवासयन् ॥ स्वयं च कान्तिमुनिना विजह्नुर्मोहनर्षयः ॥ ११६ ॥
 वेदो^{१०४}र्णवाङ्मनूमाने वत्सरे राजपत्तने ॥ चतुर्दशीं चतुर्मासीमूषुस्ते
 मुनिनायकाः ॥ ११७ ॥ गच्छन्तो ज्ञेयनीवासि—मद्विनाथं च वर्त्मनि ॥
 अजिवन्द्य तथान्यानि तीर्थान्यासेव्य जावतः ॥ ११८ ॥ तत्र तत्र
 निवासेन कृत्वा धर्मपरान्नरान् ॥ क्रमात्सिद्धाचलं दृष्ट्वा सिद्धार्थं जन्म
 मेनिरे ॥ ११९ ॥ एकोनशतयात्रास्ते पूर्वोद्दिष्टाः प्रचक्रिरे ॥ सुकृतो-
 दयतस्तत्र नान्तरायस्तु कोऽप्यनूत् ॥ १२० ॥ तदा कान्तिमुनिः
 श्रीम—गुरुणां सेवयानिशम् ॥ समयं यापयामास वैयावृत्यं हि दुर्ल-

स० ७

॥६५॥

जम् ॥ १७१ ॥ एकोनशतयात्रासु पूर्णास्वथ समन्ततः ॥ विहृत्य
 वर्षावसतिं पुनः सिद्धगिरौ व्यधुः ॥ १७२ ॥ सत्तीर्थसांनिध्यात्तत्र
 सङ्गुरुणां च लाजतः ॥ जविका बहवो जीवा—श्वतुर्मासीं तदावसन्
 ॥ १७३ ॥ श्रीमोहनमुखोज्झतां सुधां श्रवणगोचराम् ॥ उपत्यकाया
 जष्टव्यं सिद्धाजिं दृक्सुधां तथा ॥ १७४ ॥ पिबन्तः श्रावका एक—
 सुधापानान् दिवौकसः ॥ जहसुः सत्तीर्थगुर्वोः सेवया किं सुडुर्लजम्
 ॥ १७५ ॥ महाव्रतनदीश्वरैर्द्विधरणी मिते वत्सरे निषेव्य मुनिमो—
 हनाङ्घ्रिकमलं मुदा जावुकाः ॥ यथासुखमयापयन्व्रतरताश्वतुर्मा—
 सकम् ऊटित्यघहरे तदा विमलगिर्युपान्त्ये पुरे ॥ १७६ ॥ ॥

१ अस्य पृथ्वी छंदः ।

मो०

॥६६॥

इति श्रीमत्पदवाक्यप्रमाणपारावारीण-विघ्नमुकुटालंकार-श्री बालकृष्ण-
 जगवच्चरणारविन्दमिलिन्दायमानान्तेवासिनः कानडोपाह्व-गोविन्दात्मज-
 दामोदरस्य कृतौ शाङ्गे मोहनचरित एकादशादि-पञ्चदशावधिचातुर्मा-
 स्यवर्णनं नाम सप्तमः सर्गः ॥ ७ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥
 ॥ श्रीः ॥ नमः सिद्ध्यै ॥ शंभुर्मुक्तिसुखप्राप्ति-हेतुत्वाद्यः प्रकीर्त्यते ॥
 स आद्यनाथो जवतां सुमतिं ददताद् हुतम् ॥ १ ॥ अथ श्रीमो-
 हनमुनि-कीर्तिदूती धरातले ॥ परिभ्रमन्ती संप्राप पत्तनं सुरता-
 निधम् ॥ २ ॥ मन्त्रयित्वाथ किमपि श्रावकश्रवसोरसौ ॥ वशीचकार
 तान्दौत्यं परं संवननं यतः ॥ ३ ॥ मिलित्वा तेऽथ सिद्धार्थिं सज्जुंश्चा-
 निवन्दितुम् ॥ प्रतस्थिरेऽद्विपुण्यानां योगोऽयमतिदुर्लभः ॥ ४ ॥

स० ८

॥६६॥

विमलाजिपुरे श्रीम—न्मोहनाङ्घ्रिसरोरुहम् ॥ अजिवन्ध्याध्यरोहंस्ते
 श्रावका विमलाचलम् ॥ ५ ॥ अथ श्रीमोहनमुनीन् विनीतास्ते व्य-
 जिङ्गपन् ॥ श्रीमद्भिः सूर्यनगरं पाव्यतां पादपांसुभिः ॥ ६ ॥ आगा-
 मिनी चतुर्मासी श्रीमच्चरणसेवया ॥ नूयान्नः सफलेत्येवं चिरमाशा-
 स्महे वयम् ॥ ७ ॥ एवमन्यर्थिताः श्राद्धैः प्रत्यूचुर्मोहनर्षयः ॥ यत्र
 स्यात्स्पर्शना तत्र जीवोऽयं नीयते बलात् ॥ ८ ॥ आरभ्य कार्तिक्या
 यात्रा यावन्त्यो मनसीप्सिताः ॥ तासु पूर्णासु गुरवो बचूवुर्विजिही-
 र्षवः ॥ ९ ॥ तदावसरमालोक्य विङ्गप्तास्ते पुनः पुनः ॥ प्रपेदिरे
 श्राद्धवचो ज्ञावः किं विफलो नवेत् ॥ १० ॥ प्राक्तनं सुकृतं येषा-
 मुदियाय सुकर्मणाम् ॥ ते तान्विहरतः सेव—माना अनुययुः पथि

मो०

॥६७॥

॥ ११ ॥ विहारक्रमतः प्राप्ता गुरवः स्तम्भनं पुरम् ॥ तत्र श्रीपार्श्व-
मानस्य नृगुकुलमथासदन् ॥ १२ ॥ सुव्रतस्वामिपादाब्जं नत्वा तत्र
मुनीश्वराः ॥ सुश्रावकैर्युताः सूर्य-पुरप्रान्ते पदं न्यधुः ॥ १३ ॥ तदा
सूर्यपुराह्लाद्वा गुरुंस्तानज्जिवन्दितुम् ॥ आयातास्तान्समालोक्य
प्रमोदं घनमासदन् ॥ १४ ॥ प्रशंसज्जिततः सूर्य-पुरस्थैः श्राव-
कैर्युताः ॥ सुलभे वात्रसहिता गुरवः प्राविशन्पुरम् ॥ १५ ॥ तदा
मङ्गलगीतेन वादित्राणां रवेण च ॥ जयघोषेण नव्याना-मनूद्वनिमयं
पुरम् ॥ १६ ॥ वातायनस्थवामानां विकचैर्मुखपङ्कजैः ॥ उपहारं मु-
नीन्द्रेभ्यो ददतीव पुरी बभौ ॥ १७ ॥ जैनविद्योत्तेजिकया पर्षदाग-
मवर्त्मनि ॥ नृत्यन्तीव पुरी रेज-उद्धितैर्ध्वजतोरणैः ॥ १८ ॥ अथ

स० ८

॥६७॥

सर्वगुणोपेते क्षेत्रे तस्मिन्विचक्षणाः ॥ धर्मबोधं वितन्वाना न्यवस-
 न्मोहनर्षयः ॥ १९ ॥ केषांचित्सुरते रम्ये निरतानामपि क्षणात् ॥
 देशतो विरतिर्जङ्गे सङ्गुरुणां प्रसादतः ॥ २० ॥ कश्चिद्व्यपरीणामं
 कश्चिद्विग्विरतिं तदा ॥ एवं सङ्गुरुतः श्राद्धाः प्रत्याख्यानं ललुर्मुदा
 ॥ २१ ॥ प्रकृत्योदारचित्तास्ते श्राद्धाः सुरतवासिनः ॥ श्रीमोहनपद-
 स्पर्शा-दन्नवन्धर्मतत्पराः ॥ २२ ॥ कषायबहुला धर्म-विमुखाः
 श्रावका अपि ॥ श्रुत्वा श्रीमोहनर्षीणां देशानां धर्मिणोऽन्नवन् ॥ २३ ॥
 केचिदुण्णकसंसर्गा-ङ्गुष्ठा धर्माङ्गिनोदितात् ॥ तेऽपि सङ्गुरुसांनि-
 ध्या-दन्नवन्प्रतिमार्चकाः ॥ २४ ॥ अथो महेशानवासी कश्चिद्व्यम-
 नामनाक् ॥ तथापरो मालवीयो राजमद्वान्निधस्तदा ॥ २५ ॥ श्रीमो-

मो०

॥६८॥

हनेन्द्रसंज्ञतां पीत्वा सद्देशनासुधाम् ॥ सुखं वैषयिकं सर्व—ममन्येतां
विषोपमम् ॥ २६ ॥ युग्मम् ॥ संवेगलाजाच्चारित्रं लिप्सुन्यां मोहन-
र्षयः ॥ तान्यामन्यर्थिता दीक्षां दडुः संसारतारिणीम् ॥ २७ ॥ विक्र-
माद्दिंशशतक—षट्चत्वारिंशवत्सरे ॥ ज्येष्ठस्य कृष्णैकादश्या—मेष
दीक्षोत्सवोऽनवत् ॥ २८ ॥ बुद्धयोतनामा प्रथमो द्वितीयो राजना-
मकः ॥ नूयादित्यवदन्वास—क्षेपे श्रीमोहनर्षयः ॥ २९ ॥ यशःकान्ती
हर्षराजा—बुद्धयोतश्चेति पञ्चकम् ॥ यदीयपादसंलग्नं तन्माहात्म्यं ब्रुवे
कियत् ॥ ३० ॥ चतुर्मास्यां प्रवृत्तायां मुनिमोहनदेशनाम् ॥ श्रोतुं
समाययुः श्राद्धाः शतशोऽथ सहस्रशः ॥ ३१ ॥ गत्राणां पञ्चकं
वैया—वृत्त्ये तपसि चानघे ॥ स्वाध्याये चासक्तमनू—त्रयमेतन्मतं स-

स० ८

॥६८॥

ताम् ॥३२॥ वार्षिकं पर्व महता महेन श्रावकास्तदा ॥ धर्मं चतुर्विधं
 ज्ञावा-दाराध्य सफलं व्यधुः ॥ ३३ ॥ आष्टाह्निकोत्सवः स्नात्रं पूजा
 च विविधं तपः ॥ श्रीमन्मोहनमाहात्म्या-न्निर्विघ्नमजवत्किल ॥३४॥
 शोचनानि निमित्तानि विहारं निकटागतम् ॥ वीक्ष्य ते जविकः क-
 श्चि-द्बुध्येतेत्यनुमेनिरे ॥ ३५ ॥ अथ लाटनिवास्यागा-त्कश्चिद्गण-
 नामकः ॥ श्रीमोहनमुनीन्त्रत्वा देशानां शुश्रुवेऽमलाम् ॥ ३६ ॥ ला-
 जमालोक्य जूयोऽपि बोधितो मोहनर्षिभिः ॥ स धर्मतत्त्वं विज्ञाय
 परं संवेगमासदत् ॥ ३७ ॥ दृढां परिणतिं ज्ञात्वा तस्मै जवतिती-
 र्षवे ॥ मुनीन्द्रास्ते दडुर्दीक्षां कर्मसंघातनाशिनीम् ॥ ३८ ॥ मुन्य-
 विधनन्दजूसंख्ये वैक्रमेऽब्दे समाददे ॥ माघेऽसिते च पञ्चम्यां ऋणः

मो०

॥६॥

स महाव्रतम् ॥ ३९ ॥ तस्याख्या देवमुनिरि—त्यजवत्सञ्जुदिता ॥
 वेदोपस्थापनमथ पूर्वदीक्षितयोरञ्जुत् ॥ ४० ॥ ततो यशोमुनेश्वात्रो
 गुणनामात्तसंयमः ॥ रुजार्दितोऽजवत्पूर्व—कृतकर्मोदयादसौ ॥ ४१ ॥
 वैयावृत्यार्थमेतस्य तत्र राजमुनिं न्यधुः ॥ स्वयं वात्रयुतास्तेऽथ वि-
 हर्तुमनसोऽजवन् ॥ ४२ ॥ तदा मोहमयीवासी संघस्तान्मुनिसत्त-
 मान् ॥ व्यजिज्ञपन्मोहमयी पावनीयेति सादरम् ॥ ४३ ॥ प्रस्तुतां
 षोडशीमेतां चतुर्मासीं यथासुखम् ॥ निवस्य ते मुनिवरा विजहुः
 समये शुभे ॥ ४४ ॥ विज्ञप्तिमुररीकृत्य प्रस्थिता दक्षिणां दिशम् ॥
 समं वात्रैः श्रावकैश्च दमनाख्यं पुरं ययुः ॥ ४५ ॥ तत्र मोहमयीवासी
 संघः सहयियासया ॥ आगत्य मोहनमुनी—न्ववन्दे हृदि रागवान्

स० ८

॥६॥

॥ ४६ ॥ श्रीमोहनमुखा-धर्म-लाजं श्रुत्वा सुडुर्लभम् ॥ अलब्धपूर्व-
 मानन्द-माप्नोत्संघः स जाग्यवान् ॥ ४७ ॥ मोहमय्या नातिदूरे
 पुरमाकाशनामकम् ॥ चैत्रेऽसिते समाजग्मुः ससंघा मोहनर्षयः
 ॥ ४८ ॥ तत्रस्थजिनचैत्येऽनू-डुत्सवो दिवसत्रयम् ॥ मुम्बापुर्याश्च
 बहव आजग्मुर्जविका जनाः ॥ ४९ ॥ चैत्रे सिते तिथौ षष्ठ्यां मुम्बा-
 परिसरे शुभे ॥ उद्यानान्तर्वाटिकाया आगमन्मोहनर्षयः ॥ ५० ॥
 सप्तम्यां मोहनमुनि-स्वागताय समाययुः ॥ सहस्रशो जनाः प्रात-
 र्गुरुपादान्ववन्दिरे ॥ ५१ ॥ विचित्रवेषालंकारै-श्चारुपुष्परथस्थितैः ॥
 वाजित्रसहितैरग्रे-यायिनिर्बालकैः शुभैः ॥ ५२ ॥ मधुरान्दूणवाजि-
 त्र-स्वरानाकर्ण्य नन्दितैः ॥ पृष्ठानुयातैः शृङ्गार-रुचिरैः श्रावकैर्वरैः

मो०

॥७०॥

॥ ५३ ॥ नेपथ्यरत्नालंकार-रुचिरान्निः सहस्रशः ॥ श्राविकान्निश्च
 मधुरं गायन्तीनिर्गुरोर्गुणान् ॥ ५४ ॥ जयघोषैश्च गम्भीरै-रुद्घुष्टै-
 रन्तरान्तरा ॥ मध्ये विराजमानैश्च सशिष्यैर्मोहनर्षिभिः ॥ ५५ ॥
 मनोहरं समालोक्य प्रवेशोत्सवमादरात् ॥ मुम्बापुरीस्थाः सफलं
 मेनिरे दृष्टिसौष्ठवम् ॥ ५६ ॥ कुलकम् ॥ ततः सपरिवारास्त आज-
 ग्मुर्मोहनर्षयः ॥ वसतिं नगरीमध्य-वर्तिनीं प्राशुकां वराम् ॥ ५७ ॥
 देशनायां च संबाध-स्तत्राञ्चूद्वागगोचरः ॥ तिलोऽप्युपरिवर्ती य-
 न्नान्तरन्तरमासदत् ॥ ५८ ॥ व्याख्यानशालां विस्तीर्णां तदा संघो
 न्यवेशयत् ॥ सहस्रपञ्चकं यत्रो-पविशेच्चृण्वतां नृणाम् ॥ ५९ ॥
 पुरीमोहमयी तत्र व्याख्याता मोहमोहनः ॥ यदि तत्किं नरा नैव

स० ८

॥७०॥

बुधयेरनुपदेशतः ॥ ६० ॥ धर्मश्रवणतो ज्ञव्या व्यधित्सन्विविधं
 तपः ॥ गुर्वाङ्गया पञ्चरङ्गी-तपः प्रागादियन्त च ॥ ६१ ॥ व्रतिनां
 सप्तशत्या त-दन्वष्टीयत जावतः ॥ ततः पर्युषणं पर्व डुर्लभं च
 समागमत् ॥ ६२ ॥ द्विषष्टिजक्तप्रत्याख्या चतुर्निरुररीकृता ॥ द्वाभ्यां
 वेदाब्धिसंख्यानां जक्तानां त्याग आदृतः ॥ ६३ ॥ चत्वारिंशन्मितं
 चैकः प्रत्याख्यादशनादिकम् ॥ चतुस्त्रिंशन्मितानि द्वौ द्वौ द्वात्रिंश-
 न्मितानि च ॥ ६४ ॥ द्वाविंशतिं च द्वाभ्यां ता-मधिकां च शतं नराः ॥
 सार्धद्विशत्या जक्तानि त्यक्तान्यष्टादशापि च ॥ ६५ ॥ शतैश्च पञ्च-
 दशानि-स्तपोऽष्टममुरीकृतम् ॥ षष्ठानां चोपवासानां संख्यां कर्तुं
 ह्यमेत कः ॥ ६६ ॥ एवंविधा तपस्यान्त-तदा पर्वणि शोचने ॥

मो०

॥७१॥

कटपोत्सवो जोगिचन्द्र-श्राद्धेनाकारि जावतः ॥ ६७ ॥ ततोऽक्षय-
 निधिं नाम तपः स्वीचक्रुरार्हताः ॥ शतत्रयमितास्तच्च विना विघ्नं
 समाप्यत ॥ ६८ ॥ आश्विने च सिते जव्यै-रागमाख्यं महत्तपः ॥
 चक्रे त्रिशत्या तदानू-त्पूजास्नात्रादि शान्तिदम् ॥ ६९ ॥ समेता-
 डेश्व समव-सरणस्यागमस्य च ॥ संनिवेशो यथाशास्त्रं संघेनाकारि
 जावतः ॥ ७० ॥ तस्योत्सवः प्रवृत्ते नृणामुत्साहवर्धनः ॥ प्रत्यहं
 महती पूजा-जवद्दीपोत्सवोऽपि च ॥ ७१ ॥ पूजादीपोत्सवाद्यासु तदा
 धर्मक्रियासु च ॥ धनाढ्याः श्रावकाश्चक्रुः स्पर्धया जविणव्ययम् ॥ ७२ ॥
 मासं यावदज्जूदेव-मुत्सवो मोदवर्धनः ॥ सपादलक्षप्रमितं जव्यं
 विव्याय तत्र च ॥ ७३ ॥ तदा जव्यशतं जावा-च्चतुर्थं व्रतमाददे ॥

स० ८

॥७१॥

परस्त्रीत्यागनियमं सहस्राणां चतुष्टयम् ॥ ७४ ॥ एवं सहस्रशः
 प्रत्या-ख्यानानि जविका जनाः ॥ श्रीमोहनमुनीन्द्राणां सकाशाद्धे-
 निरे तदा ॥ ७५ ॥ बुद्धिसिंहानिधः श्रेष्ठी श्रीमोहननिदेशतः ॥ शा-
 लार्थमददादित्तं सहस्राणि च षोडश ॥ ७६ ॥ एवं धर्मोन्नतिकरीं
 चतुर्मासीं महर्षयः ॥ ऊषुः सप्तदर्शीं मुम्बा-पुर्यां वात्रसमन्विताः
 ॥ ७७ ॥ अथैको राजनगर-वासी सकलनामकः ॥ तथानन्दपुरा-
 वासो हरिगोविन्दनामजाक् ॥ ७८ ॥ धावेतौ मोहनमुनि-मुखादा-
 कर्ण्य देशनाम् ॥ संसारानित्यतां ज्ञात्वा प्रव्रज्यां लातुमैवताम्
 ॥ ७९ ॥ चतुर्मासीमुपासातां मोहनाङ्घ्रिसरोरुहम् ॥ तदा प्रसादं
 लेजाते सेवया हि स लभ्यते ॥ ८० ॥ सिते मार्गस्य पञ्चम्यां चारित्रं

मो०

॥७१॥

ललतुश्च तौ ॥ अञ्जदञ्जतपूर्वैश्च तदा निष्क्रमणोत्सवः ॥ ८१ ॥
 प्रथमः सुमतिर्नाम द्वितीयो हेमनामकः ॥ अञ्जतां तौ सङ्गरूपां प्र-
 सादात्किं नु डर्लनम् ॥ ८२ ॥ अथैकदा धर्मचन्द्र-नामा धर्मक्रिया-
 परः ॥ श्रीमोहनमुखाधर्मं श्रुत्वाजिग्रहमाददे ॥ ८३ ॥ चतुर्विधेन
 संघेन न यावद्विमलाचलम् ॥ गङ्गेयं विधिना ताव-दैक्ष्वं मे न क-
 ल्पते ॥ ८४ ॥ युग्मम् ॥ विजिहीर्षून्मोहनर्षीन् रागिणः श्रावकाः
 पुनः ॥ न्यवासयन्को नु वाञ्छे-द्वियोजयितुममृतम् ॥ ८५ ॥ विहार-
 निश्चयमथो ज्ञात्वा तेषां महात्मनाम् ॥ संघः संमील्य तान्प्रेम्णा
 सञ्चकार मुनीश्वरान् ॥ ८६ ॥ माघेऽसिते तृतीयायां प्रजाते मोहन-
 र्षयः ॥ विहृत्य सपरीवारा मुम्बापरिसरे ययुः ॥ ८७ ॥ दयाचन्द्रस्यो-

स० ८

॥७१॥

परोधा-स्थित्वा तत्र कियच्चिरम् ॥ यथागतं विहत्याथ प्राप्नुवन्
 सुरतं क्रमात् ॥ ८८ ॥ अष्टादशीं चतुर्मासीं तत्रैव न्यवसन्मुदा ॥
 धर्मोन्नतिर्हि यत्र स्या-तिष्ठेयुस्तत्र संयताः ॥ ८९ ॥ श्रीमोहनोपदे-
 शेन मुम्बायां सुरतेऽपि च ॥ तस्थुषां नविनां चित्तं धर्मरक्तमनूश्रमम्
 ॥ ९० ॥ अथ पर्युषणे पर्व-ण्यागतेऽनव्यडुर्लभे ॥ श्राद्धानां धर्मबु-
 धिस्तु जागरूकानवश्रमम् ॥ ९१ ॥ इतः सूर्यपुरासन्ने ग्रामे कान्ता-
 रनामनि ॥ जिनचैत्यं च शाला च जीर्णानूत्कालयोगतः ॥ ९२ ॥
 प्राग्जीर्णतरशालायाः समुद्धारो विधीयताम् ॥ एवंनिरणयत्सङ्घः श्री-
 मोहननियोगतः ॥ ९३ ॥ पर्षद्यज्ञयचन्द्रारव्यः श्रेष्ठी तु प्रथमेऽहनि ॥
 सङ्घं व्यजिज्ञपदितं यथाशक्ति प्रदीयताम् ॥ ९४ ॥ सहस्रपञ्चकं

मो०

॥७३॥

प्रादा-द्विष्णुचन्द्रोऽग्रतस्ततः ॥ वितेरुरन्ये जावेन वित्तं धर्मपरा-
 यणाः ॥ ९५ ॥ देवधर्मगुरूणां च प्रसादात्तत्क्षणेऽजवन् ॥ पादलक्ष-
 मिता मुञ्जा-स्तदास्मिन्धर्मकर्मणि ॥ ९६ ॥ चतुर्मास्यां व्यतीतायां
 धर्मचन्द्रो व्यजिह्वपत् ॥ सार्धमागमनेनायं संघोऽलंक्रियतामिति
 ॥ ९७ ॥ तीर्थयात्रा जवेद्वा-ह-वाञ्छापि सफलेति ते ॥ विचिन्त्य
 वचनं तस्य धर्मवृ-ह्यै प्रपेदिरे ॥ ९८ ॥ अथ श्रीमोहनमुनि-नाम्ना
 संयतवेषजाक् ॥ गुमाननामाजगाम मोहनाङ्घ्रिसरोरुहम् ॥ ९९ ॥
 ततो हेमसुमत्योश्च गुमानारूयमुनेस्तथा ॥ वेदोपस्थापनं चक्रे सु-
 लब्धे मोहनर्षिनिः ॥ १०० ॥ पौषेऽसिते च पञ्चम्यां सार्धं शिष्यैरथा-
 ष्टनिः ॥ संघं विजृषयन्तस्ते विजहुर्मोहनर्षयः ॥ १०१ ॥ नृगुकुळे

स० ८

॥७३॥

स्तम्भनके तथान्येषु पुरादिषु ॥ निवसन्नध्वनि सुखं संघः स्वागत-
 मासदत् ॥ १०२ ॥ नरा नार्यश्च शिशवः सर्वे सुखमवाप्नुवन् ॥
 पदातयो ययुः पञ्च-शतं ज्ञव्या मुनीश्वरैः ॥ १०३ ॥ संघवात्सल्य-
 मज्जव-त्स्थाने स्थाने मनोहरम् ॥ धर्मोऽपि वित्तमवप-च्चैत्यादौ
 धर्मतत्परः ॥ १०४ ॥ संघान्तर्वर्तिनः श्राद्धा धनाढ्याः प्रत्यहं व्यधुः ॥
 ज्ञावतः संघवात्सल्यं संघः पूज्यो हि सर्वदा ॥ १०५ ॥ माघासित-
 त्रयोदश्यां संघेशः संघसंयुतः ॥ सङ्गरूपां प्रसादेन पादलिप्तं समा-
 सदत् ॥ १०६ ॥ तत्रत्यो नृपतिः संघ-स्वागतार्थं पदातिकान् ॥ अ-
 श्ववारान् गजादींश्च प्रेषयामास संमुखम् ॥ १०७ ॥ रथयात्रादि
 सकलं विधाय विधिनाथ सः ॥ धर्मचन्द्रो मोहनाङ्घ्री निपीड्य नि-

मो०
॥७४॥

रगात्ततः ॥ १०८ ॥ श्रेष्ठी धनपतिर्नाम तदाञ्जनशलाकिकाम् ॥ वि-
धातुं मोहनमुनि-प्रतीक्षां पुरतोऽकरोत् ॥ १०९ ॥ श्रीमोहनमुनी-
न्डास्त-स्कार्यं निर्विघ्नमाचरन् ॥ ईदृशी विमला कीर्ति-र्विना पुण्यैर्न
लभ्यते ॥ ११० ॥ परिवारयुतास्तत्र सुखं श्रीमोहनर्षयः ॥ न्यवात्सुः
सिद्धशैलस्थ-जिनेशार्चनतत्पराः ॥ १११ ॥ ततः समन्ततः स्तोत्रं
विहृत्य पुनरागताः ॥ सार्धं शिष्यैश्चतुर्मासीं न्यवसंस्तत्र संयताः
॥ ११२ ॥ आषाढे च सिते षष्ठ्यां नव्यमेकमदीक्षयन् ॥ श्रीमो-
हनमुनीन्डाः स ऋद्धिनाम्ना प्रथामगात् ॥ ११३ ॥ श्रीमोहनमुनी-
न्डाणां सांनिध्याद्भ्रविका घनाः ॥ सिद्धाब्जिनिकटे वस्तुं चतुर्मासीं
समागमन् ॥ ११४ ॥ वार्षिके पर्वणि तपो-ऽकारि यद्भ्रविकैर्नरैः ॥

स० ८

॥७४॥

तेनाञ्जुदीरजगव-ञ्जासनोन्नतिरद्भुता ॥ ११५ ॥ ततःसमवसृत्यादि-
 संनिवेशं सुशिल्पिजिः ॥ कारयित्वाथ संधेन चक्रे तत्रोत्सवो महान्
 ॥ ११६ ॥ मार्गे सिते च षष्ठ्यां च जव्यमेकं मुनीश्वराः ॥ अदीक्ष्य-
 न्स जगण-नाम्नाञ्जुत्प्रथितो जुवि ॥ ११७ ॥ नन्दोदध्यङ्गुधरणी-मि-
 तेऽब्दे वैक्रमेऽवसन् ॥ ऊनविंशां चतुर्मासीं पादलिप्ते मुनीश्वराः
 ॥ ११८ ॥ अथ सूर्यपुरस्थानां श्राद्धानामुपरोधतः ॥ श्रीमोहनर्षयः
 प्रापुः सशिष्याः सुरतं पुनः ॥ ११९ ॥ यथापूर्वं चतुर्मास्यां तपस्या-
 द्यजवद्बहु ॥ प्रावर्तताथ कान्तार-ग्रामे तत्रोत्सवो महान् ॥ १२० ॥
 शालायां नूतनायां च संनिवेशः शुभोऽभवत् ॥ समेतशिखरादीनां
 प्रान्ते स्नात्रं तथा महत् ॥ १२१ ॥ आष्टाह्निकोत्सवे तत्र समन्ताद्वा-

मो०

॥७५॥

सिनो नराः ॥ आसन्नलक्षा आजग्मु-स्तेन संघोऽतुषद्भृशम् ॥ १२२ ॥
 तदा तिलकचन्द्रादि-श्रेष्ठिनो धर्मतत्पराः ॥ चैत्यो-धारार्थमदङ्गः स-
 हस्राणि च विंशतिम् ॥ १२३ ॥ श्रीमोहनमुनीन्द्राणां सुकृतोदय-
 तोऽखिलम् ॥ निरन्तरायमन्नव-त्पूजास्नात्रादि शोचनम् ॥ १२४ ॥
 एवं विंशचतुर्मास्यां कृत्वा धर्मोन्नतिं पराम् ॥ विहर्तुमैवन्मुनयः परि-
 वारेण संयुताः ॥ १२५ ॥ अथ मोहमयीवासि-श्राद्धा एवं व्यजिह्व-
 पन् ॥ निजैः पदैः पुनर्मुम्बा पावनीया प्रसादतः ॥ १२६ ॥ रागिणः
 श्रावका-न्देशकालाद्यालोच्य संयताः ॥ उररीकृत्य विज्ञप्तिं विजह्नु-
 श्चात्रसंयुताः ॥ १२७ ॥ श्रावकैः सेव्यमानास्ते मुम्बापरिसरं क्रमात् ॥
 आजग्मुरष्टभिः शिष्यै रागिणां मोदवर्धनाः ॥ १२८ ॥ श्रीमोहनमु-

स० ८

॥७५॥

नीन्जाणां प्रवेशस्योत्सवो महान् ॥ सप्तम्यां जविता प्रात-वर्तियं
 पप्रथेऽग्रतः ॥ १२९ ॥ परिष्कृताः पुष्परथाः प्रजाते सपरिच्छदाः ॥
 सनाथा नूषितैर्बालैः शतशस्तूर्णमागमन् ॥ १३० ॥ चतुर्विधानां
 वाद्यानां वादने कुशला गणाः ॥ पञ्चाशत्प्रमिताः शीघ्रं हूणानां स-
 मुपस्थिताः ॥ १३१ ॥ कान्तैर्वसननूषाद्यै-र्योतयन्तो दिशो दश ॥
 सहस्रशो नरा नार्यः स्वागताय समागमन् ॥ १३२ ॥ ततः संघं प्री-
 णयन्तः श्रीमोहनमुनीश्वराः ॥ परिवारेण महता मुम्बायां प्राविश-
 न्मुदा ॥ १३३ ॥ नारीणां च नराणां च द्विधा लक्ष्णेण सस्पृहम् ॥ प्र-
 वेशस्योत्सवस्तेषां ददृशे संयतात्मनाम् ॥ १३४ ॥ वसतौ नूतनायां
 ते निवसन्तश्च सांप्रतम् ॥ देशनासुधया संघं प्रीणयन्ति मुनीश्वराः

मो०

॥७६॥

॥ १३५ ॥ पुष्टेक्षुरसमाधुर्य—मग्नेज्योऽधिकमङ्घ्रिषु ॥ सुकृतं मोहन-
 र्षीणां पुनर्विद्याद्यथोत्तरम् ॥ १३६ ॥ अतः पूर्वाधिकैतस्यां चतु-
 र्मास्यां न विष्यति ॥ अधर्मोत्सादजननी प्रवरा शासनोन्नतिः ॥ १३७ ॥
 श्रीमोहनमुनीन्जाणा—मलंचन्जादयो दश ॥ शिष्याः पञ्च प्रशि-
 ष्याश्च वर्तन्ते सांप्रतं किल ॥ १३८ ॥ स्वाध्यायनिरतौ तत्र यशःका-
 न्ती समाहितौ ॥ योगानुदूहतुः सौत्रान्यशोहर्षौ यथागमम् ॥ १३९ ॥
 तपस्वी सुमतिश्चान्ये स्वाध्यायादिषु तत्पराः ॥ चिरं जीवन्तु कुर्वन्तु
 धर्मोन्नतिमिमे पराम् ॥ १४० ॥ सुडर्लजाः सांप्रतं य-धर्मोन्नति-
 करा जनाः ॥ चिरं तत्सपरीवारा जीयासुर्मोहनर्षयः ॥ १४१ ॥ वि-
 स्त्रसाविशदा येषां मूर्ध्नि पुण्याङ्कुरा इव ॥ उल्लसन्ति शिरोजास्ते जी-

स० ८

॥७६॥

यासुर्मोहनर्षयः ॥ १४० ॥ पद्मपातेन रहिता येषां रुच्या वचःसुधा ॥
 वशीकरोति नव्यांस्ते जीयासुर्मोहनर्षयः ॥ १४१ ॥ इति मुनिवरमो-
 हनप्रकृष्ट-गुणगणरुचिराम्बुजासनायाः ॥ वचनकुसुममालिका सु-
 कण्ठे-ऽनवरतमिह राजतां शिवाय ॥ १४२ ॥ इति श्रीमत्पदवाक्य-
 प्रमाणपारावारीण-विद्वन्मुकुटालंकार-श्रीबालकृष्णजगवच्चरणारविन्दमि-
 बिन्दायमानान्तेवासिनः कानडोपाह्व-गोविन्दात्मज-दामोदरस्य कृतौ
 शाङ्गे श्रीमोहनचरिते षोरुशादि-विंशावधि-चातुर्मास्यवर्णनं नामा-
 ष्टमः सर्गः ॥ ७ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

मो०

॥७७॥

॥ श्रीरस्तु ॥

गोविन्दाचार्यपुत्रेण श्रीकृष्णाकुक्षिजन्मना ॥
 मनोज्ञकृष्णाकूलस्थ—वैराजक्षेत्रवासिना ॥ १ ॥
 प्राणायि कानडोपाह्वश्रीदामोदरशर्मणा ॥
 श्रीमोहनर्षिचरितं श्रेयसे भव्यजन्मिनाम् ॥ २ ॥ युग्मम् ॥
 देवकर्णादयः श्रेष्ठि—वर्या अस्याङ्कने ददुः ॥
 साहाय्यमुचितं तेन नन्दन्तु भुवि ते चिरम् ॥ ३ ॥

स०

 आ. कै. व
 कोबा

॥७७॥

इदं पुस्तकं ग्रन्थोत्तेकपर्षदा जावजीदादाजीत्येषां निर्णयसागरयन्त्रालये
मुद्रितम् । तच्च सप्तषष्ठ्युत्तराष्टादशशतस्य पञ्चविंशंनियममनुसृत्य राजस-
दसि निवेदितम् ॥ संवत् १९५१ कार्तिकशुक्लत्रयोदस्यां गुरौ संपूर्णमिदम् ॥

